

GRATUIT thrillerul **A 4-a țintă**, de Emil Simionescu

FLACĂRA

100
de ani
de la primul număr

Atomul, prieten
sau dușman?

Star Wars
printre noi

În căutarea
Codului lui Oreste

Bursa cărților, de la
Londra la București

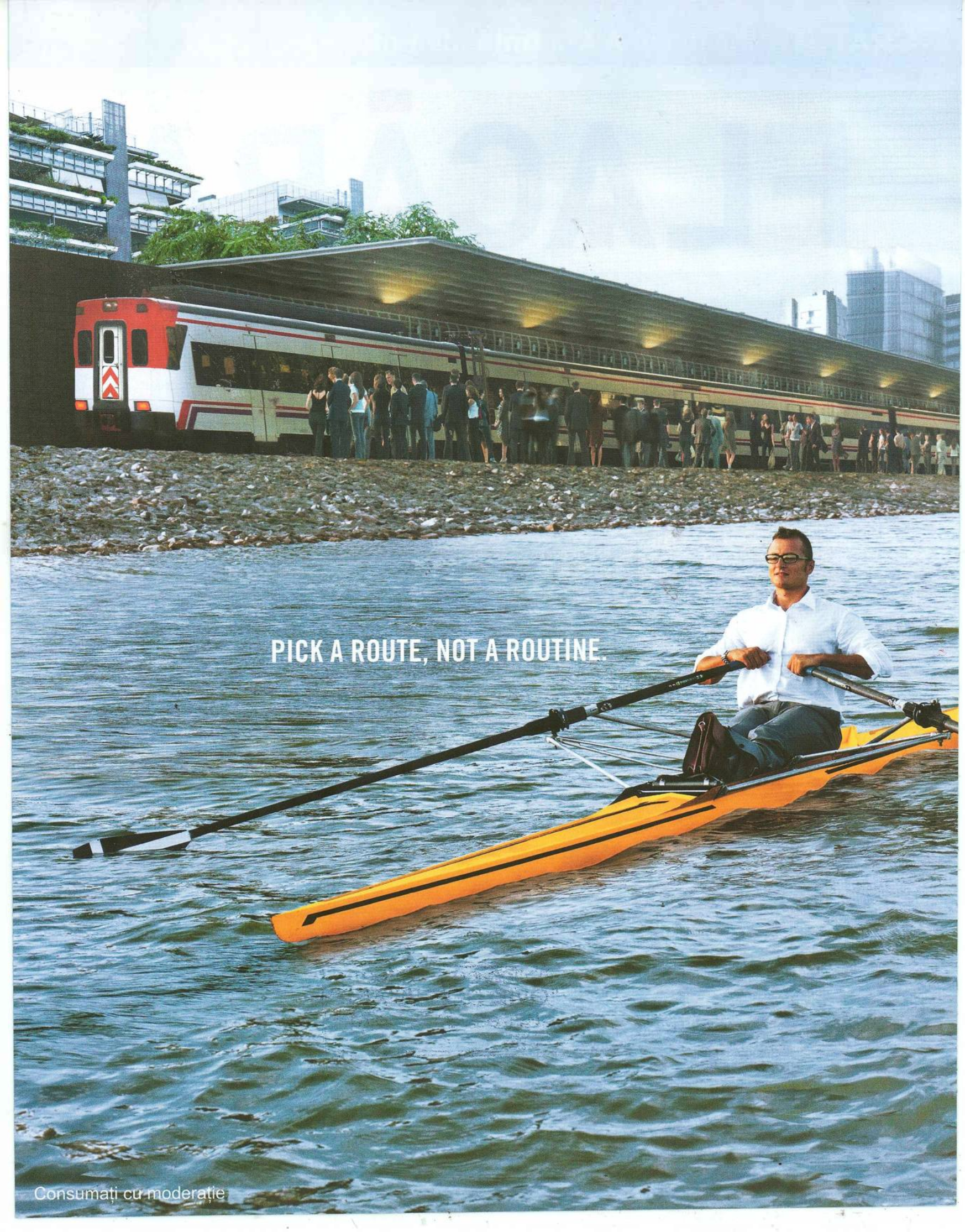
9,90 lei

DOSARELE X

Fenomenul
OZN

6 422258 000016 00005

A man in a white shirt and glasses is rowing a bright yellow boat on a body of water. In the background, a red and white train is stopped at a station platform, with a large group of people waiting. The scene is set in an urban environment with modern buildings and greenery visible in the distance.

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

Consumați cu moderație

PLAN *Ballantine's*®

Biblioteca Judeleana
"OVID DENSUSIANU"
Hunedoara - Deva
P/462454

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

Fenomenul OZN

De câte ori vi s-a întâmplat să vă plimbați pe o plajă sau pe o cărare de munte sau numai într-un balcon de cabană și să priviți romantic spre cerul înstelat? Probabil că nu singur sau singură... Și atunci, în clipele acelea minunate, să observați cum o luminiță începe să se miște haotic sau să lumineze mai puternic. Cel de lângă voi să vă observe tresărirea, să vă mirați amândoi și, apoi, spre a nu strica momentele unice, să vă asigurați unul pe celălalt că e doar un avion, elicopter, balon meteo, satelit... Dar undeva în adâncul minții voastre un neuron sau mai mulți au rămas cu îndoiala: și dacă e altceva? Dacă ați fost martorul unei întâlniri cu o altă civilizație? Dacă se pregătește o întâlnire de gradul III, sau chiar o invazie?... Nu cumva asta ne învață pe noi filmele?... Și totuși, unde e adevărul? În paginile următoare încercăm să-l deslușim... (Bogdan Hrib)

Ultima oră: Institutul SETI (adică Search for Extraterrestrial Intelligence) a anunțat acum câteva zile intrarea în... hibernare a radiotelescopului ALA (Allen Telescope Array) alcătuit din 350 de antene și situat la aproximativ 500 km nord-est de San Francisco, decizie motivată de... înghețarea finanțărilor (statale și federale) care ar fi trebuit operate prin Universitatea Berkley din California.

No comment!

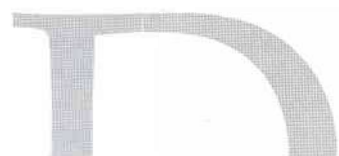
În ciuda faptului că multă lume – care ține la liniștea sa mintală și sufletească – speră contrariul, fenomenul OZN există. O spun miile de documente desecretizate, chiar și în primăvara aceasta, ori recente agitații mediatice pe marginea unor memorandum-uri ale FBI. Se întâmplă, iată, acolo sus, ceva ce nu poate fi ignorat nici măcar de autorități ori de militari.

text Dan D. Farcaș

Acolo, sus, se întâmplă ceva

În lume există în jur de 13 milioane de oameni care susțin că „au văzut ceva” la capitolul apariții extraterestre.

Desigur, nu tot ceea ce e taxat drept OZN este vrednic de acest nume. Noaptea se mișcă multe lumini pe cer: avioane, elicoptere, sateliți etc. Stația orbitală este adesea înspăimântător de strălucitoare, depășită fiind doar de Lună. Un avion care vine la aterizare, cu farurile aprinse, spre tine, poate crea, un minut sau două, iluzia unui obiect exotic, împodobit cu lumini, care plutește nemișcat. Aparatele digitale de fotografiat surprind adesea discuri sau obiecte fusiforme (eventual cu hublouri) în peisaje în care nu s-a văzut nimic special. Analistii ne asigură că cea mai mare parte sunt păsări ori chiar găze care au trecut prin fața obiectivului, desenând cu mișcarea aripilor, în intervalul cât obturatorul a fost deschis, figuri înșelătoare. Și vai, avansul informaticii a creat instrumente cu care se pot adăuga la un filmuleț banal cele mai spectaculoase obiecte zburătoare. Internetul e plin de astfel de producții.

La cele de mai sus se adaugă fulgerele globale, fenomene meteorologice rare, baloane de toate dimensiunile, eventual cu lampioane, zmeie, planoare și multe altele.

Nick Pope e un englez care a condus, între 1991 și 1994, secretariatul 2(a) al statului major al aerului din Ministerul Apărării al Regatului Unit, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile. La început sceptic, Pope a devenit convins de realitatea acestui fenomen pe măsură ce serviciul său l-a obligat să investigheze cazurile semnalate. El estima, în 1996, că există, în toată lumea, circa 13 milioane de oameni care „au văzut ceva”, adăugând că 90-95% dintre acestea se pot explica în termeni obișnuiți: sateliți, bolizi, avioane, elicoptere, experimente sau exerciții militare, fenomene meteorologice, farse etc. „Rămân însă, în toată lumea, cel puțin 650.000 de observații pentru care nu există explicații”... Acest număr este

impresionant și a crescut substanțial între timp.

Disponem deci de o cantitate enormă de rapoarte, filme, înregistrări radar, desene etc. privind apariții care nu pot fi explicate, oricât ne-am strădui, și care nu pot fi ignorate decât cu rea-voință. Observatorii au fost în bună parte persoane avizate: piloți, controlori de zbor, personal militar, polițiști, jandarmi. Obiectele, despre care s-a spus adesea că „aparent se aflau sub un control inteligent”, au fost văzute și în Cosmos, de astronomi sau astronauți, ceea ce înseamnă că nu e vorba doar de un fenomen meteorologic.

Mulți își imaginează că OZN-urile sunt o marotă a unui mic număr de „apucați”, întrucât știința a lămurit de mult natura lor. Nici vorbă! Pentru a înțelege îngrijorarea autorităților, mai ales a militarilor, față de acest fenomen, este util să recurg la câteva citate din documente oficiale, azi desecretizate. De pildă, în 1950, Wilbert B. Smith, doctor în electronică, de la Departamentul Transporturilor din Canada, având acces la date din prima mână, a redactat o notă superiorilor săi, inițial „strict secretă”, în care scria, între altele: „Subiectul [OZN] este clasificat de Guvernul Statelor Unite la cel mai înalt nivel de secret, chiar mai sus decât bomba cu hidrogen [...] farfuriile zburătoare există [...] modul lor de operare este necunoscut, dar s-a depus în acest sens un efort important, printr-un mic grup de cercetători [...] Problema este considerată de autorități ca având o extraordinară importanță”.

În *Regulamentul Air Force AFR 200-2*, emis la 12 august 1954, privind procedurile de raportare a informațiilor și dovezilor legate de OZN-uri, scria: „Interesul Forțelor Aeriene în obiectele zburătoare neidentificate este dublu: în primul rând, ca posibilă amenințare la adresa securității Statelor Unite, și în al doilea rând, pentru determinarea aspectelor tehnice implicate”. În privința divulgării unor incidente OZN, se sublinia că „este permisă informarea reprezentanților mass-media, [numai] atunci când obiectul a fost identificat ca fiind

Nici vorbă de omuleți verzi cu antene!

Clasificarea întâlnirilor cu OZN-urile a fost propusă la începutul anilor '70 de astronomul J. Allen Hynek, principalul expert al U.S. Air Force în domeniu, acceptată unanim și completată ulterior:

- observații îndepărtate (văzute de la o distanță de peste 150 m):
 - lumini nocturne (35-45% dintre raportări)
 - obiecte diurne (rotunde, ovale, triunghiulare, în formă de țigară etc.)
 - obiecte radar și radar-vizuale
- întâlniri apropiate (văzute de la o distanță mai mică de 150 m):
 - întâlniri de gradul 1 – cele care sunt doar vizuale
 - întâlniri de gradul 2 – cele care lasă urme pe sol, în vegetație, pe corp, în aparatură ș.a.
 - întâlniri de gradul 3 – în care sunt semnalate „entități biologice”, eventual ocupanți ai OZN-ului (doar 1% dintre raportări)
 - întâlniri de gradul 4 – presupusele răpiri de oameni efectuate de ocupanții OZN-urilor și conversațiile martorilor cu aceștia
 - întâlniri de gradul 5 (6) – presupun contact și comunicare directă cu extraterestrii și cu civilizația lor.

Jacques Vallée a completat cu o altă clasificare, care ține cont, în plus, de gradul de stranietate, de credibilitatea martorilor, de verificarea făcută de un specialist ufolog etc.

Entitățile biologice descrise cu ocazia întâlnirilor de gradul 3 sunt, de obicei, „omuleți cenușii” înalți de 1-1,20 m, cu capul mare, fără păr, cu ochi imenși și negri, nas și urechi aproape inexistente, gura fiind doar o tăietură. Membrele sunt foarte subțiri, mâinile au patru, cinci sau șase degete, organele de simț sunt diferite de ale noastre sau mai dezvoltate. Poartă un fel de combinezoane atât de mulate, încât se confundă cu pielea. Nu prezintă semne de sexualizare și nici nu se cunoaște cum se alimentează. Mai rar raportați, dar destul de răspândiți, sunt „nordicii” sau „blonzii” de tip athletic, de 2,10-2,30 m, cu plete lungi, îmbrăcați în robe albe până la glezne. Au mai fost semnalate și entități „reptiloide”, „insectoide” etc. Entitățile biologice extraterestre pot să treacă printr-un obiect aparent solid, sau pot deveni invizibile. Se spune că reușesc asta „prin controlul nivelelor de vibrație, având structuri foarte laxe”, și profitând de „dualitatea undă-particulă și de anumite proprietăți ale mecanicii cuantice”.

(Corina Anghel)

Cei care i-au văzut susțin că extraterestrii sunt „cenușii”, „pitici” și „cu capul mare”.

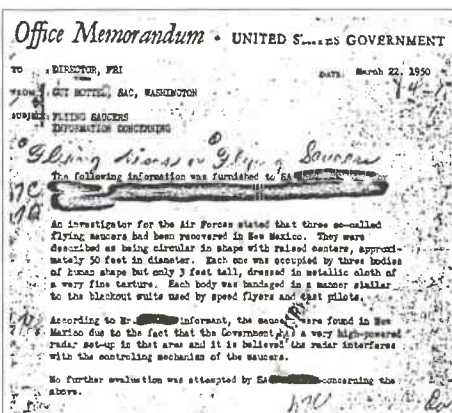

Desecretizarea tăieturilor din ziare

Planeta a fost pusă pe jar în aprilie de o presă furibundă, care ne-a servit ca pe o epocală dezvăluire un gest oarecum birocratic. În secțiunea de arhivă publică a site-ului FBI, relativ nou născută și botezată semnificativ „The Vault” (seiful) au fost postate două documente, în facsimil, purtând ștampila de *unclassified* încă din 1977, respectiv 1981, și referindu-se la evenimente petrecute în New Mexico. Este vorba despre o adresă a FBI despre Silas Newton, condamnat pentru înșelăciune și fraudă, care furnizase presei (reporterului Scully – vă amintiți filmul?) informații false privind presupuse OZN-uri căzute în apropiere de Aztec. Al doilea document este raportul agentului FBI Guy Hottel, căruia un anchetator al US Air Force îi relatase că au fost recuperate trei OZN-uri căzute din cer, fiecare conținând câte un extraterestru. Presa a speculat că ar fi vorba despre incidentul de la Roswell, neglijând cu nonșalanță detaliile și fugind ca de tămâie de o documentare elementară. La Roswell fusese semnalată prăbușirea unui singur obiect zburător!

Pentru cine are răbdare să răsfoiască documentele „de curând” desecretizate de FBI, va avea surpriza să găsească nu doar o hârțogărie inutilă, vrafuri de memo-uri interne fără nici un sămbure de dezvăluiri apocaliptice, dar chiar și numeroase tăieturi din ziare (probabil sursa cea mai rapidă și mai credibilă pentru anchetatorii FBI?). Firește, nu lipsesc informații prețioase, piesele lipsă din puzzle-ul istoriei noastre recente. Altfel, bine camuflate.

(Corina Anghel)

Peste 2.000 de semeni de-ai noștri susțin că au fost răpiți de umanoizi coborâți din farfurii zburătoare

convențional [...] Pentru acele obiecte care nu sunt explicabile, datorită numeroaselor necunoscute implicate, se va comunica doar că datele vor fi analizate...”

Sau, câți știu oare că în „Acordul privind măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA” semnat în 1971 de cei doi miniștri de externe, William Rogers și Andrei Gromîko, articolul 3 stipula că: „Părțile se angajează să se informeze una pe alta, imediat ce vor repera un OZN [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări”.

Comentariile repetate ale lui Ronald Reagan privitoare la extraterestri sunt notorii. Iar la începutul anului 1990, Mihail Gorbaciov, încă președintele URSS, răspunzând unor întrebări puse de muncitori din Urali, afirma: „fenomenul OZN există și trebuie tratat cu seriozitate”.

În 1969, la terminarea proiectului *Blue Book*, aviația militară americană a dat publicității documente privind 12.618 observații, dintre care pentru 701 (deci peste 5%) nu s-au putut

găsi nici un fel de explicații. Alte documente s-au desecretizat ulterior. Dar ele nu conțineau toate incidentele. De pildă, abia în anii '90 s-a aflat că în 1967 și '68, apoi și în 1975, au fost mai multe cazuri în care OZN-uri plutind deasupra unor silozuri cu rachete nucleare intercontinentale *Minuteman* le-au scos temporar din funcție.

Pe 19 aprilie 1990, generalul colonel de aviație Igor Malțev a publicat o sinteză a peste o sută de observații, raportate de diferiți comandanți de unități militare din URSS. Între acestea sublinia pe cea din noaptea de 21 martie 1990 din regiunea Pereslavl-Zeleski, în care a fost implicat un disc cu diametrul între 100 și 200 de metri, care făcea manevre aproape imposibile.

Colonelul rus în retragere Boris Sokolov a declarat acum câțiva ani că a investigat personal un caz la o bază militară din Ucraina, unde în octombrie 1983 un OZN a alterat codurile de lansare ale rachetelor balistice nucleare. Tot el afirma că în spațiul ex-sovietic „au existat 40 de cazuri în care piloții au întâlnit OZN-uri. La început li s-a ordonat să le intercepteze și să le

Adevăratele... Dosare X

Avalanșa de desecretizări a început de fapt cu câțiva ani în urmă, declanșată de o spontană intenție globală de a preda subiectul unei „triade” care să se ocupe de fenomen cu simț critic și, mai ales, departe de misticism, speculații și superstiții: forțele aeriene, paznicul spațiului aerian, știința ca metodă și cercetătorii cu deschidere spre comunitate. Există voci care afirmă că, prin studierea tehnologiilor și materialelor provenite de la civilizații extraterestre s-ar putea obține surse inepuizabile de energie, și implicit combustibili, capabile să salveze Terra de sub amenințarea epuizării resurselor de petrol.

Noiembrie 2008

Ufologii i-au cerut lui Obama să dispună publicarea „Dosarelor X” americane, care conțin „adevărul în privința unei prezențe extraterestre care a intrat în contact cu pământeni”, ținut secret de zeci de ani. Este invocat contextul în care guvernul britanic dăduse deja publicității mii de astfel de documente secrete.

Decembrie 2008

Statul francez a acceptat să facă publice peste 1.600 de dosare secrete cu informații privind aparițiile OZN din ultimii 50 de ani de pe teritoriul său. Dintre cele peste 1.600 de dosare, aproximativ 25% fac parte din „Clasa D”, categorie în care au fost incluse cazurile inexplicabile a căror veridicitate nu poate fi negată și cuprind date și fotografii atât ale obiectelor zburătoare neidentificate cât și ale unor presupuse entități biologice extraterestre.

Martie 2009

Ministerul britanic al Apărării a continuat seria desecretizărilor începută în 2008, cu noi documente din dosarele OZN, dezvăluind că a informat alte ministere încă din 1990 despre observarea unui OZN în formă de diamant. Arhivele Naționale au autorizat accesul la șapte dosare redactate în perioada noiembrie 1987–aprilie 1993 de serviciile de informații ale Ministerului Britanic al Apărării, care conțin 1.200 de cazuri de semnalări ale unor obiecte zburătoare neidentificate.

Iulie 2009

Marina militară rusă a desecretizat dosarele sale cu documente privind incidente inexplicabile raportate de submarine și nave militare,

unele datând încă din perioada sovietică, documente compilate de un grup special, condus de amiralul Nikolai Smirnov. Între aceste incidente sunt și numeroase cazuri de posibile întâlniri OZN, o parte petrecându-se în Triunghiul Bermudelor. Contraamiralul Iurii Beketov a declarat că „în câteva rânduri instrumentele indicau obiecte materiale deplasându-se cu viteza incredibilă de circa 230 de noduri, deci cu peste 400 km/oră. O asemenea viteză este dificilă chiar și la suprafață, darămite în submersie, unde rezistența apei este mult mai mare. Era ca și cum obiectele ar fi sfidat legile fizicii”.

Iunie 2010

Mario Borghesio, președintele Partidului Ligii Nordului din Italia, a înaintat o solicitare oficială prin care cere guvernelor celor 27 de state membre ale Uniunii Europene să facă publice dosarele OZN pe care le dețin. Potrivit informațiilor publicate pe site-ul Parlamentului European, solicitarea a primit 17 semnături.

Mario Borghesio speră că demersul lui va duce la înființarea unei comisii europene pentru OZN. Conform declarației „mai mulți membri ai comunității științifice au fost interesați de problema OZN-urilor și au denunțat secretomania oficialilor din jurul acestui subiect... un studiu al materialelor stocate de guverne ar aduce beneficii științifice și tehnologice importante”.

Decembrie 2010

Forțele aeriene din Argentina anunță că intenționează să desecretizeze dosarele OZN, prin formarea unei comisii de anchetă pentru studiul fenomenului OZN. Prin aceasta Argentina se alătură altor țări din America Latină: Uruguay, Brazilia, Chile, Peru, Ecuador, Venezuela care au desecretizat sau sunt în proces de a desecretiza fișiere clasificate privind fenomenul OZN.

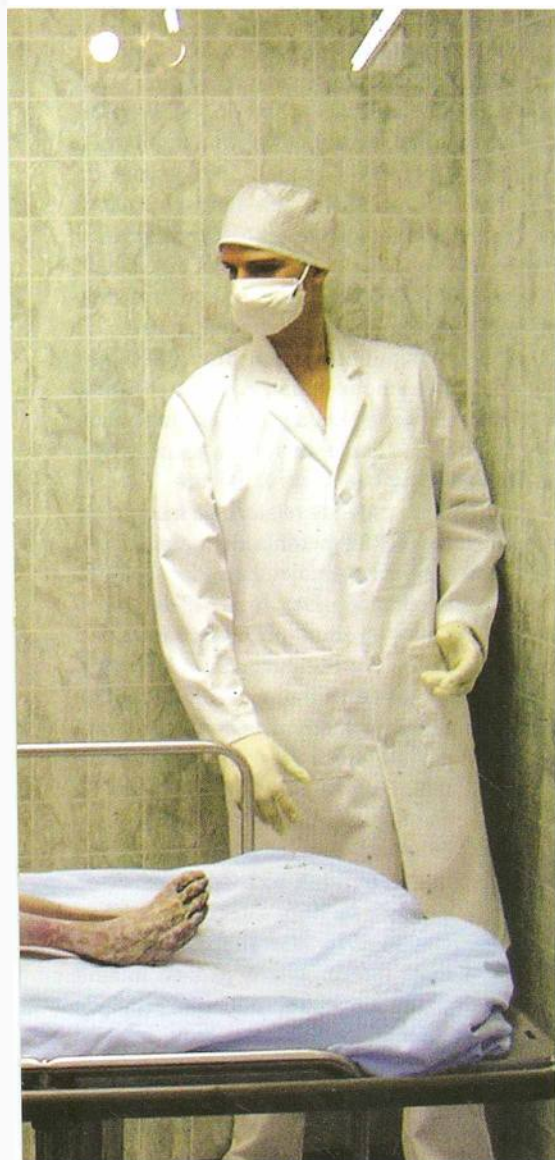
Decembrie 2010

În Noua Zeelandă au fost făcute publice documente militare secrete, care consemnează mărturii legate de OZN-uri și lumini misterioase. Este vorba despre mii de documente care acoperă o perioadă de timp de peste 50 de ani. Printre evenimentele importante se numără misterul OZN-urilor din insula Kaikoura. Întâmplarea a avut loc în 1978, atunci când un avion a fost urmărit de lumini a căror sursă a rămas necunoscută. Controlorii de trafic aerian au văzut și ei pe radar aceste obiecte despre care nu știau nimic.

Decembrie 2010–aprilie 2011

FBI postează pe site-ul său oficial documente deja declassificate cu zeci de ani în urmă.

(Corina Anghel)

doboare. Când piloții s-au angajat în urmărire, OZN-urile au accelerat, piloții au pierdut controlul și avioanele s-au prăbușit. Aceasta s-a întâmplat de trei ori, iar în două dintre ele pilotul și-a pierdut viața”. Astfel de confruntări și accidente au avut loc și în alte țări.

Pe 24 octombrie 1991, și generalul Nikolai A. Sciam, vicepreședintele Comitetului de Președinție al KGB, a pus, oficial, la dispoziția Asociației Ufologice Unionale din URSS (președinte cosmonautul Pavel Popovici), documente OZN, însumând 124 de pagini, având titlul „Cazuri de observare a unor fenomene insolite pe teritoriul URSS, 1982–1990”.

Aviația militară britanică a desecretizat, începând din 2008, documente OZN care depășesc în volum 20.000 de pagini. În anul 2000 Serviciul de Informații al Apărării al Regatului Unit (*Defence Intelligence Staff*) a elaborat un memorandum științific și tehnic de câteva sute de pagini, intitulat „Fenomene aeriene neidentificate în zona de apărare aeriană a Regatului Unit”. În memoriu scrie între altele: „Existența Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate este indiscutabilă [...] ele prezintă caracteristici aerodinamice mult dincolo de cele ale oricărei aeronave sau rachete cunoscute – cu sau fără pilot”. „Până la ora actuală fenomenul a sfidat orice explicație credibilă a cauzelor sale”. „Nivelul final este posibilitatea, extremă, a obiectelor extraterestre aflate sub un tip de control”.

În 1999, un grup din Institutul de Înalte Studii pentru Apărarea Națională (IHEDN) din Franța a înaintat președintelui Franței un document de 90 de pagini, elaborat sub conducerea a numeroși generali și specialiști, numit „Proiectul COMETA”, în care se afirmă între altele că „realitatea fizică a OZN-urilor, cu performanțe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de ființe inteligente este «cvasi-certă»”. În cursul anului 2007 în Franța s-au pus pe

Un „peisaj” din ce în ce mai des întâlnit: obiecte zburătoare, diurne sau nocturne din care uneori coboară făpturi nepământene.

internet circa 100.000 de pagini de arhivă, privind circa 1.600 de cazuri, acoperind peste 30 de ani. Documentele conțin 3.000 de procese verbale și circa 6.000 de mărturii.

Mii de documente militare au fost desecretizate și în Canada, Perù, Belgia, Brazilia, Filipine, Argentina, Noua Zeelandă etc. De pildă, în Brazilia, în noaptea de 19/20 mai 1986, statele braziliene Rio de Janeiro, Sao Paulo și Goias au fost bântuite de circa 20 de sfere luminoase, cu un diametru estimat de 100 metri fiecare, care au blocat traficul aerian. Așa cum a confirmat în 2010 și generalul Socrates da Costa Monteiro, fost ministru al aviației militare, pentru a le intercepta au fost trimise de la bazele din Santa Cruz și Anapolis avioane de vânătoare F5E și Mirage. Nici unul dintre aceste avioane nu a fost capabil să se apropie de obiectele neidentificate. Unul dintre OZN-uri s-a ridicat la un moment dat, în câteva secunde, la altitudinea de 180 km deasupra coastei atlantice, în zona Sao Paulo, ca apoi să se întoarcă și să fugărească avioanele de vânătoare.

Sunt mii de astfel de relatări. La început ele erau ultrascrete, în speranța de a câștiga, din descifrarea lor, un avantaj militar, dar și pentru a nu alarma populația. Dar după 6–7 decenii (și exceptând niște zvonuri puțin credibile) nici una dintre părți n-a obținut nici un avantaj și nimeni nu înțelege ce anume se întâmplă de fapt. Acesta este și motivul pentru care la ora actuală – prin desecretizări – oficialitățile par să dorească să scape de acest „cartof fierbinte”.

Atâta doar că fenomenul OZN nu se termină aici. Martorii de la Certești, în 1996, sau cei de la Bălea Lac în 1978, dar și mulți alții din toată lumea, afirmă că s-au întâlnit cu umanoizi coborâți din astfel de obiecte. Majoritatea erau mici și cenușii (0,9 – 1,2 m.), alteleori înalți blonzi (2,1 – 2,3 m.), sau de alte rase (dar niciodată verzi și niciodată cu antene!). Sunt și oameni care spun că

au fost răpiți de astfel de apariții, examinați, îndoctrinați, ori chiar că asupra lor s-au făcut experimente genetice. Nu sunt simple aiureli. În iunie 1992, la faimosul *Massachusetts Institute of Technology* a fost organizată chiar, timp de cinci zile, *Conferința pentru studiul răpirilor* efectuate de OZN-uri. Unul dintre copreședinții conferinței a fost John E. Mack, profesor de psihiatrie, timp de douăzeci de ani, la nu mai puțin faimoasa *Harvard Medical School* și fost director al secției de psihiatrie a spitalului acestei universități. El suspectase că cei ce raportează astfel de incidente mint sau au o suferință psihică. Pe masa conferinței se aflau dosarele a 2.000 de cazuri de presupuse răpiri. Mack examinase peste o sută dintre victime, folosind toate bateriile de teste psihologice și psihiatrice. S-a dovedit că oamenii erau normali și nu mințeau. Nu aveau nici „epilepsie de lob temporal”, cum s-a sugerat. Veneau din medii foarte diferite, dar repetau aceleași detalii... Concluzia profesorului a fost că „fenomenul se manifestă de parcă ar fi real. [...] Dar dacă e real, atunci – Cerule – ce se petrece de fapt?”

Însă adevărata vastitate și complexitate a fenomenului OZN începe abia de aici încolo! Cercetări făcute de specialiști au arătat că obiecte zburătoare diurne sau nocturne, din care coboară uneori făpturi nepământene, reprezintă o manifestare menționată din toate timpurile, în nenumărate scrieri sau tradiții, laice sau religioase, ale mai tuturor popoarelor.

În Biblie, sau în apocrife precum *Cartea lui Enoh*, îngeri care seamănă cu „înălții blonzi”, călătorind uneori în „care de foc”, coboară din cer și răpesc acolo pe cei aleși. Există trimiteri chiar și la posibile experimente genetice. De pildă, scrie că „fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor și acestea le dăruiau fii” (Facerea; 6, 4). Dar și eroii mitologici erau considerați hibrizi divini. Latinii mai vorbeau și de *incubus* și *succubus*, iar folclorul nostru despre „zburătorul” care vine noaptea în patul fetelor. Astrofizicianul Jacques Vallée a atras atenția asupra numeroaselor detalii comune dintre aparițiile Fecioarei Maria (Guadalupe, Lourdes, Fatima, Zeitun, Medugorje etc.) și întâlnirile OZN, dar și asupra paralelelor cu tradiții privind lumea zânelor, ielelor, piticilor etc. Și conform chestionarelor lui Nicolae Densușianu, pe unde trec ielele „se înnegrește iarba în formă de cerc”. Ielele „vin pe sus cu cimpoieri”, „au lumânări aprinse” și „joacă în pomi”. Întâlnind oameni, „îi poartă prin aer de rămân neoameni pe viață”.

Mai multe informații despre acest subiect găsiți pe site-ul ASFAN:
<http://www.asfanufo.ro>

Cazul Alexeni

23 august 1984, în plină eră comunistă, Aerodromul Militar Alexeni, județul Ialomița. Ofițerul de serviciu Emil Străinu, de la radarul din Alexeni, observă un punct strălucitor, care se mișcă rapid spre vest. Deodată obiectul dispare, pentru a fi regăsit de radioaltimetru urcând la 22.000 de metri în cinci secunde. Un OZN? Cei de la Otopeni mușamalizează observația radarului din Alexeni. Nu vor să se compromită cu știri bombă.

Gr-al dr. Emil Străinu este specialist în radiolocație și consilier al Parlamentului României pentru probleme de amenințări neconvenționale și asimetrice, director al Centrului de Studii Psihonetice și Ufologice. Este membru fondator al *Asociației pentru Studiul Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate* (ASFAN). Străinu a fost martor la un eveniment incredibil, în plină eră comunistă, când a înregistrat pe radar prezența unui obiect neidentificat cu deplasare extrem de rapidă, peste capacitățile unui avion performant. Emil Străinu ne-a spus povestea acelui fenomen neobișnuit, așa cum a avut el loc în ziua de 23 august 1984 – Ziua Națională a României comuniste – specialistul în radiolocație fiind atunci ofițer de serviciu la Aerodromul Militar Alexeni, județul Ialomița. Astăzi, Aerodromul Militar de la Alexeni este dezafectat.

„La parada militară aeriană luaseră parte aeronave de tipurile MIG-21, MIG-23, IAR-93, IAR-316, IAR-330 și MI-8, iar transportul materialelor și personalului tehnic s-a făcut cu avioane AN-24 și AN-26.

După terminarea paradei militare aeriene stația radar care deservea Aeroportul Otopeni a întrebat stația radar de la Alexeni (aeronavele militare care au luat parte la paradă au decolat de pe acest aerodrom) dacă în aer, aproximativ la verticala aerodromului, mai este cumva vreun elicopter, deoarece se recepționează un semnal care ar corespunde unei astfel de aeronave. Deși se știa precis că nici o aeronavă de pe Aerodromul Alexeni nu se mai afla în aer (toate fiind la sol, chiar husate), s-a mai făcut o verificare, prin luarea legăturii direct cu aerodromul militar Alexeni, confirmându-se prezența la sol a tuturor aparatelor.

Eram de serviciu, alături de alți colegi, la radarul de la Alexeni, și am observat un punct strălucitor în bătaia soarelui (prin lunete teodolite apărând ca un corp ovoidal, dintr-un material asemănător aluminiului). Măsurat cu instrumente optice, părea de trei-cinci metri lungime și unu-trei metri lățime, nefăcând zgomot. Am constatat, apoi, îngreunarea recepției radio pe UUS și US, manifestându-se foarte mulți paraziți. Obiectul continua deplasarea spre vest, ieșea din câmpul vizual, putând fi de acum observat numai

prin mijloace optice, ulterior, la scurt timp, intrând în zona de acțiune a stației radar de la Alexeni. Deplasarea avea loc pe azimut 255 grade, altitudinea crescând din acest moment cu aproximativ 1.000 m altitudine la 1.000 m orizontali parcurși. Deodată, obiectul s-a pierdut, ulterior regăsit de radioaltimetru urcând la 22.000 m în numai cinci secunde. De la București am primit dispoziție de încetare a cercetării aeriene și în speță a obiectului, comunicându-ni-se că ar fi vorba de un... balon meteo!? Totuși, noi cei de la Alexeni nu am încetat cercetarea prin radiolocație a obiectului necunoscut. Obiectul nostru s-a întors și s-a postat undeva la 260 grade vest, la o distanță de 20 km de Alexeni, începând niște evoluții aberante în limitele de la 2.000 m la 55.000 m, cu viteze între staționare la punct fix de peste 12.000 km/oră.

La insistențele șefului radarului de la Alexeni, de la punctul de conducere a zborului al aerodromului se ia legătura cu unele aeronave civile care survolau zona vizată, iar acestea ne-au confirmat existența unui balon metalizat în zonă, dar refuzau să-l raporteze oficial, motivând că nu vor să se compromită cu rapoarte de OZN! Deși s-a raportat la Otopeni, cei de aici nu au acordat nici o importanță observației, atrăgându-ni-se atenția că este Ziua Națională și nu este nevoie de *știri bombă*.

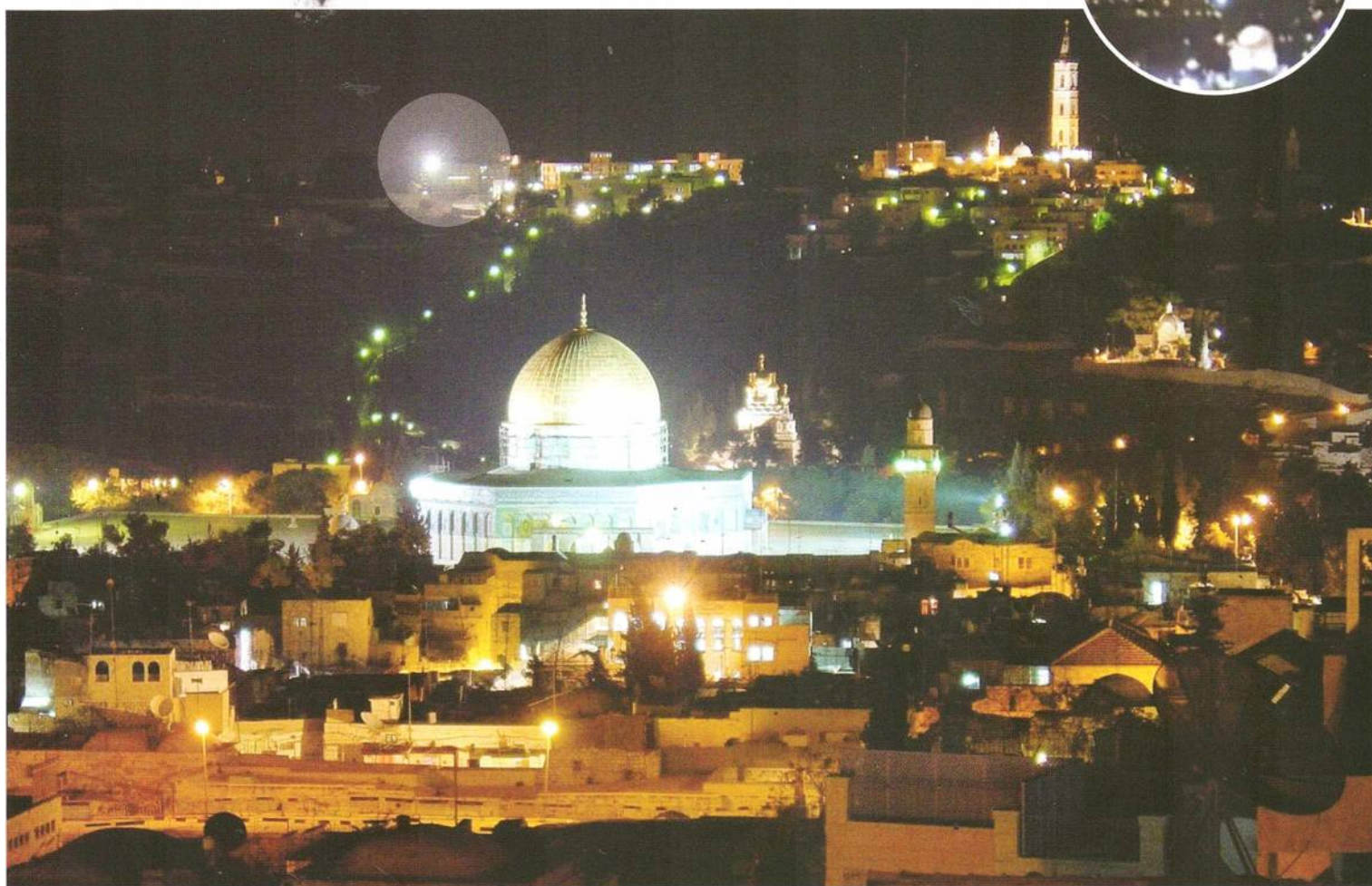
De la descoperire, obiectul neidentificat l-am urmărit timp de 40 de minute, altitudinea de zbor variind cu intermitențe și aleator între 2.000 m și 100.000 m (100 km), unde a fost pierdut, dispărând în cosmos cu peste 10.000 km/oră. Evoluția a fost compusă din traiecte concentrice spirale sau în unghiuri drepte, cu viteze ascensionale și unghiuri diferite raportate la orizontală. Pe durata observației obiectului, au fost puternic perturbate comunicațiile pe frecvențele UUS și US. Obiectul nu a făcut zgomot sau cel puțin acesta nu a fost perceptibil până la martori. Nu avea lumini proprii și nici jeturi de propulsie. Evenimentul desfășurându-se pe fondul Sărbătorii Naționale de atunci, nimeni nu a dorit să se încarce cu raportarea lui *mai sus*. Benzile cu zborul au fost șterse după analiză la 24 de ore. Ulterior, s-a căutat mușamalizarea fenomenului și ridiculizarea martorilor, ne-a relatat, după 27 de ani, Emil Străinu.

(Alice-Claudia Gherman)

În sec. XV, cardinalul Nicolaus Cusanus afirma: „Deși a devenit o erezie a nega faptul că Dumnezeu ar putea crea alte lumi, este periculos să pretinzi că El a creat aceste lumi”.

text Valentin Racoviță

Și extraterestrii sunt copiii lui Dumnezeu

28 ianuarie 2011, în jurul orei unu după miezul nopții: Muntele Templului din Ierusalim, un OZN coboară încet deasupra sanctuarului islamic Cupola Stâncii, planează pentru câteva secunde, apoi dispare. Locul are ample conotații religioase, atât în lumea arabă, cât și în cea creștină sau iudaică. Conform istoricilor, moscheea Cupola Stâncii, situată pe Muntele Templului, în vechiul Ierusalim, a fost construită pe locul în care se înălța altă dată Templul lui Solomon. Este un punct central al tuturor religiilor avraamice, locul spre care se orientează, în timpul rugăciunilor, credincioșii musulmani. Locul în care evreii cred că se va ridica din nou Templul lui Solomon, eveniment ce va vesti sosirea Mesiei. Creștinii leagă acest loc de puternică încărcătură emoțională de revelația făcută nouă despre Casa Tatălui Ceresc.

T

Fenomenul OZN nu este caracteristic doar celei de a doua jumătăți a secolului XX, ci ne-a însoțit de la începutul omenirii. Atâta doar că ceea ce noi considerăm inexplicabil intra, pentru oamenii de demult, în rânduiala obișnuită a lumii. La unele populații, lucrurile stau la fel și acum. Pentru reprezentanții „culturii primitive” sau, altfel spus, religiilor animiste, „fenomenul OZN” nu există, pur și simplu, deoarece evenimentele pe care noi le încadrăm în această categorie pentru ei fac parte din rânduiala dintotdeauna a lumii:

„Învățații numesc asta OZN... deoarece ei n-au exercițiu, au pierdut contactul cu Înțelepciunea, Cunoașterea, Puterea și Harul... ei au pierdut contactul cu poporul din stele”, spune Wallace Elan Negru, indian nord-american.

„După cultura și religia africană sunt douăzeci și patru lumi-mamă în ceruri, iar Pământul nostru este a douăzeci și cincea... O lume-mamă este o planetă special făcută cu scopul de a da naștere vieții”, afirmă și Vusumazulu Credo Mutwa, vraci de nivel superior din Africa.

„Acele fapte mi-au spus că «vin de nicăieri... deoarece ei sunt peste tot». Marele Spirit i-a trimis ca mesageri, «deoarece noi n-am putea sta față în față cu acea imensă energie»”, se aude dinspre Bernardo Peixoto, șaman din jungla braziliană.

Dificultățile teologice ridicate de posibilitatea existenței ființelor extraterestre avansate sunt mai puțin acute pentru iudaism și islamism. Coranul afirmă, în mod explicit: „Și printre semnele Lui este crearea cerurilor și pământului, și a creaturilor vii pe care El le-a risipit prin ele.” Cu toate acestea, ambele religii subliniază în mod special rolul ființei umane, care a fost primită în universul divinității, prin credință. Un extraterestru ar putea deveni evreu sau musulman? Dintre principalele comunități religioase, budiștii și hindușii ar părea să fie cel mai puțin amenințați de perspectiva străinilor avansați, datorită conceptului lor pluralist despre Dumnezeu și a viziunii lor tradiționale mult mai mărețe despre cosmos. Dalai Lama a declarat, în 15 aprilie 1992: Vizitatorii sunt «ființe simțitoare» din Univers, aparent tulburate de cele ce se petrec pe Pământ.

Mentalitatea neopăgână află pe acest teren misterios un mediu de dezvoltare propice: ghizi spirituali, progres, puteri paranormale... În multe dintre studiile specialiștilor în ufologie observăm ecourile credințelor religioase ale acestora. Cei care nu cred într-un Dumnezeu personal (de la atei și până la cei care au credințe panteiste) găsesc în contactele OZN argumente în favoarea teoriei evoluționiste; consideră că a venit timpul ca civilizația umană să treacă într-un nou stadiu de dezvoltare, avându-i ca mentori pe cei care vin la noi de pe alte planete, din alte galaxii.

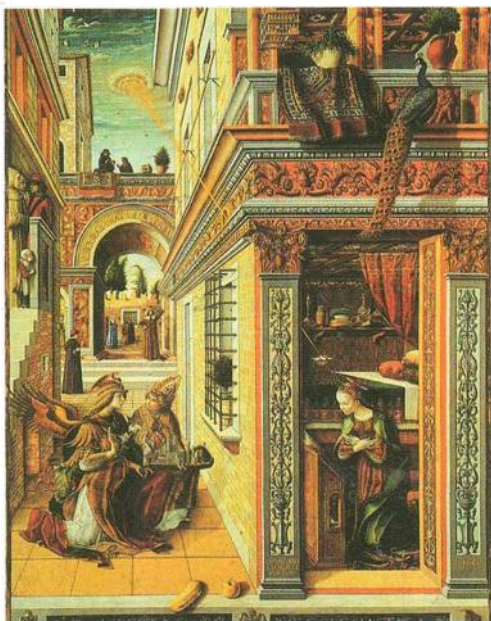
Ce se întâmplă, însă, în lumea creștină?

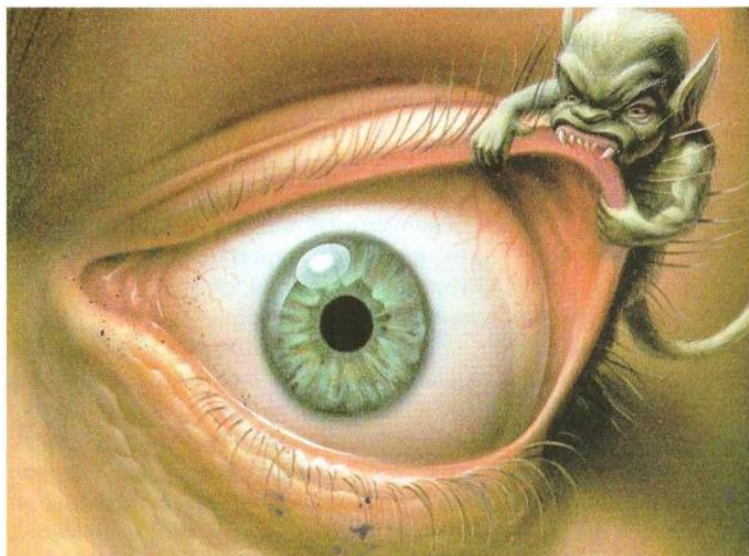
Sinteza medievală a doctrinei creștine și cosmologia aristoteliană a lui Toma de Aquino a stabilit locul central al Pământului și special al omului într-un univers finit, descurajând ideea altor lumi. A apărut însă un curent care contesta ideile lui Aristotel, pentru că ar putea limita atotputernicia lui Dumnezeu. În 1277, episcopul de Paris, Etienne Tempier, a emis o condamnare a 219 afirmații pe care le considera prea restrictive, raportate la omnipotența divină, inclusiv faptul că Dumnezeu nu ar putea face mai multe lumi.

William de Ockham declară, în secolul XIV, că Dumnezeu poate crea o lume mai bună decât a noastră și este sigur că El ar putea crea un număr infinit de lumi identice cu a noastră. În sec. XV, cardinalul Nicolae de Cusa nu numai că a recunoscut că universul poate să nu aibă un centru, dar a sugerat, de asemenea, posibilitatea existenței unor planete asemănătoare Pământului, inclusiv a vieții extraterestre, mai aproape de Soare și pe Lună.

Nicolaus Copernic a strămutat viața umană din centrul universului și, de asemenea, a sugerat faptul că stelele pot fi sori ca al nostru. Această credință l-a făcut pe călugărul dominican Giordano Bruno să sugereze că ar putea exista un număr infinit de sori cu planete locuite. Bruno credea că atotputernicia lui Dumnezeu și infinitul ar putea fi exprimate numai prin crearea unui număr infinit de lumi, real, nu doar ca o posibilitate. Din păcate, el a

Icoanele creștine prezintă uneori viziuni extraterestre. Oare extraterestrii sunt creați și ei după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu?

Este poporul stelelor o creație a Lui Dumnezeu?
Sau diavolul întrupat amăgește simțurile noastre?

fost arestat în 1592 și lucrările sale au fost denunțate de Inchiziție, care îl va condamna la moarte, în 1600, când a fost ars pe rug.

Protestanții, de asemenea, au reacționat la pluralitatea lumilor, punând accentul pe Reformă și apelând la autoritatea Scripturii. În 1578, Danaeus a declarat că ideea de viață pe alte planete nu ar fi acceptabilă, deoarece nu a fost revelată de Scriptură. Acest argument este contestat prin faptul că planetele, de asemenea, nu sunt menționate în Scriptură. Philip Melancthon argumentează împotriva pluralității lumilor, deoarece extraterestrii ar putea fi lăsați fără o cunoaștere a lui Hristos sau prin horrorul ideii că moartea și învierea Lui ar fi fost necesare mai mult de o dată. Geneza afirmă că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea și, astfel, nu a început activitatea pe alte Planete.

În secolul al XVII-lea, Kepler a sugerat că Luna ar putea fi locuită de ființe uriașe, adaptate la zilele lungi și calde ale astrului. El credea, de asemenea, că cei patru sateliți ai lui Jupiter, descoperiți de Galilei, au fost făcuți de către Dumnezeu pentru beneficiul locuitorilor planetei, afirmând că și alte planete sunt locuite.

Până la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea, ideea altor lumi a devenit mai larg acceptată, dar în tot mai mare conflict cu doctrina Mântuirii. De ce suntem unici în Univers? Deoarece ne aflăm în centrul planului lui Dumnezeu de mântuire! El a murit, odată pentru totdeauna, pentru păcatele noastre și

nu ale „marțienilor”, de exemplu!

Hristos a venit pe pământ să moară pentru omenire și El a murit doar o dată (Evrei 7:27; 9:26-28; 10:10). Dumnezeu a creat pământul și omenirea în mod unic. Toată creația a suferit ca urmare a căderii omului în păcat. Hristos a venit pe Pământ pentru a se oferi pe El Însuși, doar o dată, ca plată pentru păcat. Și nu doar credincioșii vor fi eliberați de sub blestem, ci odată cu ei și întreaga natură.

Într-adevăr, se întâmplă multe lucruri ciudate și inexplicabile. Totuși, nu există nici un motiv să explicăm acestea prin a inventa extraterestri sau OZN-uri. Dacă există o cauză a acestor presupuse evenimente, cel mai probabil acestea sunt de natură spirituală și, mai specific, demonică, la origine.

Astăzi se pun în mod frecvent următoarele întrebări: „Există și alte ființe inteligente în Univers?” „Există alte civilizații?” „Există extraterestri?” Răspunsul necesită o aducere aminte a

locului în care Dumnezeu l-a plasat pe om. Iar acel loc se află în centrul preocupărilor Sale, de revelație, mântuire și răscumpărare. Teologia creștină afirmă geocentrismul, pentru că omul se află în nevoia unui Mântuitor teologic, nu tehnologic! „Izbăvirea” planetei noastre nu poate fi așteptată de la alte civilizații, mai avansate și mai tehnologizate, pentru că problemele fundamentale ale omenirii nu sunt sărăcia și subdezvoltarea, ci păcatul și răutatea omenească! De aceste probleme s-a oferit să ne scape doar Domnul Iisus Hristos!

Descoperirea unor forme de viață extraterestre, într-o investigație teologică, trece, în mod necesar, prin cosmoantropologia creștină. În mod special, aceasta vizează dogma Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Specificitatea naturii umane și locul acesteia în Univers este subliniată de acest eveniment fundamental, unirea naturii divine cu cea umană, în Persoana Mântuitorului, Dumnezeu adevărat și om adevărat, prin întrupare.

Preacuviosul părinte Cleopa, de la Sihăstria, dă mărturie: *...eram pe la sfârșitul Utreniei, când deodată aud: buf, buf, buf! Se cutremura pământul. Eu am ieșit să văd ce se aude, dar când am deschis ușa la bordei am văzut afară o lumină mare și în lumină, o mașină de alamă cu multe roți. Din ea a coborât un om înalt, cu ochii mari, pe jumătate albi și pe jumătate negri, care numai atât a zis apăsător: «Ce cauți aici?» Atunci mi-am adus aminte ce zice Sfinții Părinți. Că dacă ai Sfintele Taine, Îl ai pe Hristos viu! Eu aveam Sfintele Taine într-o scorbură de brad în bordei. Și*

când am văzut așa, am intrat repede înăuntru, am cuprins bradul cu Sfintele Taine în brațe și numai atât am zis: «Doamne Iisuse, nu mă lăsa!» Să vezi tu atunci rugăciune când este dracul la ușă! Și când m-am uitat din nou afară, l-am văzut cum se dădea înapoi alungat de puterea lui Hristos. Lângă bordei era o râpă mare unde a căzut acel duh necurăț. Dar cum a căzut? Când a ajuns la râpă, s-a dat de trei ori peste cap cu tot cu mașină și pe urmă a căzut și s-a făcut un zgomot mare de mi-au fiuit urechile până a doua zi la ora unu.

Nu este nevoie de alte comentarii. Această întâmplare este o confirmare clară a învățăturii ortodoxe despre contactele cu ființele care par a fi extraterestre. Scopul său nu este acela de a demonstra că nu există viață pe alte planete, că suntem singurii locuitori ai universului. Ci de a arăta că, de fapt, contactele cu așa-zisele „civilizații extraterestre” nu au fost decât întâlniri cu diavolul.

Este adevărat că Biblia nu spune nimic despre existența extraterestrilor sau a altor planete cu viață, iar această tăcere nu sugerează că ar exista. Dimpotrivă, ce se poate observa, de la un capăt la celălalt a revelației Cuvântului lui Dumnezeu este accentul deosebit pus pe mântuirea Pământului și a locuitorilor săi. Dumnezeu nu și-a duplicat creația în Univers. Imaginea lui nu se găsește în alte ființe răspândite în Univers. Pământul ocupă un loc central în creație, în cădere și în mântuire. Nimeni nu poate ignora atenția deosebită pe care ne-a acordat-o Creatorul întregului Univers! Dar, totuși, Vaticanul afirmă: „Extraterestrii sunt frații noștri”

Vaticanul crede în existența lor, fără ca asta să vină în contradicție cu faptul că universul a fost creat de Dumnezeu. Preotul iezuit Jose Gabriel Funes consideră chiar că e posibil să existe o altă planetă populată de oameni care

Întemeietorul sectei raelienilor, „Rael”, pe numele său Claude Vorilhon, afirma că o ființă extraterestră i-a descoperit faptul că marii profeti ai omenirii – Buddha, Moise, Iisus și Mahomed – au fost aleși și formați de către extraterestri.

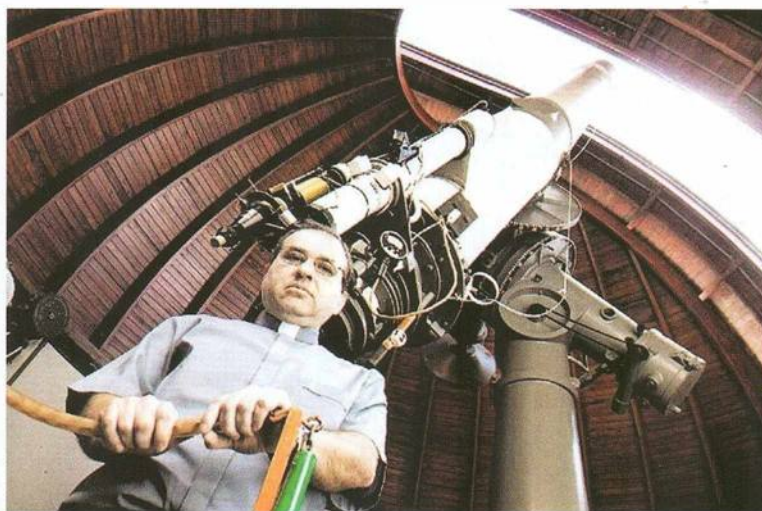
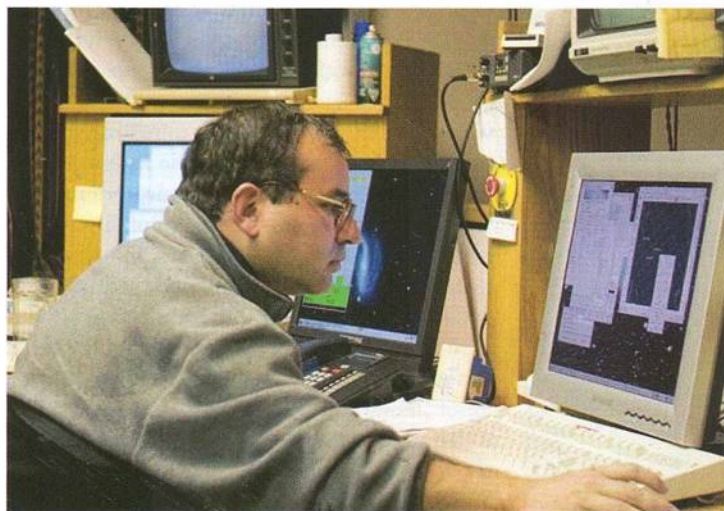
Jose Gabriel Funes, preotul iezuit care conduce Observatorul Vaticanului, vorbește despre „fratele nostru extraterestru”

nu au comis păcatul original, informează AFP. „Ca astronom, cred în continuare că Dumnezeu este creatorul Universului”, a explicat Funes, un preot iezuit care conduce observatorul Vaticanului de la Castel Gandolfo, situat în apropiere de Roma. Este adevărat că la baza afirmației, pe lângă sursele tradiționale creștine, stau o bibliotecă având profil astronomic, aflată la castel, pe care și NASA o invidiază, un centru propriu de cercetare, dotat cu un telescop de 1,8 metri, pe Muntele Graham, din Arizona, și investiții majore în programe de cercetare în domeniu, alături de NASA și SETI.

Totuși, chiar dacă, „nu avem încă nicio dovadă”, „nu putem exclude ipoteza” existenței altor planete locuite. „Așa cum există mai multe creaturi pe Pământ, ar putea exista și altele, inteligente, create de Dumnezeu”, spune astronomul papei. Preotul a sugerat chiar că ar trebui să se vorbească despre „fratele nostru extraterestru”, așa cum Sfântul Francisc din Assisi spunea despre toate creaturile terestre că sunt „frate” sau „soră”.

Intervieat despre delicata chestiune teologică a păcatului original care apasă asupra speciei umane și despre ideea mântuirii, prelatul iezuit a spus că, „dacă mai există și alte ființe inteligente, acest lucru nu înseamnă neapărat că au nevoie de mântuire”. Poate că „au rămas în deplină amicitie cu Creatorul”, fără să fi comis păcatul original, a explicat acesta. În caz contrar, „Întruparea” (venirea pe Pământ a lui Iisus) este valabilă și pentru aceștia, spune preotul, pentru că „Întruparea este un eveniment total unic”.

Se știe că Papa Ioan Paul II a trimis congresului internațional OZN de la Acapulco, din decembrie 1999, cele mai bune urări ale sale, întrucât „ceea ce fac ei este o activitate extrem de importantă”. Tot el, în același an, la întrebarea unui copil dacă există extraterestri, a răspuns: „Ține minte întotdeauna: Ei sunt copiii lui Dumnezeu, la fel ca și noi”.

Cazul „Kogălniceanu '90” este unul dintre cele mai credibile episoade din serialul „OZN de România”. Zecile de martori oculari de pe aeroport au descris apariția unei formații de obiecte zburătoare, cu toate detaliile pe care numai niște profesioniști ai aerului le puteau sesiza și evalua.

text Corina Anghel

OZN-uri la aeroport

În seara de 22 martie 1990, în timp ce se dezechipau după un zbor mixt, piloții unității de aviație militară de pe aeroportul Kogălniceanu au fost chemați urgent afară. Era trecut de ora 9, cerul senin, „sticlă”, vizibilitatea perfectă, ca o scenografie minuțios desenată pentru un spectacol cu totul nepământean. La propriu. Protagonisti: obiecte zburătoare neidentificate.

Dan Aioanei, care la vremea aceea pilota un Mig 29, povestește: „Unitatea noastră executase zbor mixt, adică zbor de zi cu zbor de noapte, de la orele 15 la 21. Cu noi se afla col. Strejea Platon, inspector de zbor în cadrul Comandamentului Aviației Militare, delegat să asiste și să participe la zborurile noastre, în acea săptămână. Tehnicienii se ocupau de avioane, pregătindu-le pentru staționarea pe

timp de noapte, câțiva piloți stăteau afară pe o băncuță, iar noi ne aflam în sală, discutând planul pentru următorul zbor, programat peste două zile. Alarma a fost dată de maiorul Botezatu Florin, care ne-a scos pe toți afară, ca să vedem „minunea”. Dinspre Medgidia se apropia o formație de 7, 8 sau 9 obiecte zburătoare. Arătau ca niște tuburi de neon lungi de câțiva km fiecare și erau astfel poziționate unul față de altul, încât formau un „V”. De la distanță, diametrul tuburilor părea cam de 15–20 cm, deci în realitate avea 2–3 m. Viteza de deplasare trebuie să fi fost cel puțin supersonică și, firește, zburau foarte sus, la o altitudine de peste 3.000 m. Dar putea să fie și de peste 10.000 m. Ne-a fost greu chiar și nouă, familiarizați cu cerul, să estimăm, pentru că, fiind senin, lipseau reperele noastre cele mai exacte, și anume norii. Ca piloți, cunoaștem bine ce formă, consistență, dinamică au norii, în funcție de altitudinea la care se află.

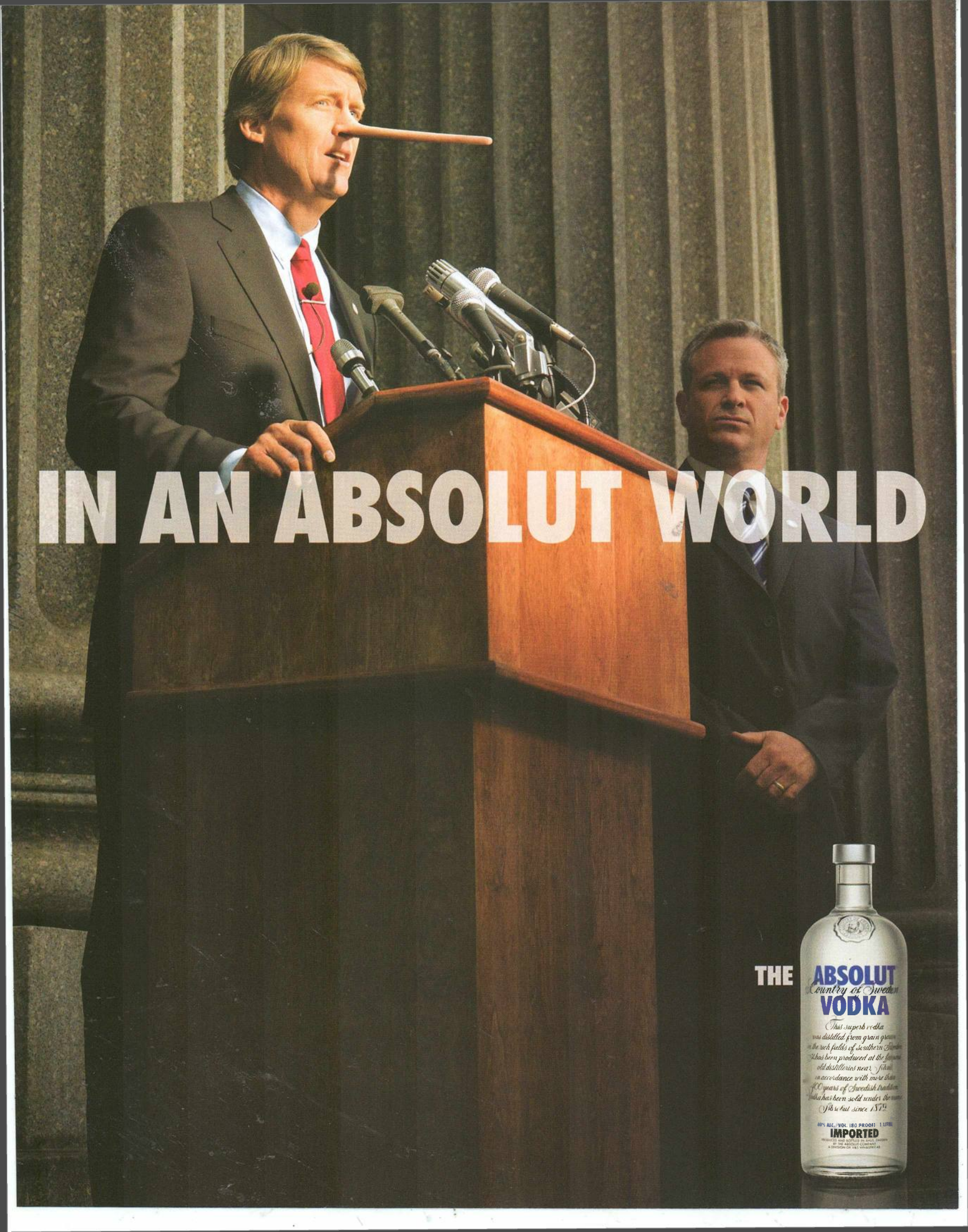
Martor și el la eveniment, Paul Oțelea, care zbura pe atunci pe un Mig 23, își amintește de

sunetul pe care îl producea „escadrila” de OZN-uri: „Era un zgomot care semăna foarte bine cu fâșâitul unui stol de păsări, aflat în zbor pe deasupra pădurii, noaptea. L-am recunoscut, îl știam din copilărie, când cutreieram pădurile”. Dl Oțelea a prins doar câteva zeci de secunde din „show”, pentru că se afla în „celula de alarmă”, în serviciul de luptă permanent. Suficient însă cât să descrie obiectele zburătoare ca un tren cu vagoane, un singur obiect fracționat, cu distanțe între secțiuni, scândate într-o lumină alb-argintie, puternică dar mată, fără a difuza în jur. Sau, cum spune dl Aioanei, „n-au lăsat nici o dără în urmă, nici de lumină, nici de condensare, parcă erau tăiate cu briciul”.

Cât a durat trecerea? Preț de câteva minute, după care „tuburile” au dispărut la orizont, undeva spre est de Tulcea. Prima reacție „după” a fost verificarea pe radar. Stupoare, însă, nici un radar nu înregistrase nimic, nici măcar radarul Thomson, de la București, care putea să „vadă” orice mișcare pe cerul țării, oriunde ar fi aceea. Col. Strejea a anunțat imediat Comandamentul, dar a primit un răspuns năucitor, toată relatarea fiind pusă pe seama unui presupus delir bahic. A doua zi, însă, au apărut reprezentanți ai structurilor ierarhice superioare și toți martorii oculari au fost puși să dea rapoarte scrise despre tot ceea ce au văzut și auzit. Din dispoziția ministrului! Astă pentru că, între timp, OZN-urile fuseseră semnalate și la Capul Midia, și de grănicerii români și ucraineni. Dl Mureșan, fost pilot, în prezent primarul comunei Kogălniceanu, îmi spune că toate rapoartele și documentele adunate în dosarul fenomenului „Kogălniceanu 1990” n-au fost date niciodată publicității. Dl Oțelea adaugă că un mare mister planează și asupra lipsei „bang-ului sonic”, a unei de șoc, care ar fi trebuit, după legile fizicii noastre, să se audă și să se simtă, la viteza „hipersonică” a OZN-urilor, estimată de martorii oculari.

„Dosarele X”
de la
Aeroportul
„Kogălniceanu”
nu au fost
desecretizate
nici acum.

A man in a dark suit and red tie stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He has a comically long, thin, light-colored nose protruding from his face. Another man in a dark suit stands behind him to the right, looking on with a neutral expression. The background consists of dark, vertical, textured panels.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE **ABSOLUT**
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
400 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC. VOL. (80 PROOF) 1.07L

IMPORTED

PRODUCED AND BOTTLED IN SWEDEN
© 1999 IMPORTED BY THE HOUSE OF SEAGRAM
A DIVISION OF V&S VIN&SPIRIT AB

După ce au analizat „fenomenul Certești”, specialiștii Asociației pentru Studiul Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate (ASFAN) nu mai au nici un dubiu: „Întâmplarea de la Certești are suficiente argumente pentru a fi calificată drept o întâlnire de gradul III. Dar ne putem pune o justificată întrebare – nu cumva a fost chiar mai mult? De pildă, o întâlnire de gradul IV?”

DOSAR

Aliens... la Certești

Întâlnire de gradul III

Un drum comunal, pe coclauri, undeva în județul Galați. În dreapta, postul de Poliție, cu lacăt pe ușa. Ziua în amiaza-mare. În stânga, un fel de bloc de locuințe, cu un singur nivel. Apoi un cireș noduros, în floare. Și câțiva copii hârjonindu-se în jurul lui. Vi se pare o imagine senzațională? Sigur că nu! Și, totuși, este. Exact în acest loc a aterizat un OZN. Și niște localnici au dat nas în nas cu vreo trei bucăți de extraterestri. Cel puțin așa susțin martorii și experții care au studiat întâmplarea. În noaptea de 8 spre 9 iulie 1996, la Certești a avut loc o întâlnire de gradul III.

„Erau mici, ca niște oameni neterminați“

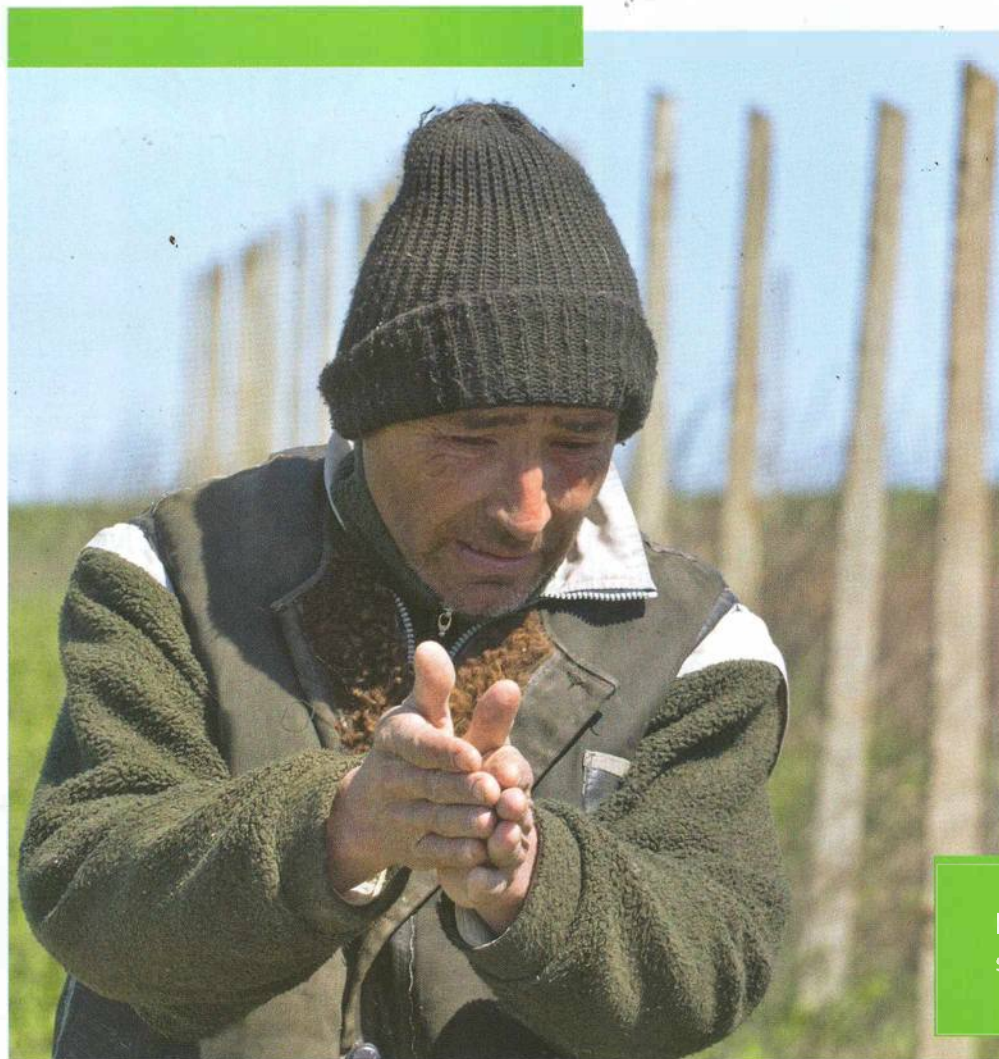
S-a întâmplat ca documentarea noastră să fie în Săptămâna Mare. Când oamenii se pregătesc de Înviere. Mai merg pe la biserică, țin post, se ocupă de curățenie, zăbovesc într-o rugăciune. Pe dealurile dintre Tecuci și Bârlad, în puzderia de sate îngropate în sărăcie, zvonul ăsta de sărbătoare parcă se simte și mai tare. Localnicii se chinuiesc și ei să se bucure, cât de cât, de ideea unei vieți viitoare. Că în asta, de acum, nu mai au nici o nădejde. Așa stând lucrurile, numai noi le mai lipseam, niște unii, de la București, întrebând,

așa, din poartă-n poartă, despre farfurii zburătoare. Nici nu știu cum să-i iau. Mai pe ocolite, foarte direct? Hai să încercăm varianta a doua, în stația de autobuz din Certești: „Bună ziua, aici a aterizat OZN-ul?” M-am străduit să fiu serioasă – și bine am făcut – spre deosebire de colegul meu, fotoreporterul, care se strica de răs, peste drum. „Da, uitați, chiar acolo, între Poliție și cires, exact pe șosea, într-o noapte”. Oamenii gesticulau, vorbeau în cor, unii peste alții. Nici un zâmbet, nici o îndoială, nici vorbă de glumă. A, nu, n-au văzut cu ochii lor, dar au auzit de la martori. Tot satul știe, a fost mare vânzoleală, atunci, au venit niște domni învățați, de la Capitală, au studiat povestea, au filmat, au scris. „Zice că e treabă serioasă”, mă asigură unul dintre bărbați. O fi, da' hai să-i găsim pe cei impli-

cați direct. Vestea bună e că sunt în viață, că, de, din 1996, până acum, multă apă a mai curs pe Siret. După nu știu câte ulițe la stânga și vreo două la dreapta, pe deal, printre tuburi de canalizare și tăblițe cu „Proiect finanțat de UE”, ajungem la casa cu numărul 118. Aici locuiește Marcel Rusu, „ăla de-a văzut extraterestrii”, după cum îl știu sătenii. Pe vremea aceea avea 41 de ani și era paznic în sat. Acum ne întâmpină un țăran îmbătrânit și foarte suspicios. Ne măsoară din cap până-n picioare, se uită la mașină, la aparatele de fotografiat. Apoi ne întreabă, direct, ce-i iese lui la afacerea asta. „Că voi sigur câștigați ceva, dacă ați bătut atâta drum, pe pustietățile astea. Așa că vorbesc doar dacă-mi dați un dar, că eu puteam să fiu carbonizat, am avut și probleme de sănătate, mi-a zis și primarul să nu mai vorbesc așa, fără bani. 50 de euro, dacă vreți să vă spun ceva!” Sincer, nu mă așteptam la asta, nu intra în variantele mele. Așa că n-am avut un răspuns pregătit, l-am inventat pe loc: „Noi nu plătim oamenii ca să stăm de vorbă, sănătate și Sărbători fericite!”

Prin urmare, trecem la planul de rezervă. Adică cităm din povestirea paznicului Marcel Rusu, consemnată de reprezentanții ASFAN: „...am auzit un vâjăit ciudat și am simțit un curent puternic de aer. Apoi a apărut pe șosea ceva care împrăștia lumini colorate albăstrui-roșietice și care făcea vum-vum. (...) Erau și trei humanoizi, când i-am văzut cum erau, când am văzut starea lor de urâtenie, mi-am zis că ăștia nu-s de-ai noștri, m-am speriat și m-am ascuns în șanț. Făpturile se învârteau în jurul navei, boscorodind ca ploaia într-un burlan. Aveau capul mare, alungit spre spate, și un fel de bube, de ciuperci, pe creștet, urechi mari, clăpăuge, nu ascuțite, mari cât palma unui om. Îmbrăcămintea, sau ce-o fi fost, era ca solzii de pești, așa străluccea. Apoi totul a dispărut cu o vijelie mare...”

Nici cu fostul plutonier de poliție Marian Mancu, pe atunci în vârstă de 30 de ani, lucrurile nu sunt foarte simple. Foștii lui vecini, din clădirea lângă care a aterizat

Marian Mancu, omul care
s-a întâlnit cu extraterestri.

OZN-ul, ne spun că nu mai locuiește în Certești, de câțiva ani. Au auzit că e paznic pe la un hotel, prin Tecuci, și că locuiește în Munteni sau Ungureni, să mai întrebăm și noi. Și tot întrebăm. Și iar peste dealuri. În Munteni nu s-a auzit de el, în Tecuci nici atât. Un fel de caută acul, în carul cu fân. Pe la nouă seara, înfometați și prăfuiți, botocănind pe adresa cui s-a gândit să umble, hai-hui, după extraterestri – și care, exact, eram chiar eu – ne-am retras într-un hotel. În ideea că măcar noaptea o fi vreun sfetnic bun. Și așa a fost. A doua zi am întrebat primul polițist care ne-a ieșit în cale. Nu știa, dar a *cercetat* prin zonă. Până am găsit un *cunoscător*. Cică locuiește în Țigănești, la vreo șapte kilometri, spre Munteni. Mulțumim, hai la drum! Apoi niște birturi, pe post de agenții locale de știri. Da, spre biserică, prima curte pe dreapta, aia cu boltă de vie. S-a rezolvat, nu-i-acasă. „Lucrează cu sapa, vine numai seară, pe la șapte”, ne spune o vecină. Nu știe unde, s-o întrebăm pe mă-sa, pe-acolo, peste două uliți. Nici dânsa nu-i-acasă, da’ mai are un frate, în partea cealaltă a satului. Și tot așa, până la ferma lui Adam. Dincolo de pădurea de sonde, prin bălți și culturi de rapiță. Când chiar am dat mâna cu Marian Mancu, îmi venea să-l iau în brațe. Da’ mi-a cam pierit entuziasmul, că nici el nu prea vrea să vorbească: „M-au făcut în toate felurile, doamnă, că am vedenii, că am luat-o pe arătură, am rămas și fără serviciu, nu mai zic nimic!” Omul nostru lucrează la un gard, mai stăm pe lângă el, mai povestim, ne mai împrietenim. Bine, hai că ne spune, da’ să nu care cumva să scriem bazaconii, că i-a mai dat pe unii în judecată: „Eră noapte, doamnă, prin iulie, 7 spre 8, parcă, în 1996. Eram la Poliție, patrulam prin localitate, cu paznicul Marcel Rusu. Când s-a trecut de miezul nopții, pe la 12,30, am zis să mă duc să mănânc. Stăteam peste drum de sediul Poliției, la parter. N-am stat mult, câteva minute. Când mă întorc, de eram la colțul blocului, paznicul, care rămăsese să mă aștepte, în drum, răcnea: *Șefule, șefule!* Era băgat sub podeț, am crezut că s-a întâmplat ceva. M-am oprit, chiar la colț, și nu prea înțelegeam. Am văzut o mașină rotundă, plutea, cumva, pe deasupra drumului. Avea niște lumini când roșii, când galbene, apoi violet. Culmea este că pe drum erau și două arătări, îmbrăcate în niște costumații argintii. Parcă nu mergeau, se clătinau, nu știu cum. Eu eram înțepenit, oamenii mi-au zis, după aia, că de ce n-am scos pistolul. Nici nu m-am gândit, că nu erau bandiți. Dar nici în extraterestri nu credeam, ziceam că-s minciuni. Și-acum ce să mai zic, dacă am văzut cu ochii mei? A fost un șoc, paznicul și-a făcut nevoile pe el, de frică. Până să-mi revin, mașina aia a luat-o în sus, spre Tutova. N-am văzut uși la ea, nici scări, nici arătările alea urcându-se. Au dispărut, pur și simplu.”

Moș Neculai, din Pupezeni,
zice că a văzut „UZN”-uri,
cu ochii lui, în 2003.

Marian Mancu nu știe exact cât a durat povestea: asta. Poate câteva minute, poate mai puțin. Sigur că s-a îndoit, și-a pus întrebări, dar la fel a văzut și paznicul, deci n-are cum să nu fie adevărat. „Și au mai văzut și doi tractoriști, erau pe câmp, la furat de grâu. Mi-au spus: Șefule, să nu mai zici la alții, da' am văzut și noi mașinăria aia cum s-a ridicat.

Apoi, a doua zi, cireșul de lângă bloc avea frunzele veștejite, pe o parte, și cireșele stafidite. Asta a văzut tot satul. Și secretarul de la primărie a zărit, așa, ca un fel de lighean pe deasupra clădirii. Și o doamnă din Tulcea, profesoară de matematică, a povestit, tot atunci, de o farfurie de asta. S-a făcut și o hartă, cu specialiști, pe traseul Tulcea-Certești. Păi, cum, om fi toți nebuni?” Când îl rog să-mi descrie *arătările*, Marian Mancu se scutură, ca de friguri, deși a trecut atâta amar de vreme de la întâmplarea de atunci: „Erau mici, doamnă, ca niște copii, atrofiați, nu știu cum, ca niște oameni neterminați. Aveau

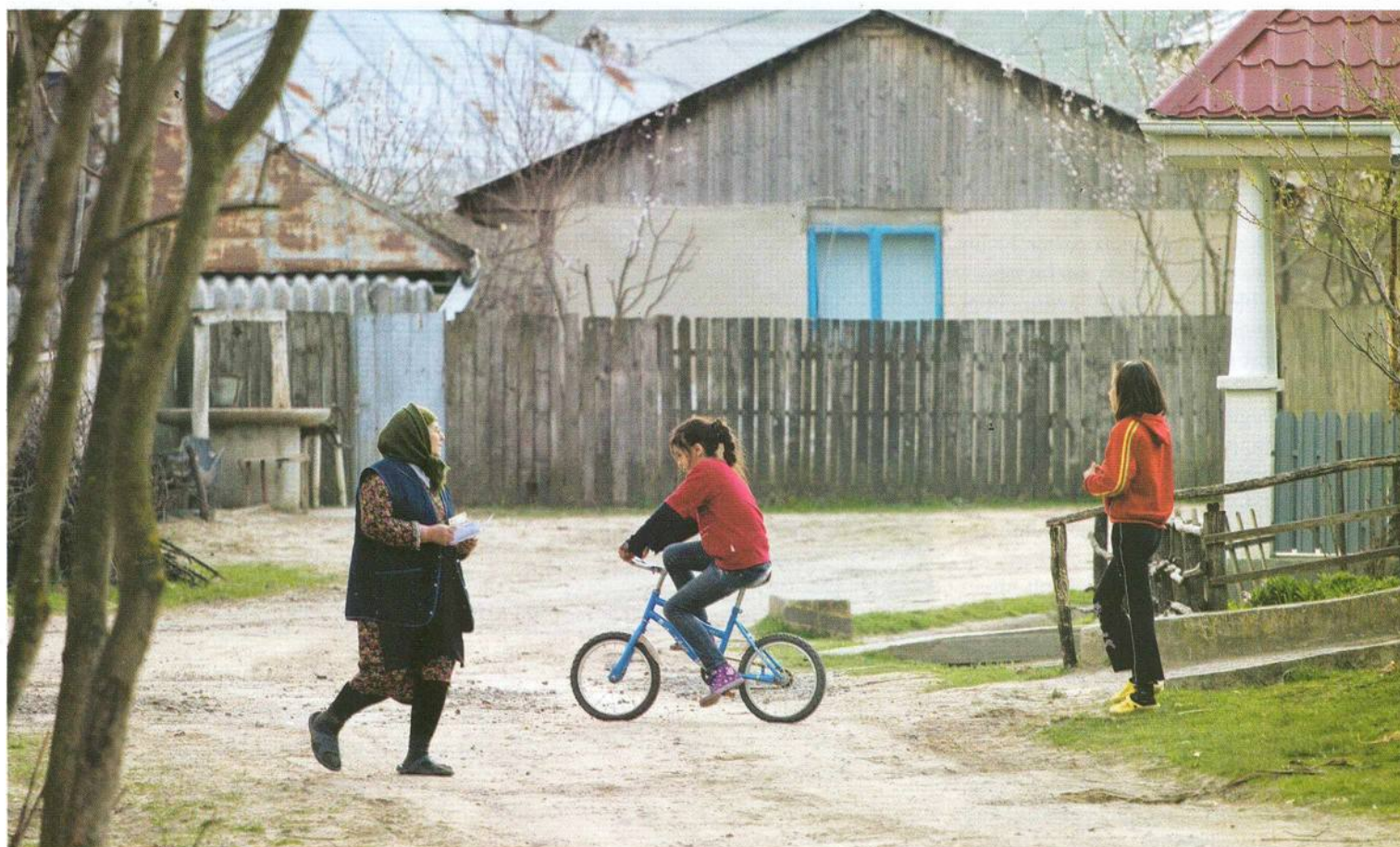

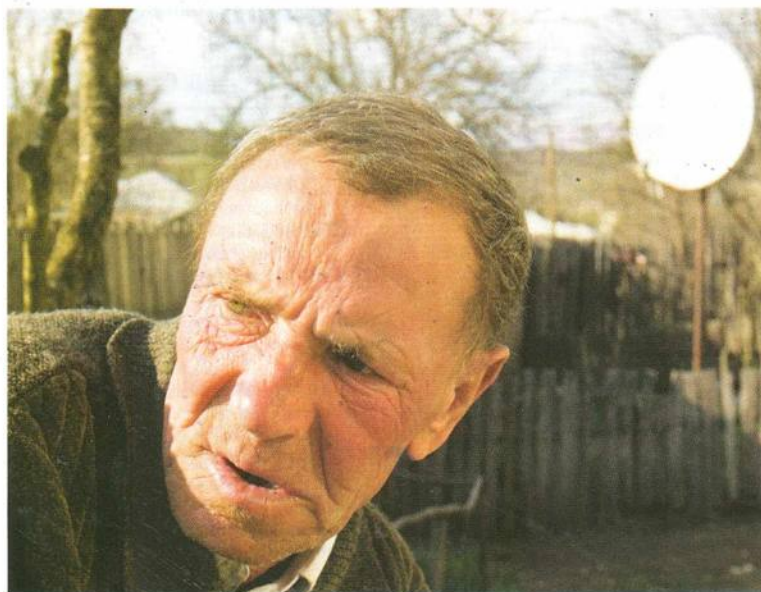
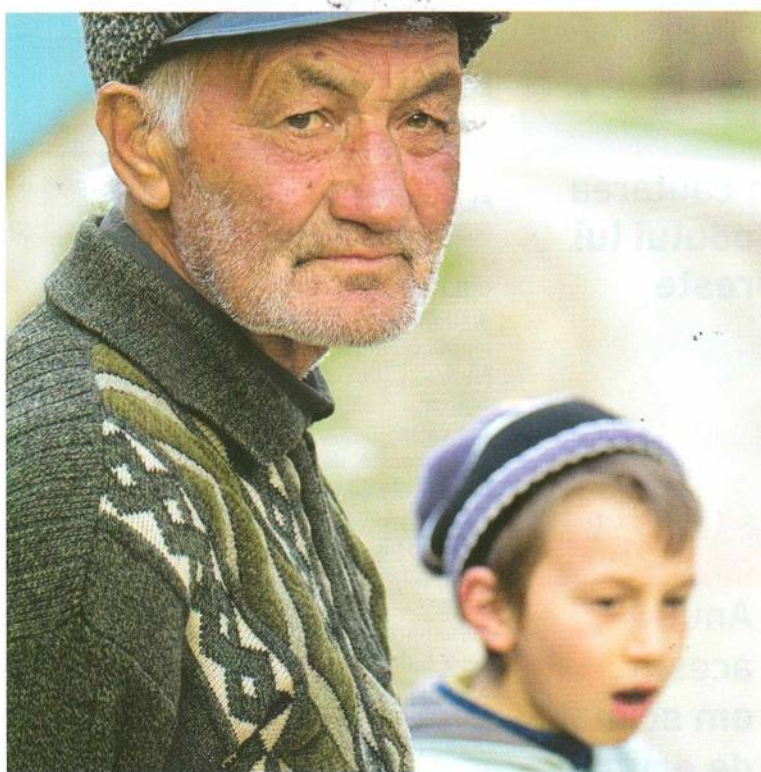
măinile subțiri, ca niște bețe, și capetele gogonate în spate. La față nu i-am văzut prea bine, nu se uitau în direcția mea. Se mișcau împrejur și nu ziceau nimic. Destul și bine că mie mi-a fost rău, vreo două săptămâni după aia. Eram slăbit, nu puteam dormi, nici n-aveam poftă de mâncare. Am și visat cu ei, o vreme, apoi mi-a mai trecut. Și-acum v-ați găsit

să-mi aduceți aminte!”

**Între cer și pădurea
Aciua, din Pupezeni,
țărani au văzut „niște
obiecte luminoase care
nu erau de pe lumea
asta”.**

La doar zece kilometri de Certești se află un alt sat bântuit de OZN-uri, Pupezeni. În octombrie 2003, timp de câteva săptămâni, localnicii au văzut „niște lumini mișcătoare, care nu erau de pe lumea asta”, în zona pădurii Aciua. L-au anunțat pe consăteanul lor Ionel Constantinescu, angajat al Televiziunii Române, să vină de urgență, că-i treabă de farfurii zburătoare. Și omul a venit, cu specialiști de la ASFAN. Au filmat, au făcut măsurători, au înregistrat mărturii. Concluzia a fost că da, au existat niște *fenomene luminoase*,

**Nistor Popa,
Marian
Sandu și
Dumitru
Gorga** ne-au
povestit cum
arată
farfuriile
zburătoare.

dar, pentru aprofundarea cazului, ar mai fi de cercetat. Și, eventual, de făcut un post de observații periodice sau permanente în sat. Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. Așa că iar batem din poartă-n poartă, să ne povestească oamenii ce-au văzut. Nu-i găsim pe toți, unii au murit, între timp. Alții sunt la înmormântare, „că se mai duse unul dintre noi”. Și, în fine, drama cea mai mare e cu poștaşul. Că tocmai s-a schimbat și oamenii aleargă după căruța lui, pe uliți, să nu care cumva să-i scape, tocmai acum, de sfintele Paști. La casa cu numărul 26 zărim, peste gard, un bărbat fără picioare. Parcă-i crescut direct din pământ. Și, culmea, sapă grădina. La 75 de ani și ologit de o artrită, Neculai Iacob zice că Doamne-păzește să stea! Trebăluiește toată ziua, una-alta, mai bine se târăște decât să stea în căruț. Mi se pare indecent, pur și simplu, să-l întreb pe omul ăsta dacă a văzut farfuriile zburătoare. Așa că o iau pe ocolite, cu, știți, americanii au descoperit, FBI-ul a zis... Brusc, omul se luminează la față: „Da, da, știu de UZN-uri, am văzut și eu, colo, pe pădure, vreo două săptămâni la rând. Cum se întuneca, seara, așa, după șapte, apărea ca un fel de stea, dar mai mare, cu sclipire roșie. Ne uitam din ușă, se mișca încolo și înapoi, nevasta zicea că-i o putere din altă parte. Tot satul vuia, toți am zis că-s UZN-uri. Nu a fost cu frică, doar ne-am uitat și am zis că ce-o vrea Dumnezeu”. Nistor Popa susține că forma aia avea în jur, așa, ca niște becuri aprinse. Nu mai știe ce culori, dar se plimba de la colțul pădurii, spre mijloc, înapoi și tot așa: „Nu știu eu ce-a fost, că-s depășit, dar sigur nu era de la noi. Toți ne-am crucit și am zis că-i din altă lume”. Marian și Constantin Sandu, fiu și tată, își amintesc întâmplarea ca și când a fost ieri: „Eram pe un dâmb, la marginea satului, îl așteptam pe nașu', să vină de la Galați. Se făcuse întuneric și frig, așa că am aprins un foc. Ne încălzeam pe lângă el și când ne uităm spre pădure, ce să vezi? Se plimba ca o flacără puternică și bătea ca o rază spre noi. Nu se stabilea bine forma, da' avea o strălucire de-ți lua ochii, deși eram la distanță. Clar că nu era ce mai văzusem vreodată. Cam o oră ne-am uitat la povestea asta, apoi a venit nașu' și ea era tot acolo. Noi nu prea credem în OZN-uri de astea, dar numai de-ale lor puteau fi!”

„Erau niște lumini roșietice, ca stopurile de la mașină”, ne povestește Dumitru Gorga. „S-a lăsat diavolul pe pământ, a zis nevastă-mea, Ecaterina, acum plecată în Italia. Se mai auzea și câte-o huială, peste pădure, din când în când. N-am văzut arătări, că dacă văd un omuleț din ăla, eu anunț, doamnă dragă”. Până atunci, însă, nea Dumitru are probleme cu un alt omuleț: „Să-i spuneți lui Boc să ne mai dea la pensie, că așa nu se poate trăi!” Sigur, cum să nu, la anul și la... multe farfuriile zburătoare!

DOSAR

Fenomenul OZN

p. 04

- Acolo sus
se întâmplă ceva 06
- Și extraterestrii sunt copii
lui Dumnezeu 12
- OZN-uri la aeroport 16
- Aliens... la Certești 18

ZOOM

p. 28

Atomul, prieten sau dușman?

FLACĂRA Nr. 5
mai 2011

DOSAR

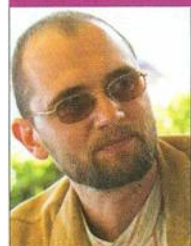
- Fenomenul OZN 04
- Acolo sus se întâmplă ceva 06
- Și extraterestrii sunt copii lui Dumnezeu 12
- OZN-uri la aeroport 16
- Aliens... la Certești 18

ZOOM

- Atomul, prieten sau dușman? 28
- Star Wars printre noi 34
- „Codex Alimentarius” o problemă? 38
- Zodia Cancerului (generalizat) sau vremea
Corupției-Vodă 40

PEOPLE

p. 44

În căutarea Codului lui Oreste

PEOPLE

- În căutarea „Codului lui Oreste” 44
- Livia Dilă la ora de știri despre sine 48

FLACĂRA 100

- Mitrea Cocor 52

CULTURĂ

- Anul acesta am scăpat de erupție 54
- Marile orchestre ale lumii 60
- Film 62
- Teatru 64
- Top carte 66
- Cărți proaste, de ieri și de azi 67
- Și blondele gândesc. Fără glumă! 68

CULTURĂ

p. 54

Anul acesta am scăpat de erupție

LIFESTYLE

- Auto 70
- Turism 72
- Allhambra, restaurantul de etajul zece 74
- Food & drink 76
- Gadgets 78

DIVERTISMENT

- 82

foto coperta 1: Philcold / Dreamstime.com

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicația ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență FOCUS,
măsurate în perioada iulie 2009 – iulie 2010

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI

Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana
Pătrășcanu, Raluca Spătareanu, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtip@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul
Registrului Comerțului București sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de
Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A. este membru al Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.anghel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu

Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,

Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,

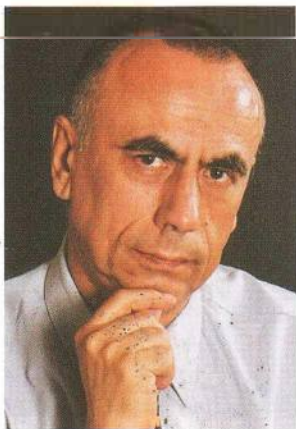
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,

Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Deseori sunt întrebat: care mai este
destinul cărții în România?

Masaj la creier

Am fost, de curând, la un târg de carte, organizat în ambianța opulentă a unui mall. Standurile de cărți erau înșiruite pe un culoar, având, de o parte și de alta, magazine unde se etalau produsele unor firme vestite. Tineri și vârstnici intrau în acele buticuri, se uitau la mărfuri, le examinau cu încordare și în deplină cunoștință de cauză, iar unii chiar și cumpărau, scoțând cu nonșalanță din portofele teancuri de bancnote. În orice caz, „la o repede ochire” mi-am dat seama că erau mai numeroși oameni în acele prăvălii decât cei care se opreau în fața ofertei editurilor expozante. Cei mai mulți treceau prin dreptul rafturilor ca pe lângă niște obiecte care ocupau inutil spațiul, sugrumând o înaintare mai vioaie. Cei care se opreau aruncau priviri plictisite, mai întrebau de prețuri și plecau mai departe în treburile lor. Rareori cineva se îndura să scoată cinci lei – atât costau cele mai ieftine volume.

Chiar lângă standul la care mă opriseam se aflau două aparate a căror utilizare n-am înțeles-o imediat. Două agregate mari, dintr-un metal strălucitor și din piele. Păreau niște fotolii de dimensiuni impozante. De-abia după ce o persoană trușă s-a așezat într-unul dintre acele jilțuri moderne le-am priceput rostul. Spre uimirea mea, dispozitivul acționat electric a început să se balanseze fără zgomot, să se înalțe și să coboare. Iar femeia a slobozit un chirăit de plăcere, a mormăit voluptuos, chipul său exprimând dintr-odată extazul. Mi s-a părut că e purtată prin cele mai îmbietoare tărâmurii, unde are parte de sofisticate delicii, unele – de nemărturisit. Iar când, după cinci minute, a părăsit mecanismul care o ținuse îmbrățișată cu tandrețe – între timp mă dumișisem, era un aparat pentru masaj – a achitat cinci lei, cu o satisfacție incredibilă în ochi. Tot atât ar fi dat, însă, și pe o carte, care ar fi ținut-o în mrejele ei o zi întreagă.

Câtă vreme am stat acolo, nu s-a vândut nici un volum. În schimb, vreo zece bărbați și femei au savurat din plin mulțumirea pe care o poate oferi un masaj rapid unui trup obosit...

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu,
Ramona Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42
Șef Departament Distribuție:
Nicoleta Predescu
Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian
ADMINISTRATIV:
Constantin Balică, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantine's®

Pledoarie pentru monarhie

La final de aprilie, nunta regală britanică a captat atenția întregii lumi. Un milion de oameni au ieșit în stradă pentru a asista la cununia Prințului William cu Kate Middleton, peste un miliard au urmărit transmisiile TV, 9 milioane de vizualizări a înregistrat pagina specială dedicată de către BBC, 5.000 de ofițeri de poliție au asigurat securitatea, 7.000 de jurnaliști au fost prezenți, 1.900 de persoane au fost invitate la ceremonia din catedrala Westminster Abbey, 650 au participat la recepția de la prânz, 300 la dineul oficial oferit de prințul Charles. Dincolo de toate, nunta a fost o splendidă pledoarie pentru monarhie, fără alt termen de comparație decât încoronarea din 1953 a Reginei Elisabeta a II-a.

Un sfânt contemporan

Tot un milion de oameni s-au aflat a doua zi (oare câți asistaseră și la nuntă?) pe străzile Romei spre a fi martorii unei premiere: pentru prima dată, un Papă a fost beatificat de către succesorul lui. Dar ce Papă! Ioan Paul al II-lea a jucat un rol fără egal în istoria contemporană, mulți considerându-l cel mai important om politic al vremii. Primul care s-a rugat într-o sinagogă, la Zidul Plângerii și într-o moschee, primul care a vizitat o țară ortodoxă (România!), omul care a influențat radical căderea comunismului și care a călcat în mai multe țări decât orice șef de stat. Se poate spune că, și fără minunea oficial recunoscută, merită cu prisosință calitatea de sfânt.

Sfârșit așteptat

Nu se stinseseră cătuși de puțin ecourile „nunții secolului” și cele ale ceremoniei de la Roma când Barack Obama a anunțat scoaterea definitivă din scenă – după zece ani de eforturi! – a lui Osama bin Laden, teroristul nr. 1 al lumii. Atât de bine a căzut anunțul, și pentru sondajele în care președintele SUA nu stătea prea bine, și pentru a „lua fața” celorlalte două mari evenimente mediatice, și pentru comemorarea din toamnă a unui deceniu de la 11 septembrie, încât n-au lipsit suspiciunile că bin Laden ar fi fost ucis mai de mult. Aruncarea în mare a cadavrului a amplificat aceste cârcoteli. Dar sunt numai răutăți. Să mai sperăm doar că Al Quaeda nu cântă și fără dirijor...

Halal centenar!

România a reușit să marcheze într-un mod foarte original centenarul Emil Cioran. Mai întâi, la licitația de documente organizată la Paris nu s-a înscris nici o instituție de cultură din țară (Ministerul, Academia, ICR, Muzeul Literaturii etc.). În ultima clipă, au intrat în licitație TVR și BCU, care au și reușit câteva achiziții. Numai că, la sfârșit, întregul lot a fost re-licitat și l-a adjudecat omul de afaceri american George Brăiloiu (foto). Care, din fericire, a donat totul Academiei, primind Meritul Academic. Numai că, între timp, s-a aflat că, prin testamentul fratelui filosofului, documentele ar fi trebuit donate statului de la început. A urmat un circ internațional, cu dezvăluiri, acuzații și retractări.

Rowmania

Cvadruplul campion olimpic, Ivan Patzaichin, a lansat proiectul *Rowmania*, în ideea de a promova ecoturismul cu barca în zona Deltei Dunării. El a realizat și o ambarcațiune cu design unic, numită canotcă, o combinație între canoe și lotcă. Programul *Rowmania* a fost gândit ca o campanie națională având ca scop promovarea mișcării fizice prin folosirea ambarcațiunilor cu vâsle, pentru o mai bună înțelegere și interpretare a naturii. Campionul român a precizat că în perioada 2-4 septembrie Asociația *Ivan Patzaichin – Mila 23* va organiza, la Tulcea, un festival internațional al bărcilor, unde vor participa circa 200 de persoane din străinătate.

Ambasadorii României

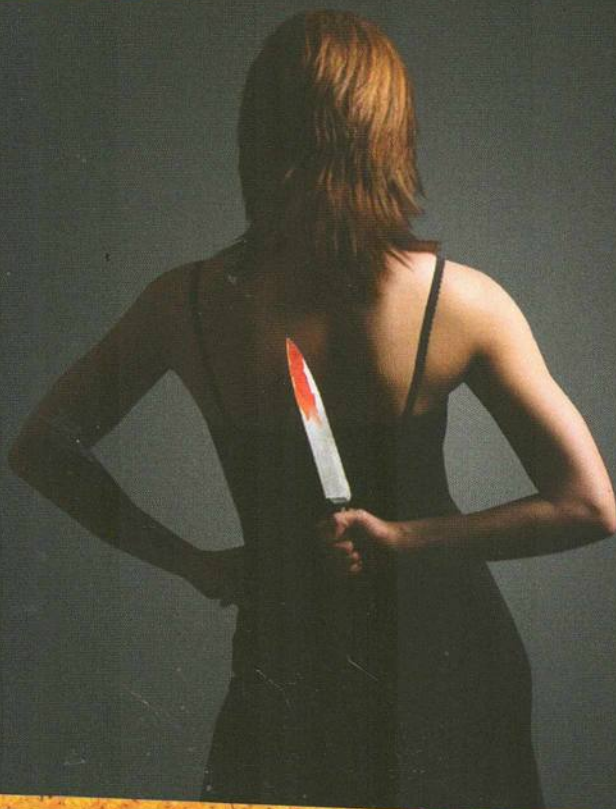
Dacă românii din alte bresle, profesii, meserii și ocupații nu ne fac prea mândri (să luăm un exemplu la întâmplare: politicienii), gimnastica rămâne unul dintre punctele forte ale națiunii. După o pauză de șapte ani fără aur la marile competiții, România s-a clasat pe locul doi, la medalii, în cadrul recentelor Campionate Europene, cu opt medalii, dintre care trei de aur. O notă cu totul specială merită Sandra Izbașa (foto), care nu numai că a luat aurul de două ori la 21 de ani (vârstă „matusalemică” în gimnastica feminină), dar a făcut-o la doi ani după o dublă gravă accidentare, în urma căreia mai toată lumea îi cântase prohodul carierei.

www.axncrime.ro

AVENTURILE LUI SHERLOCK HOLMES

Din 2 mai,
în fiecare luni și vineri,
de la ora 17:20

UCIGAȘELE SEZONUL 3

Din 19 mai,
în fiecare marți și joi,
de la ora 17:30

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SCENE

ZOOM

Atomul, prieten sau dușman?

Atât de mic și atât de puternic. Nu-l putem vedea, dar ne poate schimba viața într-o fracțiune de secundă. E micro, dar poate provoca dezastre macro. Atomul. Prieten sau dușman? Printr-o stranie conjunctură, am ajuns să ne temem de utilizarea lui „pașnică” mai mult decât de cea militară.

La Fukushima, geniul constructiv al japonezilor, prudența, experiența și disciplina lor s-au dovedit, toate, neputincioase.

Două accidente în 60 de ani

Tragediile de la Hiroshima și Nagasaki i-au îngrozit și pe cei care participa-seră la crearea bombelor atomice. Dar era prea târziu: bulgărele de zăpadă începuse să se rostogolească.

Cea mai mică particulă care caracterizează un element chimic. Nu poate fi fragmentată prin metode chimice în particule mai simple. E formată dintr-un nor de electroni înconjurând un nucleu. La început se credea că n-are vreo structură, de unde numele, care în greacă înseamnă „indivizibil”. Începutul a fost prin 450 î. Hr. și i-a aparținut lui Leucip. Democrit, Epicur și Lucrețiu (un poet!) au dezvoltat teoria. Au trecut peste două milenii, până când, pe 26 februarie 1898, Henri Becquerel a descoperit întâmplător (cum altfel?) radioactivitatea uraniului. Marie și Pierre Curie au preluat ștafeta și, în 1903, toți trei au luat Nobel-ul.

Ok, dar la ce-ar folosi? Păi, dacă s-ar sparge un nucleu s-ar putea declanșa o reacție în lanț și... mai vedem. Fisiunea o reușesc Otto Hahn și Fritz Strassmann în toamna anului 1938, la Berlin. Experiența e repetată la Leningrad, Varșovia, New York, San Francisco. În 1939, deja, Frédéric Joliot-Curie (familie genială!) încerca în Sahara o dezintegrare în lanț, cu zece tone de uraniu. Pe 2 august 1939, Albert Einstein îi scrie președintelui Roosevelt pentru a-i sugera construirea unei bombe atomice. Nebunia era declanșată. Două miliarde de dolari intră în Proiectul Manhattan de la Los Alamos. Enrico Fermi și Niels Bohr sunt parte din echipa de... 150.000 de persoane, iar Julius Robert Oppenheimer este directorul științific al proiectului. Avea să devină un militant frenetic pentru limitarea înarmărilor atomice... De altfel, pe măsură ce se apropia Ziua Z, tot mai mulți sunt cei care se gândesc că poate nu e bine. Einstein îi scrie din nou președintelui, de data aceasta ca să-l avertizeze asupra consecințelor incalculabile. Dar Roosevelt moare înainte de a deschide scrisoarea! Oricum, era prea târziu și se consumase un mult prea mare efort ca să se mai poată opri ceva.

Urmează trei explozii. Prima, de test, a unei bombe cu implozie, cu plutoniu, pe 16 iulie, lângă Alamogordo, New Mexico – testul Trinity. Impresia este copleșitoare, dar oamenii nu prea știu cu ce au de-a face: soldații sunt trimiși în „Ground Zero” fără precauții serioase. În 6 august, se face pasul fatal: „Little Boy” explodează deasupra Hiroshimei. 80.000 de morți instantanee, plus 60.000 ca urmare a rănilor și radiațiilor, numai până la sfârșitul anului. Două treimi din oraș sunt rase de pe fața Pământului. Trei zile mai târziu, „Fat Man” este detonată deasupra orașului Nagasaki. „Ciuperca” se înalță la peste 18 kilometri. Peste 73.000 de

morți, plus cine știe câți de-a lungul anilor. Și azi, mulți susțin că a fost o soluție „umanitară”, căci continuarea războiului clasic ar fi adus mult mai multe victime. Așa, Japonia a decis să capituleze... Cele două bombe atomice au fost arme de șoc și teroare. Miza lor nu era atât militară, cât politică și economică. Din punct de vedere militar, Statele Unite au câștigat puțin prin distrugerea a două orașe japoneze. Dar din punct de vedere civil, Japonia a pierdut mult. Ținta nu au fost morții de la Hiroshima și Nagasaki, ci supraviețuitorii din Tokyo. Noutatea nu era distrugerea la scară largă (Dresda fusese distrusă aproape toată cu un bombardament clasic), ci comprimarea timpului necesar, cu influențe directe asupra strategiilor și motivațiilor factorilor de decizie.

Au trecut 66 de ani. Între timp, pe pământ, sub pământ, în aer și în apă au fost detonate peste 2.000! (două mii) de arme nucleare cu scop de testare, adică de arătare reciprocă a mușchilor.

Acum, toată lumea vroia să aibă ce-aveau americanii. Astăzi, oficial au bomba atomică SUA, Rusia, Marea Britanie, Franța, China, India și Pakistan. Neoficial, 40 de țări ar putea s-o construiască... Foarte repede le-a picat tuturor fisa că numărul de focoaie nucleare asigura deja distrugerea Pământului, integral, de mai multe ori, dar s-a pledat pentru strategia „descurajării”: tocmai pentru că sunt prea multe și, într-un eventual conflict, ar pierde toți, n-o să fie folosite. Ce-i drept, n-au fost. Între timp, apăruse o familie întreagă de bombe: cu hidrogen, uraniu, plutoniu,

După Cernobîl, toată lumea științifică a dat asigurări că așa ceva nu se poate repeta, fiindcă fusese vorba despre o stupidă eroare umană. Cine se gândea atunci la tsunami!?

cu neutroni. Încet, rațiunea a început să preia controlul și marile puteri au semnat tratate tot mai restrictive. Testele au fost limitate de mult la zona subterană (doar Franța și-a mai permis, cu câțiva ani în urmă, explozii la suprafață, prin atoli izolați) și s-au dezafectat deja, sub control reciproc, o mare parte dintre ogivele nucleare. Căderea comunismului a adus un surplus de relaxare, dar pericolul continuă să planeze: dacă un nebun...?

Or, sarcasmul sortii face ca, șase decenii și jumătate după Hiroshima și Nagasaki, cumplita armă să nu mai fi fost folosită niciodată, slavă Domnului, în schimb s-au întâmplat lucruri grave în zona „utilizării pașnice” a energiei nucleare. Cantitatea de energie liberă conținută într-un combustibil nuclear este de milioane de ori mai mare decât cea dintr-o masă similară de combustibil chimic. O primă problemă este securitatea procesului, care cere precauții și tehnologii pe măsură. Apoi, produsele secundare ale fisiunii nucleare sunt puternic radioactive, putând rămâne periculoase chiar și pentru mii de ani.

În reactorul nuclear este inițiată o reacție în lanț, controlată și susținută la o rată staționară – spre deosebire de bombă, în care reacția apare într-o fracțiune de secundă și este complet necontrolată. Lucru puțin cunoscut, primele reactoare nucleare au apărut... în mod natural. 15 reactoare de fisiune au fost găsite în trei depozite separate de minereu la mina Oklo din Gabon, în vestul Africii, de către Francis Perrin, în 1972. „Reactoarele Fosile Oklo” funcționează de vreo

150 milioane de ani (asta fiabilitate!), având o putere medie de 100 kW. De altfel, emisia de căldură, lumină și radiații a stelelor se bazează pe fuziune nucleară naturală.

Enrico Fermi și Leo Szilard au fost primii care au construit o pilă nucleară și au prezentat o reacție în lanț controlată, pe 2 decembrie 1942. Primul reactor nuclear a fost utilizat pentru a genera plutoniul necesar bombelor nucleare.

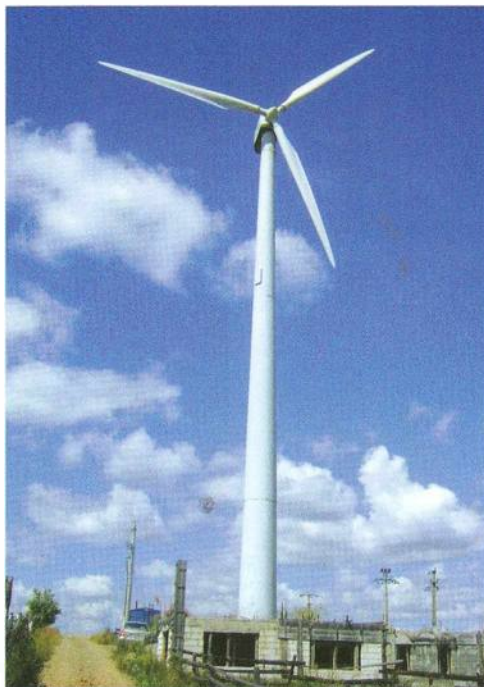
Pe 20 decembrie 1951 a fost generat pentru prima dată curent electric folosind putere nucleară, la Experimental Breeder Reactor-I (EBR-1), lângă Arco, Idaho, SUA. Pe 26 iunie 1954 a început să funcționeze prima centrală nucleară sovietică, la Obninsk, regiunea Kaluga.

În 28 martie 1979, o disfuncție a sistemului de răcire a dus la topirea parțială a miezului din Unitatea 2 a centralei de la Three Mile Island, în SUA. Din fericire, procesul a fost oprit, dar... Statele Unite n-au mai construit de atunci nici o centrală nucleară! Șapte ani mai târziu, la Cernobîl, în URSS (Ucraina, azi), lucrurile au stat cu totul altfel: din cauza unei erori umane, pe 26 aprilie 1986, la 1.23 noaptea, Reactorul 4 a explodat.

Un nor de precipitații radioactive s-a îndreptat spre părțile vestice ale Uniunii Sovietice, Europei și părțile estice ale Americii de Nord. Suprafețe mari din Ucraina, Belarus și Rusia au fost puternic contaminate. Din cauza felului iresponsabil în care au acționat autoritățile (care au recunoscut nenorocirea abia după ce radiațiile au fost detectate în... Suedia!), e practic imposibil de estimat numărul victimelor. Raportul Forului Cernobîl din anul 2005, condus de Agenția Internațională pentru Energie Atomică și Organizația Mondială a Sănătății, vorbește despre 56 de decese directe (47 de lucrători și 9 copii cu cancer tiroidian) și estimează că mai mult de 9.000 de persoane dintre cele aproximativ 6,6 de milioane foarte expuse pot muri încă din cauza unei forme de cancer provocate de evenimentul din 1986. Raportul citează 4.000 de cazuri de cancer tiroidian la copii, diagnosticate în 2002.

Catastrofa de la Cernobîl a creat și primul oraș-fantomă al zilelor noastre, Pripiaț, care fusese construit special pentru lucrătorii Centralei și avea 14.000 de locuitori. Paradoxal, orașul care a dat numele unității atomo-electrice, Cernobîl, a fost renovat și e locuit de circa 4.000 de persoane. De altfel, se pare că și în Pripiaț există oameni...

În anul următor, Italia a organizat un referendum în urma căruia au fost oprite patru centrale nucleare. În 1992 centrala Turkey Point Nuclear Generation Station a fost lovită direct de uraganul Andrew. Au fost pagube de peste 90 milioane de dolari, cele mai mari la un rezervor de apă și un coș de fum al unei unități funcționând cu combustibili fosili, dar clădirile de protecție nu au avut de suferit. În timp, câteva submarine cu propulsie nucleară (deci cu reactoare și combustibil nuclear la bord) s-au scufundat, și nu toate au fost recuperate...

O lume a viitorului alimentată energetic de soare sau de vânt sună de-a dreptul poetic, dar mai e cale lungă până acolo. Nu ne putem dispensa încă de puterea atomului...

Grație eroismului celor câteva zeci de mii de oameni aduși la Cernobîl imediat după catastrofă, Reactorul 4 a fost „sigilat” și restul centralei – oprită. Sigilarea a însemnat în primul rând „strecurarea” unei plăci de beton sub miezul reactorului, ceea ce a împiedicat riscul contaminării apelor freactice, dar și perspectiva „sindromului chinezesc”, apărută prima dată la Three Miles Island: posibilitatea ca miezul topit să străbată Pământul până în partea opusă – China, în cazul americanilor. Teoria e respinsă de majoritatea oamenilor de știință, dar mai știi? În al doilea rând, Reactorul 4 a fost acoperit cu un sarcofag, tot de beton, garantat să reziste cel puțin 25 de ani. Au trecut 25... Acolo, înăuntru, fierberea continuă...

În toți acești ani a fost cât de cât liniște pe partea pericolelor nucleare, fie ele militare sau civile, și s-au construit centrale nucleare la greu, în toată lumea. SUA au 104 reactoare, Franța – 58 (și cel mai mare procent din energia electrică obținută în acest fel), Japonia – 54, Rusia – 32 reactoare, și lista continuă până la 29 de state, inclusiv România cu două reactoare funcționale.

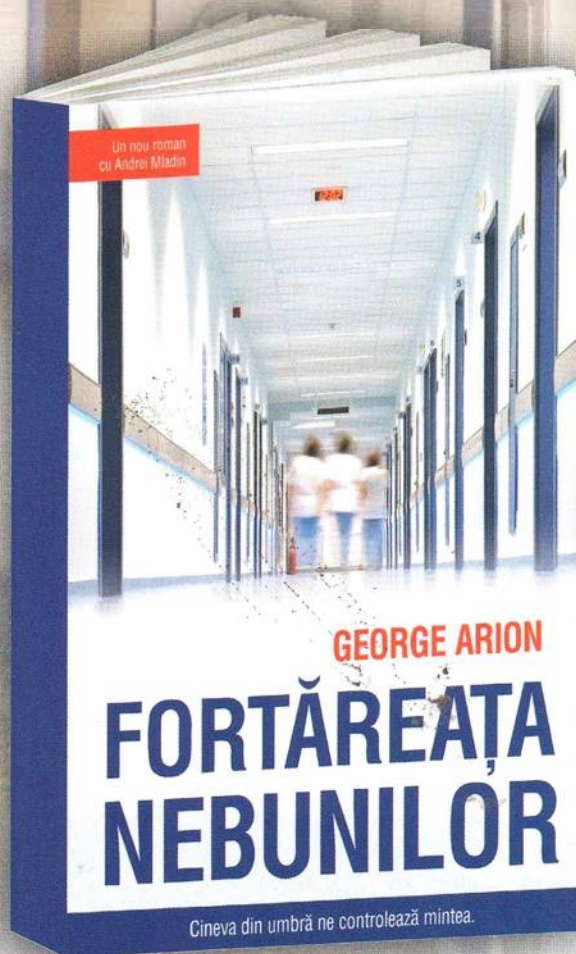
Două treimi dintre aceste centrale sunt construite în zone cu activitate seismică ridicată, multe chiar pe falii tectonice... Mai devreme sau mai târziu era inevitabil să se întâmple! A fost pe

11 martie 2011, în Japonia (11 – ca în 11 septembrie, atacurile teroriste din SUA, ca în 11 martie (!), cele din Madrid). Deși a depășit magnitudinea 9 pe scara Richter, nu cumplitul cutremur a distrus o parte din nord-estul Japoniei – știu săracii japonezi cum să construiască antisismic – și a afectat grav centrala nucleară de la Fukushima, ci tsunami-ul care a urmat, cu o înălțime de până la 15 metri. Câteva zeci de mii de morți (cifra urcă și la ora la care la care scriem, o lună și jumătate mai târziu), pagube încă neevaluate, peisaje cu vapoare pe blocuri și mari întinderi de pământ acoperite cu resturi, „insule” plutitoare din aceleași resturi îndreptându-se spre America, peste Oceanul Pacific... Halucinant. Dar distrugerile, oricât de mari, au avut un punct terminus, reconstrucția a început imediat (o porțiune de autostradă scufundată fusese refăcută după trei zile!), iar morții au fost plânși de mult.

Fukushima, însă, nu și-a spus încă ultimul cuvânt. Întâi a fost haosul, când în mod vizibil nu știau ce să facă. Apoi au început exploziile – nu ale reactoarelor, e drept (șase la număr), ci ale instalațiilor anexe, dar... S-au pus cu furtunile de apă pe reactoare, să le răcească... „Fukushima 50” – așa au intrat în conștiința publică mondială cei 50 de lucrători care au acceptat să încerce totul, oricât o fi nevoie, indiferent de consecințele radiațiilor... După o vreme, au reușit reconectarea la sistemul energetic a instalațiilor de răcire. Între timp, radiațiile pleaseră prin lume. Tokyo e la doar 250 de kilometri și adăpostește vreo 13 milioane de suflete... Ultima strigare este că reactoarele vor ajunge sub control în vreo trei luni și vor mai trebui alte șase luni până la închiderea lor definitivă, urmată de depozitarea în siguranță a deșeurilor, demolarea centralei și acoperirea fundațiilor cu un strat gros de beton. Să dea Dumnezeu!

De data asta, restul lumii a reacționat mult mai vehement decât după Cernobîl, deși urmările (cel puțin până acum!) sunt incomparabil mai mici: în Ucraina, factorul diabolic a fost coloana radioactivă de peste un kilometru înălțime, transformată în nor care a circulat de jur-împrejurul planetei. Toată lumea cere verificări la sânge a reactoarelor în funcțiune, mai multe țări intenționează să-și oprească programele de construcție a unor noi centrale, iar în Germania se vorbește, nici mai mult nici mai puțin, de oprirea, în câțiva ani, a tuturor unităților nucleare existente! Poate că n-ar fi rău. Ar fi o primă mare victorie ecologistă, am răsufla cu toții ușurați, dar... Combustibilii fosili sunt pe sfârșite, energia solară e foarte departe de-a deveni o alternativă solidă, cea eoliană e la primii pași (și mai trebuie să și bată vântul!), energia valurilor oceanului a rămas o poveste frumoasă, bio-combustibilii au problemele lor.

Putem risca un pariu: foarte repede se va ajunge la concluzia că „rău cu rău, dar mai rău fără rău”. În definitiv, două accidente în 60 de ani...

Un nou roman cu Andrei Mladin

Preț întreg: ~~39~~ lei

Preț redus: **31** lei

Andrei Mladin a mai îmbătrânit, dar numai atât cât să devină mai distins și mai interesant pentru femei. Iar aria investigațiilor lui s-a extins, cuprinzând acum și secolul XIX, spre sfârșitul căruia un mare poet a murit în mod misterios.

Alex Ștefănescu

COMANDĂ ACUM

și primești un volum cartonat de 304 pagini cu 20% reducere!

talon de comandă

Vreau să comand romanul **Fortăreața nebunilor**

F 5 - 11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și

t...
TRITONIC

crime scene

- CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Sottoline - 5 lei
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3 - Filiera grecească - B. Hrb - 5 lei
- CS 4 - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalcea - 5 lei
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Mujea - 15 lei
- CS 16 - Ziva Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Mujea - 5 lei
- CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26 - Hoții de timp - Ivana Boitan - 5 lei
- CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Turlea - 5 lei
- CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
- CS 32 - Legea celor patru justițieri - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34 - Pasiuni primejdioase - VT Morogan - 20 lei
- CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
- CS 37 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 9,9 lei
- CS 38 - Identități secrete - Monica Ramirez - 9,9 lei
- CS 39 - Igluuri în deșert - Dan Scroggins - 9,9 lei

talon de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

F 5 - 11

cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Au trecut mai bine de trei decenii de când regizorul american George Lucas lansa în cinematografe primul episod din faimoasa sagă sci-fi „Războiul Stelelor”. De atunci, încasările în urma difuzării filmelor au tot crescut, în 2008 venitul generat de cele opt producții cinematografice oficiale fiind de 4,41 miliarde de dolari.

text Felix Tzele
foto Dreamstime
și arhiva „Star Wars”

Star Wars printre noi

Epopoea spațială în care se înfruntă cavalerii *Jedi* (ce reprezintă forțele Binelui) și feroșii *Sith* (antagoniștii) s-a transformat, în timp, într-un fenomen cultural cu fani înrăiți în lumea întreagă. Într-un recensământ al populației realizat în Marea Britanie în 2001, mai în glumă, mai în serios, 390.127 de oameni au declarat că aparțin de religia... *Jedi*. Adepți ai *Forței* s-au înregistrat în sondaje și în Australia (numărul mare de „jediți”, aproximativ 70.000, a fost pus pe seama unui mail trimis de adevărații fani *Star Wars*, care sperau că apariția în statistici va oficializa gruparea lor religioasă), Noua Zeelandă (aici este cea mai mare comunitate *Star Wars* din lume), Muntenegru (un grup de tineri s-au autode-

clarat etnici *jedi* pentru a trage un semnal de alarmă cu privire la problema minorităților etnice) și Canada (singura țară în care Ordinul a fost recunoscut ca „entitate religioasă federală” pe 12 ianuarie 2009). Transformarea de-a lungul timpului a *Războiului Stelelor* dintr-un film într-un cult religios nu este un fenomen pe atât de straniu pe cât pare. George Lucas a inserat în poveste diverse elemente filosofice, mitologice și religioase din culturi diferite astfel încât ghiveciul cinematografic să fie pe placul oricui. Rezultatul este unul eclectic din punct de vedere cultural, o „pădure de semne” în care simbolurile creștinismului (Luke Skywalker, viitor mântuitor al *Forței* și Mesia salvator) se îmbină, de exemplu, cu valorile șintoismului (stilul de viață al măștrilor *Jedi* se aseamănă cu cel al samurailor japonezi). Pe bună dreptate, comentatorul cultural american Dick Staub (autorul lucrării *Credința creștină a măștrilor Jedi*) afirma într-un interviu urmă-

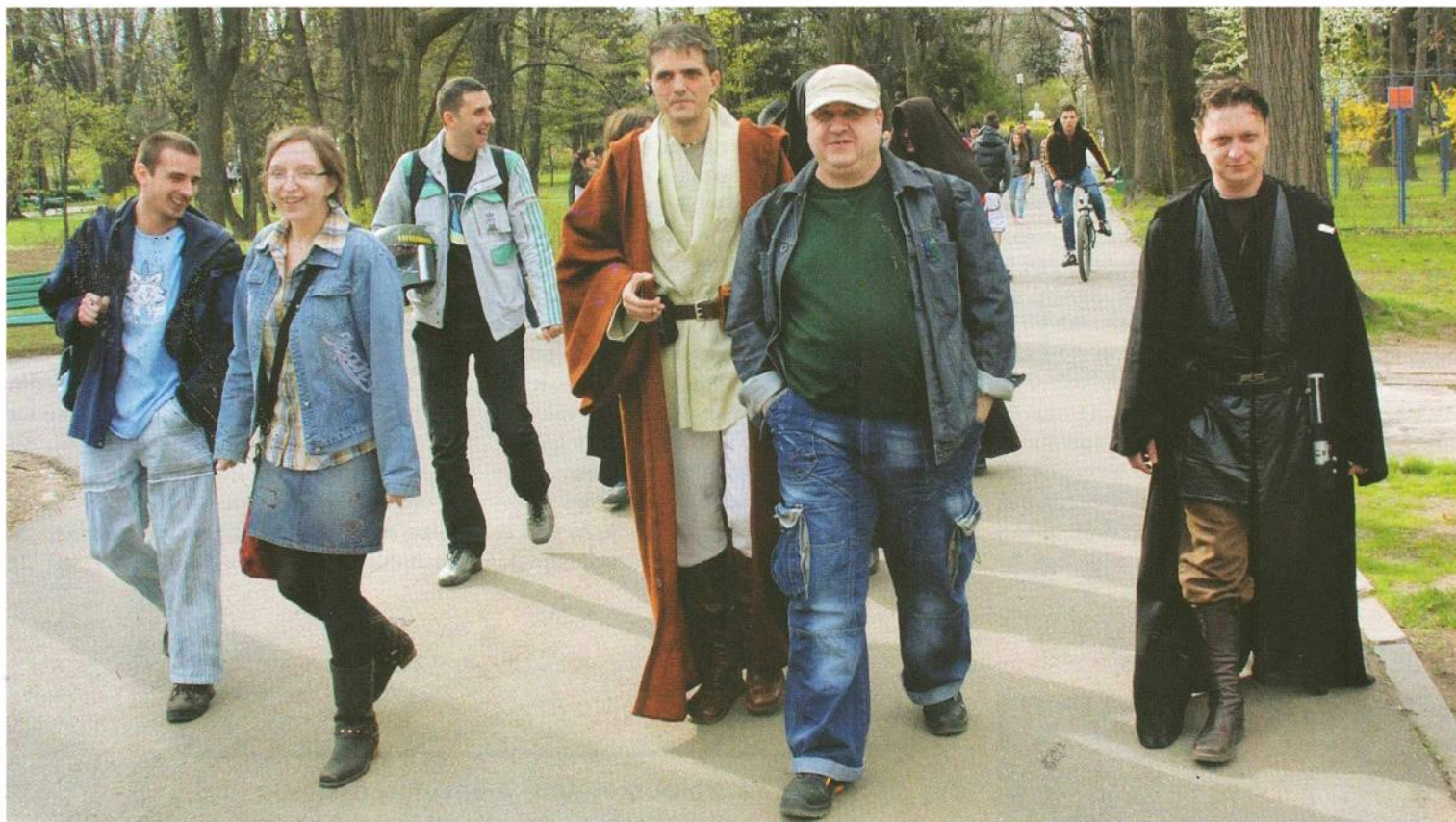
toarele despre semnificația producției lui Lucas: „Un mit este o poveste care ne arată «tabloul complet», ceva transcendent și etern care explică viziunea unei civilizații la un moment dat. Având în vedere această definiție, creștinismul este mitul predominant al culturii vestice, iar *Star Wars* este mitul predominant al culturii pop.” Nu a fost nevoie să treacă ani-lumină pentru ca frenezia *Star Wars* să ajungă și pe meleagurile mioritice și să își găsească și aici, ca și în alte părți, adepți de nădejde.

Aliapo Ricolopian (sau Alin Apostol) este bucureștean, chirurg și, înainte de toate, aces-
tea, maestru *Jedi*. El este unul dintre cei care au pus bazele primului club *Star Wars* din România, în vara lui 2003. De atunci s-au tot înmulțit membrii și activitățile grupului. Au înregistrat marca clubului la OSIM și, în 2009, au obținut statutul de ONG. Între timp, Aliapo împreună cu alți oameni pasionați de „*Războiul Stelelor*” s-au ocupat și de

Celebra poveste cu acțiune plasată „într-o galaxie... foarte îndepărtată” este un brand comercial de succes care a reușit să vândă aproape orice produs ce îi poartă numele, de la cărți de bucătărie din care poți învăța să gătești kebab „Obi-Wan” și costume „Darth Vader” pentru cățeluși până la bețișoare chinezești sub formă de săbii-laser și prăjitore de pâine „*Star Wars*”. Dar să nu ne lăsăm păcăliți de aparențele economice ale poveștii. Lucrurile sunt mult mai complexe decât atât...

„Războiul stelelor” a devenit, dintr-un film, un cult religios cu adepți în toată lumea.

imaginea clubului, au apărut în diverse emisiuni televizate (*Chestiunea zilei*, a lui Florin Călinescu, *Anotimpul mireselor*, o docu-drama produsă de Prima TV etc.) pentru a propovădui învățămintele *Ordinului Jedi*. Și popularizarea de atunci a dat roade, clubul ajungând în 2006 la peste 800 de membri, după spusele lui Aliapo.

Alin a fost atras prima oară de *Star Wars* în copilărie. Îmi spune și anul exact în care a simțit chemarea Forței – 1978. „Am văzut într-un PIF (revistă franceză de bandă desenate, n.a) niște figurine care m-au marcat: unul blond îmbrăcat în alb, altul într-o robă maro, unul negru și urât cu o sabie roșie, o maimuță cu arbaletă... doi roboți...” După revoluție, Aliapo, un proaspăt student la medicină, nu a abandonat pasiunea pentru *Star Wars*, ba dimpotrivă, a transformat-o într-un veritabil stil de viață. În perioada studenției Aliapo a văzut fiecare producție a seriei *Star Wars* de cel puțin 60 de ori, găsind noi detalii la fiecare vizionare. „Înainte de fiecare examen vedeam câte un film... Simțeam că mă umple de energie.”

În viața de zi cu zi, Alin este medic chirurg la spitalul Elias din Capitală. Și acolo este prezentă pasiunea lui căci spune că nu poate concepe chirurgie fără Forță. „Suntem atât de mici... Eu nu fac decât să ajut Forța să vindece... Și crede-mă, când operez mă detașez de realitatea din jurul meu, sunt conectat acolo. Când termin aflu cât timp a trecut, iar eu ca Entitate nu contez atunci când am o Datorie de în-

Clubul „Star Wars”, din București, a înființat, în urmă cu șase ani, și o Academie Jedi, unde noii-veniți învață căile Forței. Cum poți desluși Căile Forței? Mai întâi, neinițiații trebuie să dea un examen de admitere on-line care durează aproximativ o oră. Apoi, cei admiși devin „padawani” (lucenici) și încep antrenamentul sub observația unui maestru sau cavaler Jedi. În cadrul Academiei Jedi, „padawanii” studiază astrologia, numerologia, kabala, filosofia Jedi și arta de a mânui „lightsaber”-ul.

făptuit. De asta nu simt oboseală chiar și după 36-40 de ore de gardă continuă.”

Aliapo îmi spune că a făcut totul ca să își poată îndeplini visul copilăriei, să poată trăi conform cu preceptele *Star Wars* și să fie înconjurat de oameni care să aibă aceeași pasiune. În 2004 s-a căsătorit și nunta a făcut-o tot în stil galactic. S-a deghizat împreună cu prietenii și cu viitoarea soție, și-au luat la purtare săbiile laser și au petrecut în stilul lor, construind o poveste a întregului eveniment. Sub privirile circumspecte ale bodyguardilor localului în care se desfășura petrecerea nunții, două găști de costumați se răfuiu în fața localului. Sau cel puțin așa spune legenda. Era tensiune mare, mireasa fusese furată de Vânătorii de Recompense și Cavalerii Jedi încercau să o răscumpere folosindu-și săbiile din dotare și puterile Forței. L-am întrebat pe Aliapo ce i-au cerut prădătorii pentru a-și răscumpăra soția. „O navetă de Forvish-bere verde corelliană. Nu contează ce au cerut ei... contează că Marele Maestru Sith dorea să strice nunta pentru că așa Forța ar fi devenit mult prea puternică în noi. Vânătorii de Recompense l-au trădat, iar când a venit tortul (avea forma Stelei Morții, n.a), am băgat *light-knief-ul* (cuțitul laser, n.a) în el și am distrus Simbolul răului.” Căsătoria a fost oficiată și religios, la biserică, „pentru rudele conservatoare.”

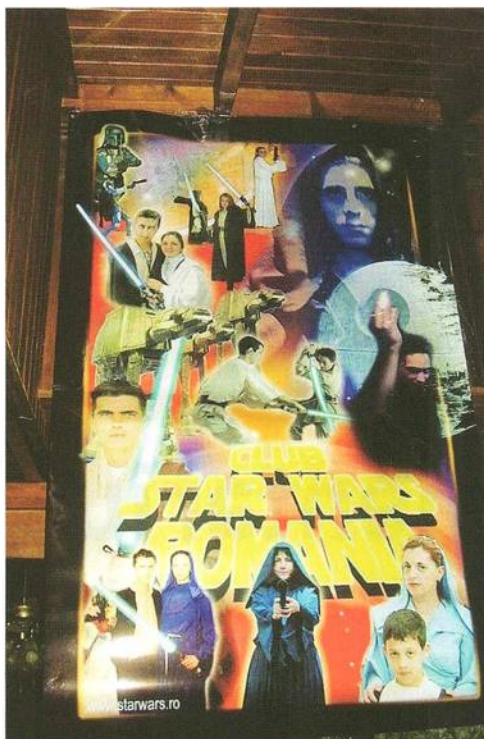
Prima oară am luat contact cu manifestările fanilor *Star Wars* din România la conferința pe care aceștia au ținut-o la târgul de

science-fiction *Final Frontier*, desfășurat în luna martie la Muzeul Țăranului Român din București. Atunci, în fața unui public anemic, câțiva maștri Jedi încercau fără succes să le explice celor prezenți filosofia *Star Wars* și stilul de viață la care au aderat. Tot atunci au prezentat și câteva secvențe din fan-filmul la care lucrează, un fel de poveste inspirată din universul *Star Wars* – au intercalat imagini din filmele originale cu diferite secvențe importante din viața grupului lor. Spre sfârșitul conferinței, o doamnă îi roagă pe maștrii Jedi să facă o demonstrație cu săbiile-laser. Obi-Tap Toran, un tânăr ucenic al lui Aliapo și un pasionat al *cosplay-ului* (curent artistic apărut în Japonia în care participanții încorporează diferite personaje pentru a transmite o idee), îi răspunde demn: „Nu suntem circari, doamnă!” Tot atunci, Andrei a vorbit despre semnificația activității lor: „*Star Wars-ul* în sine și *cosplay-ul* sunt două fenomene internaționale care nu prea au prins în țara noastră. Și ne simțim chiar foarte bine când ne întâlnim cu oameni care au aceleași mentalități și cu care facem aceleași lucruri. Nu veți vedea oriunde oameni care au curajul să își exprime aceste dorințe și hobby-uri. A te îmbrăca în cavaler Jedi sau Sith, a-ți lua sabia de plastic și a te duce pe stradă și a opri taxiuri pentru nunta ta *Star Wars* este într-adevăr un sentiment unicat.”

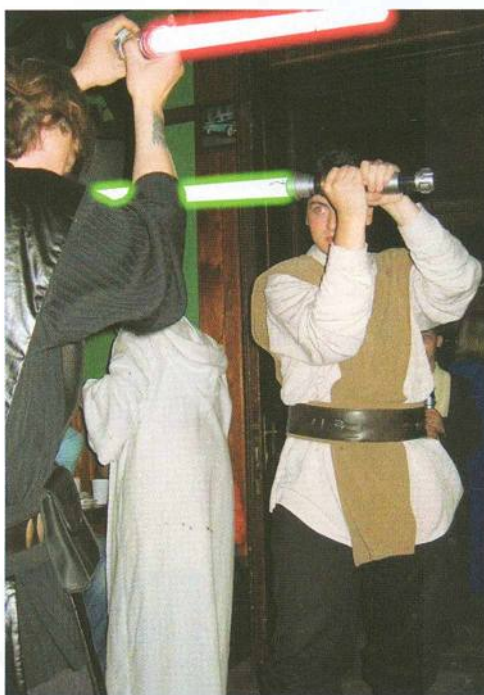
Aveam să cunosc o altă față a clubului *Star Wars* România la Manifestarea lor de pe 10 aprilie din parcul Herăstrău „EcoBase 1”, după cum este denumită locația pe site-ul CSWR. Pe la amiază căutam buimăcit printre copacii înfloriți o ceată de cavaleri Jedi. Nu reușeam să îmi dau seama dacă e realitate sau vis ceea ce făceam. I-am găsit la punctul unde stabiliseră întâlnirea pe internet, trei indivizi poartă robe lungi de culori închise și alți câțiva sunt deghizați în haine normale. Îl recunosc printre ei pe Aliapo. Poartă un costum maroniu, în ureche are o cască Bluetooth, și în mâini ține un teanc cu flyere inscripționate cu o poză a grupului.

Diana (sau Lady Vader) e singura fată care a ajuns astăzi la întrunire. E studentă la Facultatea de limbi străine, lucrează la „o firmă de web” și vorbește cu un puternic accent englezesc. N-are costum și, oricum, în ultimul timp s-a dat pe *Star Trek*. Îmi spune că nu s-a mai întâlnit cu cei din clubul *Star Wars* de multă vreme, de la o convenție la care a băut peste măsură. Ea vine din altă „facțiune” care acum nu mai există în România – Consiliul Jedi. Lângă ea e Andrei (sau Obi-Tap Toran), cel care i-a tăiat macaroana curioasei la târgul *Final Frontier*. Andrei este student în anul trei la Româno-Americană, poartă o robă cu o glugă imensă făcută de mama lui și nu stă o clipă locului, tot timpul are o glumă de făcut sau un personaj de interpretat.

Îl întreb pe Andrei despre concepția lui cu

Ficțiunea întâlnește realitatea într-un poster de peste un metru și jumătate înălțime realizat de fanii „Star Wars”.

Cavalerul Jedi Toran (plan îndepărtat) într-un duel-laser cu maestrul Sith Trayus.

privire la modul de viață *Star Wars*: „Băi, e discutabil... fiecare cu ideile lui, eu nu pot să zic că o iau chiar atât de în serios.” „Deși este îmbrăcat în robă Jedi”, intervine Diana. „Da, sunt îmbrăcat așa pentru că sunt tâmpit pe fenomenul *cosplay*.” Îl întreb de ce nu se apucă de actorie dacă îi place să joace teatru. „Mă gândesc să mă apuc de comedie și uite... Aș face o plimbare pe stradă și eu să fac bășcălie încontinuu... Asta e partea interesantă, ei o iau în serios și eu sunt mereu acolo în spate și fac bășcălie.” „Și nu vă certați pe chestia asta?”, iscodesc eu. „Nu, toată lumea se distrează aici, asta e scopul.” Intervine Lady Vader. „Tocmai aici este frumusețea *Star Wars*, că atrage oameni atât de diferiți... Și pot fi oameni ca Aliapo care *takes shit very seriously*, fie gen el (Andrei, n.a) care să facă bășcălie.”

Un bărbat îmbrăcat sport și pe role este interesat de sabia din plastic a lui Andrei. „Nu i se aprinde lumina?” „Nu, nu se aprinde lumina, e zi și...” „Da’ noaptea se aprinde?” „Și-a uitat cristalul acasă”, clarifică problema un alt fan Jedi care este pasionat și de arte marțiale. Lângă bărbatul pe patine apare soția. Încep amândoi să fredoneze o temă muzicală celebră din coloana sonoră a *Războiului Stelelor*. Fostul fan le testează cunoștințele: „Unde s-a turnat filmul ăsta, ia să vedem dacă știți.” „În Tunisia”, răspunde Diana. Tot ea mi-a vorbit despre excursia în grup *Star Wars* la Băile Herculane unde au vizionat în premieră un fanfilm în care a jucat și ea: „Acțiunea avea loc după *prequel-uri* (prima serie anacronică *Star Wars*, mai exact episoadele IV, V și VI, n.a) și au rămas doar câțiva Jedi care căutau o rățușcă de cauciuc în care era toată Forța universului. O prostie de genul ăsta, băi, dar nu avea nici un sens. Era o tipă care avea o robă Jedi roz și era prințesa, am legat-o de copac și la un moment dat un băiat a sărit din copac pe pământ. Am zis, mamă, avem și cascadorii, ce tari suntem!”

Apare Lucian Mândruță împreună cu soția și cei doi copii, *padawani* în devenire. Îl întreabă pe Aliapo când este de gardă și îi invită (pe trei dintre ei) la emisiunea pe care o moderează la Antena 2, *Nimic important*. A doua zi, în direct în cadrul emisiunii, Mândruță avea să primească din partea Senatului Clubului *Star Wars* România distincția de Ambasador al Lumilor Centrale.

Se pare că astăzi nu mai vine nimeni la manifestare. Aliapo ia inițiativa și întreabă în stânga și în dreapta dacă vrem să o luăm din loc. Ne plimbăm prin parc cu toții, câțiva maștri Jedi, câțiva fani, un jurnalist confuz, două femei și doi *padawani* care se duelează cu săbii-laser printre picioarele noastre. Rămân mai în spate cu un prieten mai vechi de-al lui Aliapo, și el fan *Star Wars*, dar nu atât de curajos încât să se costumeze: „E altceva (ce fac ei, n.a)... bine că nu fac rău, nu bagă etnobotanice.”

E-mail-urile primite de la internauți, în ultimele luni, mi-au atras atenția asupra acestor două cuvinte: „Codex Alimentarius”. Un cod alimentar de temut existent la nivel internațional, pe care UE l-a adoptat în numele grijii pentru sănătatea alimentară a populației, și la care România a aderat cu ochii închiși, cum face de obicei.

text și foto Alice-Claudia Gherman

„Codex Alimentarius” o problemă?

La început, *Codex Alimentarius* (Codul produselor alimentare) părea desprins dintr-un SF mustind a teoria conspirației. Un cod care aproape că scoate în afara legii pâinea, iaurtul, produsele apicole, plantele și ceaiurile medicinale aplicându-le o serie de reguli care sunt mai degrabă standarde farmaceutice decât alimentare. Un cod conceput cu scopul declarat să ne ferească de boli când de fapt ne bagă pe ușa din dos medicamentele de sinteză văzute ca remedii unice pentru tratamentul diverselor afecțiuni și permite introducerea a numeroase chimicale în alimente. Vocile care se declară împotriva codului spun de fapt că totul a pornit de la principiul că Terra nu mai poate hrăni pe toată lumea natural, ca urmare se va trece la hrana artificială. Nu se poate așa ceva, mi-am zis. Numai că găsind în propriul frigider un borcan de muștar cu inscripția *Codex Alimentarius* și în cămară un pachet de făină cu aceleași două cuvinte, nu am putut rezista tentației să verific ce este acest codex. M-am adresat directorului Institutului de Cercetări Alimentare, prof. dr. Gheorghe Mencinicopschi, pentru a lămuri ce este și mai ales cum este *Codex Alimentarius*.

„*Codex Alimentarius* este o comisie generată de Organizația Mondială pentru Agricultură și Alimentație – FAO și Organizația Mondială a Sănătății – OMS, în 1961, aflate la rândul lor sub tutela ONU. Această entitate CA a fost creată pentru a oferi recomandări în domeniul siguranței alimentelor. Nimic rău. Numai că faimosul *Codex Alimentarius* nu are dialog cu persoanele fizice și juridice, ci numai cu guvernele statelor. CA nu

„Suntem ceea ce mâncăm. Atenție!
Scapă cine știe, cine este informat!”,
avertizează directorul ICA, Gheorghe Mencinicopschi.

generează legi, ci face doar recomandări prin așa-numitul cod alimentar (*codex alimentarius*, în latină), însă este percepută de către guvernele statelor membre – România este și ea membră *Codex Alimentarius* prin *Autoritatea Națională Sanitar Veterinară* – ca fiind autoritatea cea mai înaltă în domeniul sănătății alimentare. Când *Codex Alimentarius* face recomandări, repet, care nu sunt obligatorii, UE, pornind de la notorietatea CA, le preia și le introduce prin regulament, iar acesta devine obligatoriu pentru toate țările membre ale uniunii. Dacă o directivă UE poate fi negociată, regulamentul se aplică, nu se dezbate. În cazul de față avem de-a face cu Regulamentul 1924/2006 privitor la mențiunile nutriționale și de sănătate asociate alimentelor, elaborat pe baza indicațiilor faimoasei comisii *Codex Alimentarius*, ne-a explicat directorul ICA. Altfel spus, orice plângere împotriva codexului respectiv a regulamentului 1924 este nulă, întrucât comisia poate să se justifice spunând: noi am făcut recomandări, nu am obligat pe nimeni. Și dacă mergi la UE să te plângi, replica va fi: noi am făcut regulamentul în baza codex fiindcă este singura și cea mai credibilă instituție abilitată să facă asemenea recomandări. Prin urmare, te plimbi de la Ana la Caiafa, pe căile birocrăției, fără nici un rezultat, ceea ce ridică semne de întrebare asupra bunelor intenții ale regulamentului cu pricina. Aceasta cu atât mai mult cu cât, deși se dorește la nivel internațional aderarea la CA, de către toate țările lumii, iar 160 de țări au făcut-o deja, India, China și Africa de Sud, spre exemplu, au respins codexul. Asociații ale medicilor din SUA și Marea Britanie resping și ele codexul. Deci, se poate.

Ce prevede, între altele, regulamentul 1924/2006 generat de temutul cod alimentar? Gheorghe Mencinicopschi ne spune: „Regulamentul a pornit cu intenția bună de a eticheta corect alimentele, astfel încât consumatorul să poată alege în cunoștință de cauză produsele alimentare de la raft, iar producătorii mici și mijlocii să creeze alimente sănătoase. Numai că, printr-o dispoziție birocratică și neștiințifică

a regulamentului, se confiscă proprietatea alimentelor de a preveni numeroase boli, ele nu mai pot purta mențiuni de genul calciul din ou previne apariția bolilor sistemului osos, fiindcă se consideră că doar medicamentele previn, vindecă sau tratează.

Conform regulamentului, nu mai avem voie să menționăm că alimentele previn boala. Ce să înțelegem de aici? Că suntem îndemnați să luăm medicamente pentru a preveni îmbolnăvirile, în loc să mâncăm natural? Mai mult, producătorii nemaiputând să scrie pe alimente *produs probiotic* – spre exemplu, iaurtul – care previne și tratează diareea cauzată de *rotavirus*, nu va mai fi stimulat să facă un iaurt natural și va face ce este mai ușor și mai ieftin, un produs chimizat. Regulamentul 1924 încurajează chimizarea și producerea de alimente din ce în ce mai slabe nutrițional. Și încă ceva! Ceaiurile și plantele medicinale, produsele apicole, mineralele, vitaminele și antioxidanții etc., conform altui regulament – 178/2002 al UE – ni se spune că sunt alimente. Fiind alimente, ele intră sub incidența regulamentului 1924/2006. Pe cale de consecință, nu vom mai avea voie să spunem că toate acestea previn, vindecă și tratează, decât dacă vor avea o anumită concentrație și vor fi procesate sub formă de tablete, pastile, pilule, așa cum sunt medicamentele. Mai mult, Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentelor, conform aceluiași regulament 1924 aplică proceduri de evaluare a alimentelor după procedurile de evaluare a medicamentelor, aici e grava eroare. Or, medicamentele sunt substanțe chimice pure și presupun modele toxicologice simple, aprecieri farmacocinetice și farmacodinamice simple, pe când alimentele, chiar cele mai umile – o păstaie de fasole, de pildă – este făcută din mii și mii de substanțe naturale (macronutrienți, micronutrienți) care, puse în relație, generează efect de matrice. În concluzie, nu putem evalua alimentele în funcție de medicamente. Se extrapolează în mod neștiințific și periculos procedurile de la medicamente aplicate alimentelor”, consideră Gh. Mencinicopschi.

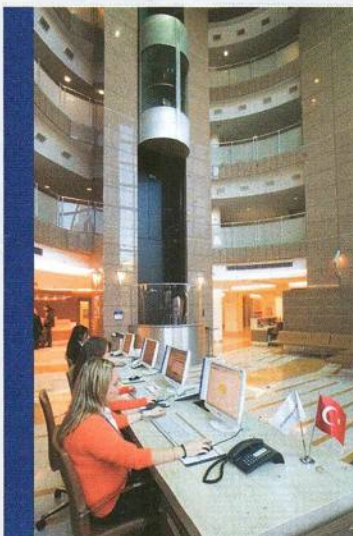
„Alimentul trebuie să aibă drepturile lui, câștigate în mod natural și dovedite științific prin trecerea timpului. Anatomofiziologia noastră genetică nu s-a schimbat în ultimii 40.000 de ani, deci mâncarea cea mai sănătoasă pentru om rămâne cea naturală, fără chimicale, fără modificări genetice, fără arome adăugate artificial, extrem de periculoase.”

ACIBADEM HOSPITALS GROUP

Dragi cititori ai revistei Flacăra,

ACIBADEM, cel mai important grup de spitale din Turcia, vă face un cadou: 10% reducere la toate tipurile de tratament, până în 30 iunie 2011. Detalii despre ACIBADEM le găsiți în suplimentul Flacăra. Vă așteptăm cu drag.

Anna Herkmen
Departamentul pacienți internaționali
telefon: 0090 216 544 29 71
e-mail: international@asg.com.tr

După isprava ministrului Muncii, Ioan Botiș, am avut senzația că re trăiesc ultimele zile ale guvernului Năstase, un fel de remember 2004, dar pe o altă buclă. Puwak, Beuran, Brădișteanu.

text Mihail Gălățanu
foto Mediafax și Agerpres

Zodia Cancerului (generalizat) sau vremea Corupției-Vodă

Vă mai spun ceva acele nume? Vag. Semn că și de bine, și de rău, totul se uită, totul se spală. Și corupția. Și mișmașurile. Și machia-velismul politic. Dar nu se uită ce a făcut, în acel mandat, PSD. Așa cum nici noi nu vom uita, prea ușor, isprăvile pedeliste.

Toți politicienii – din toate partidele politice, precum și generații diferite – au făcut bani – bani buni, să le ajungă o generație, două sau chiar trei de acum înainte – și s-au dat la fund. S-au *tirat*, cum se zice în mediile mai puțin academice. S-au fost uitați de la sine. Doctorul Brădișteanu a operat și, astfel, și-a recăpătat, făcând ceea ce știa el mai bine, reputația șifonată. Puwak a cam dispărut din orizontul apropiat al vederii noastre, făcându-se mică, mai mică și decât Adrian Năstase.

Dar, după ce au trecut aproape două mandate, două sau mai multe guvernări (cine mai știe câte *boc*-cii avem, în sărăcia noastră!), am ajuns să repetăm istoria, pe altă buclă. Pe bucla PDL. În loc de Puwak–Beuran–Brădișteanu, avem, în ultimul mandat, „axa” Monica Iacob Ridzi – Ioan Botiș – Elena Udrea, asta ca să nu ne mai cășune (și) pe Că(p)șuneni, dar și pe alții.

Ioan Botiș, prin nonșalanța cu care a tratat problema, s-a detașat complet de plutonul celorlalți. Cazul lui se aseamănă ca două picături de whisky, apă sau corupție (aici

**Cu gândul la alegeri,
guvernării** promit să
dea înapoi ce ne-au
luat. Din salarii...

Obiceiuri vechi, pe o „axă” nouă: Monica Iacob Ridzi – Ioan Botiș – Elena Udrea.

trebuie să alegeți dumneavoastră) cu cel al Hildegardei Puwak (hilde-garda moare, dar nu se predă...)

O altă mișcare „șmecheră” (cred că nu urăsc nimic mai mult, pe lume, decât șmecherii – și șmecheriile lor!) este să dai înapoi salari-aților bugetari acele vreo douăzeci de nenorocite procente pe care le-ai luat, cu vreun an în urmă, tot de pe la ei. Este ca în bancul ăla troglodit în care bagi oaia în casă, bagi vaca – și pe măgar, iar după ce le scoți pe rând, să vezi ce bine e...). La finele lui 2011, anul în curs, autoritățile ne-au anunțat că bugetarii își vor relua salariile intacte, așa cum erau ele înaintea crizei. Guvernării ne dau ceva... dar cu ce gând? Cu gândul la alegerile locale – și, în general, la alegeri, cele care debutează în mai-iunie anul următor cu o campanie în care forțele politice își încordează mușchii obosiți.

Tocmai am asistat la cea mai mare campanie electorală a tuturor timpurilor.

Cea mai bună strategie politică a casei rega-

le britanice pare să fie cea a nunților. Cu o asemenea stratagemă, partida monarhică și-a asigurat popularitatea. Că doar schimbarea monarhilor egal bucuria nebunilor. Schimbarea conducătorilor... Deși nu întotdeauna se dovedește chiar așa!

Ei bine, asta e: partidele politice românești pot să tragă cu ochiul la uriașa (și aproape inexplicabilă) notorietate de care se bucură *sângele royal* în țara de peste Canalul Mânecii. Sigur, explicații se pot găsi: că sunt tineri, că sunt frumoși. Că el este îmbrăcat în culorile Angliei. Cu coroana „tricotată” pe piept. Că ea pare radioasă – și, oricum, mai simpatică decât Camila Bowles-Parker. Că ei par să fie sortiți fericirii pe care Prințul Charles și Prințesa Diana n-au știut să o împartă și să o trăiască.

Pe de altă parte, nu mă pot opri să spun: iată *awareness* la scară planetară.

Două miliarde de oameni au fost „clienții” acestei superproducții londoneze.

Un target divers, enorm.

O demonstrație că lumea poate fi recreată din nou. Că poate fi impresionată. Că nu s-a blazat.

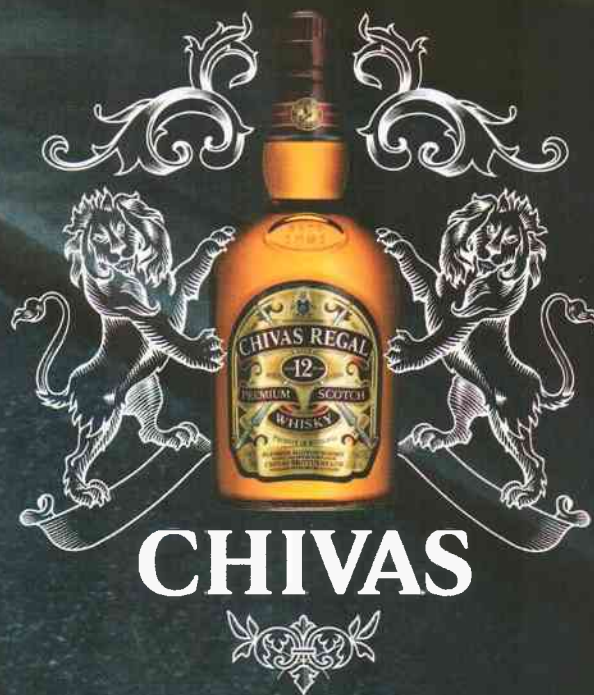

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and a woman in a red dress are walking down a city street at night. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. They are both smiling. The street is dark, and the buildings in the background are lit up. The man is wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt. The woman is wearing a red dress and black high-heeled sandals. She is holding a small black clutch bag. The overall mood is romantic and sophisticated.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

LIVE WITH CHIVALRY

Șomer de lux – este o etichetă care nu i se prea potrivește lui Oreste Teodorescu. Jurnalistul, care a părăsit corabia lui Bobby Păunescu după vreo doi ani și patru sezoane de emisiuni „Codul lui Oreste”, nu se gândește la ziua de mâine cu îngrijorare. Cum spune și el: „Dacă nu aștepti nimic, nu te poate dezamăgi nimic.”

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr
și arhivă Oreste

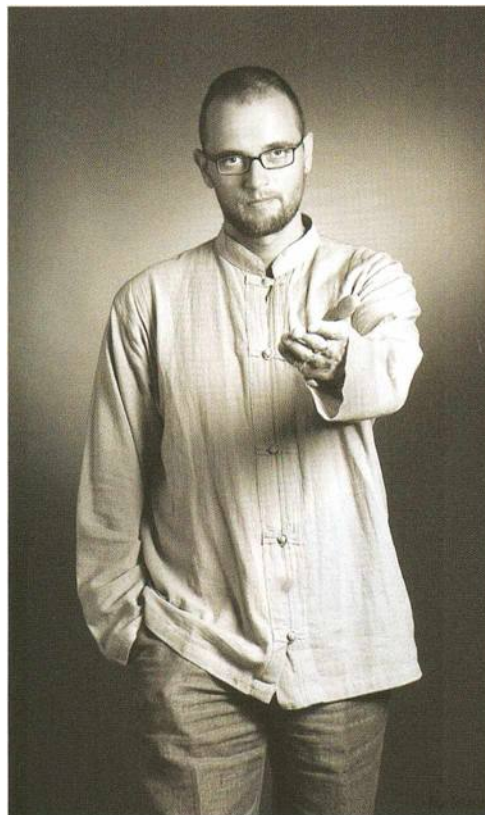
În căutarea Codului lui Oreste...

„Să nu premeditezi, să te lași curs...”

Ce-i drept, se zvonește că are niște oferte, una dintre ele venind de la *Intact*. Om vedea dacă ăsta e drumul. Trustul care deține *Antena* nu îi este străin jurnalistului, Oreste fiind unul dintre protagoniștii postului din Băneasa la începuturile sale. Însă nu este preocupat de cum va decurge viitorul său. Cum ar spune el, lasă misterul să vină... „Viața poate fi trăită ca o magie continuă, tu alegi dacă e așa sau, dimpotrivă, vrei să fie plictisitoare. Importantă este și căutarea, care e din start un pas spre găsire. Sunt sportivi care nu cred în premiu, dar trăiesc toată viața, concurând pentru el. Drumul ne definește și pe noi.” Cum rămâne cu micile și prozaicele mistere din cotidian? „Eu am o viziune holistică, n-aș separa misterele profunde de cele banale, cred că poți identifica misterul oriunde, dar nu ca enigmă, ci ca taină, o uriașă unitate în diversitate, ceva sacru, ceva nevăzut, neperceptibil, la care ne raportăm cu simțurile și prin imaginație. Chiar și când e vorba de situații concrete. Noi gândim și percepem în imagini, decriptăm în cuvinte și cine stăpânește asta se numește, dacă n-are caracter, un manipulator!”, afirmă Oreste, în cunoștință de cauză, deoarece ține un curs de jurnalism la facultate, despre manipulare, dezinformare și agresiunea informațiilor energetice.

„Este un domeniu interesant la care și noi, civilii, avem acum acces. Toată această aparatură, cum sunt GPS-urile, a fost depășită de mult din punct de vedere al dotării militare. Ți dai seama la ce nivel tehnologic s-a ajuns, de ni s-a permis și nouă, muritorilor, să avem acces la ele.” Profesor și student. Pentru că Oreste este și doctorand la Teologie, în cadrul universității din Constanța, cu o teză despre rolul omului și societății în creștinism și islam, un studiu comparatist între cele două religii. De la cele sfinte, rămânem într-o zonă eterică, încercând să ne explicăm un mister vechi de când lumea, extraterestrii. Există ei, sau nu există? „Cred că e vorba mai degrabă de civilizații preumane. Probabil tot o încrucișare terestră – extraterestră. Dacă ne gândim la Titani, pe care-i găsim și în Antichitate, și în Vechiul Testament, în șantierul arheologic de azi, unde

„În general, lucrurile pe care le port au o anumită semnificație, au o poveste a lor. Nu port toate aceste inele să dau bine cu pumnul. Îmi imaginez, când am să mor, că o să fac pe arogantul și o să le împart apropiaților.”

au fost descoperite schelete de 10 metri. Dacă a existat o umanitate antedelviană, poate că înțelegem mai bine toate construcțiile aparținând unei umanități care nu prea ne seamănă. Noi nu avem decât o singură certitudine, că murim. În rest, poate că toate celelalte sunt iluzii, trăiri, experiențe. Dacă ne luăm după teoria probabilităților, atunci orice statistician ar putea să spună că există extraterestri. Că în Universul infinit există mai multă viață diversă, decât o insulă unde se coagulează viață inteligentă, pe Terra. După ce omul a explorat Universul și a înțeles că n-are limite, e aproape imposibil să admiti că nu există viață în Univers. Einstein spunea că e probabil ca aceste farfurii zburătoare să ne aparțină, dar peste 20 de mii de ani. Timpul cvadridimensional. Și dacă pe spirală nu există trecut, prezent, viitor? Dacă timpul nu e decât o convenție? Într-una dintre picturile lui Hermes Tresmegitul ceea ce este sus este și jos, și invers, pentru a se înfăptui miracolul unui singur lucru. Și atunci noi trăim sincron.”

Cu o așa filosofie, ce ar putea să-l mai surprindă pe Oreste? Viața, care pentru noi e plină deseori de neprevăzut, se așază într-o matcă mai largă pentru el. „Nu cred că ar mai fi ceva care să mă surprindă. Cred că toate lucrurile au un sens.” Așa încât afirmația jurnalistului, cum că, pentru el, survenirea morții e o bucurie, nu mai pare atât de șocantă. „Prin moarte, eu înțeleg o trecere. Cred că mineralul se transformă în vegetal, vegetalul se transformă în animal, animalul în uman, iar acesta în angelic. Probabil că și angelicul se transformă în altceva, există o întregă ierarhie a îngerilor, conștiințe pe alt plan”, spune jurnalistul, cu blândețea sa caracteristică. Însă n-a fost tot timpul așa. O recunoaște chiar el. „Am fost un tip coleric, dar mi-am dat seama că nu duce nicăieri. Cred că nu m-am mai enervat serios de vreo șase, șapte ani. Vine din rutină, dintr-o experiență repetitivă. Faptul de a te

enerva reprezintă un blocaj energetic. Un întrerupător care nu e nici oprit, nici pornit, în pericol de a face scurt-circuit. Starea de *între* e acel căldicel pe care Hristos îl scuipa din gură. Aduceți-vă aminte de parabola de pe cruce. Tâlharul care regretă.”

Pentru Oreste, toată această experiență spirituală a devenit ceva organic, nu doar gândită, ci trăită pe propria piele. Pe diverse nivele. De la biologic, la afectiv. „Cred că acela care în domeniul spiritual funcționează

În show-biz, prietenii sunt mai totdeauna de conjunctură. Însă cu Mircea Badea, Oreste a rămas bun prieten și acum. „Cuplurile profesionale care au rămas împreună, gen Stela Popescu – Alexandru Arșinel, cred că se bazează pe o chimie din viața de zi cu zi, dincolo de emisiune.”

doar intelectual, e ca un eunuc, care înțelege problema acuplării, dar nu poate face la fel. Experimentez ceea ce conceptualizez, altfel e onanie intelectuală, doar pierdere de energie.” Desigur, nu lipsesc obstacolele, iar unul dintre cele mai mari „experimente” a fost căsnicia sa. „Am fost un nemernic chiar în raport cu familia mea! A fost o perioadă, intrasem într-un haos, în mintea și în sufletul meu. Acum, am ajuns la un grad de seninătate alături de soția mea, dar după ce am trecut prin iadul căsniciei noastre. Fiecare, defazat fiind, am luat-o pe arătură. Eu primul. Ajunsesem aproape să ratez această căsnicie. Dar s-a produs ceva dincolo de ratarea noastră și am reușit să trecem peste o perioadă îngrozitoare pentru că între noi a fost iubire. Am tras de iubirea noastră ca de un elastic care s-a întins mult, până când am atins limita. Am involuat și evoluat împreună.”

Apropo de elastic. Nu poți să tragi de el prea mult nici când e vorba de tine. O știe și Oreste, care evadează uneori din asceza sa, într-un alt rol. La propriu și la figurat. Pentru că... „Cine petrece prea mult timp cu sine însuși, se plictisește. Mi-a plăcut să fiu altfel, să joc.”

Jurnalistul a absolvit regia de film, dar n-a practicat. „Am învățat multe lucruri de la părinții mei. De la tata am deprins conceptul limitei de competență și bun-simț. Nu am îndrăznit să fac film, pentru că între a face un compromis și a face un film oarecare, eu am ales să nu fac. Când eram student, nu-mi imaginam să fac altceva decât film, nici nu voiam să aud de televiziune. Dacă îmi spunea cineva că o să fac televiziune, stricam prietenia cu el! Am depus doar o singură dată un proiect la CNC, un scurtmetraj, dar a fost punctat atât de jos încât mi-am dat seama că, dacă nu semnezi un pact cu diavolul, nu faci nimic”, mărturisește Oreste, care preferă competiției neloiale din cinematografie, să-și facă singur filmele, în minte. Dacă de regizat nu a regizat nimic, în schimb a jucat. „Să zicem, promotorul meu a fost Florin Piersic jr. Povestea cu actoria a început întâmplător, odată cu filmul lui Florin, *Eminescu vs. Eminem*. În filmul ăsta eu mă joc pe mine, biografia personajului pleacă de la date reale. S-a întâmplat să rămân fără curent în perioada aia, am sunat la *Electrică* și un tip de-acolo mi-a zis: Eu fac un efort pentru matală, dacă îmi reciți o poezie de Eminescu. Și am recitat. La Geo Saizescu am jucat un cocalar care semăna cu Oreste, dar rolul cel mai consistent l-am făcut în *WebSiteStory*, filmul lui Dan Chișu.” Experiențele „profane” nu se opresc aici. Cu câțiva ani în urmă, jurnalistul nostru a pozat aproape nud pentru o publicație românească. „În perioada în care fizicul meu mă făcea să nu-mi fie rușine de mine”, glumește el. „Acum, n-aș mai avea curaj.”

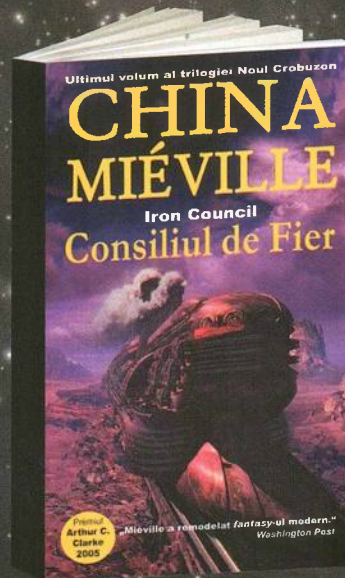
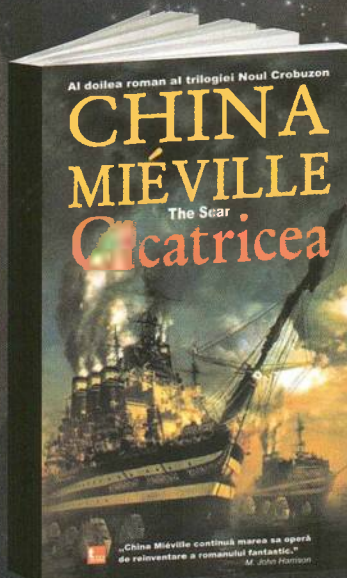
Preț întreg:

~~106~~ lei

Preț redus:

53 lei

Trilogia Noul Crobuzon

**COMANDĂ
ACUM**

și primești un
pachet de **trei**
romane

la **jumătate**
de preț!

talon de comandă

Vreau să comand pachetul la jumătate de preț

nume	prenume					F 5 -11
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ	
cod poștal	localitate			număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

t...
TRITONIC

Stelian Munteanu – amant, asasin
și băiat de București – este un erou
care poate spune mai multe
decât ne-am imagina
despre vremurile pe care le trăim.

*Mike Phillips,
Silver Dagger al CWA
din Marea Britanie*

Preț întreg: ~~35~~ lei

Preț redus: 28 lei

COMANDĂ ACUM

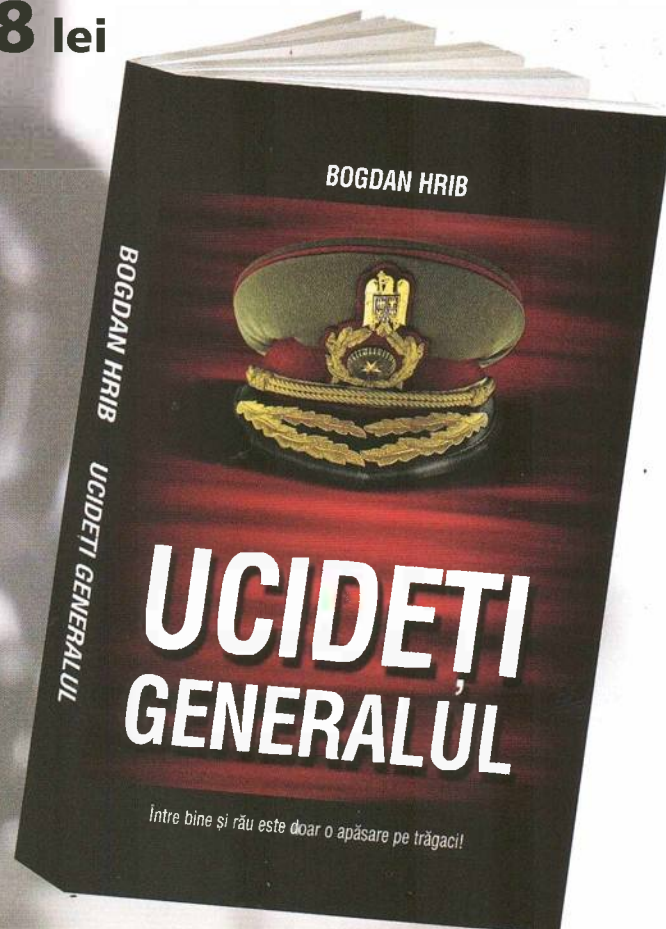
și primești un volum cartonat de 200 de pagini cu 20% reducere!

talon de comandă

Vreau să comand romanul **Ucideți generalul**

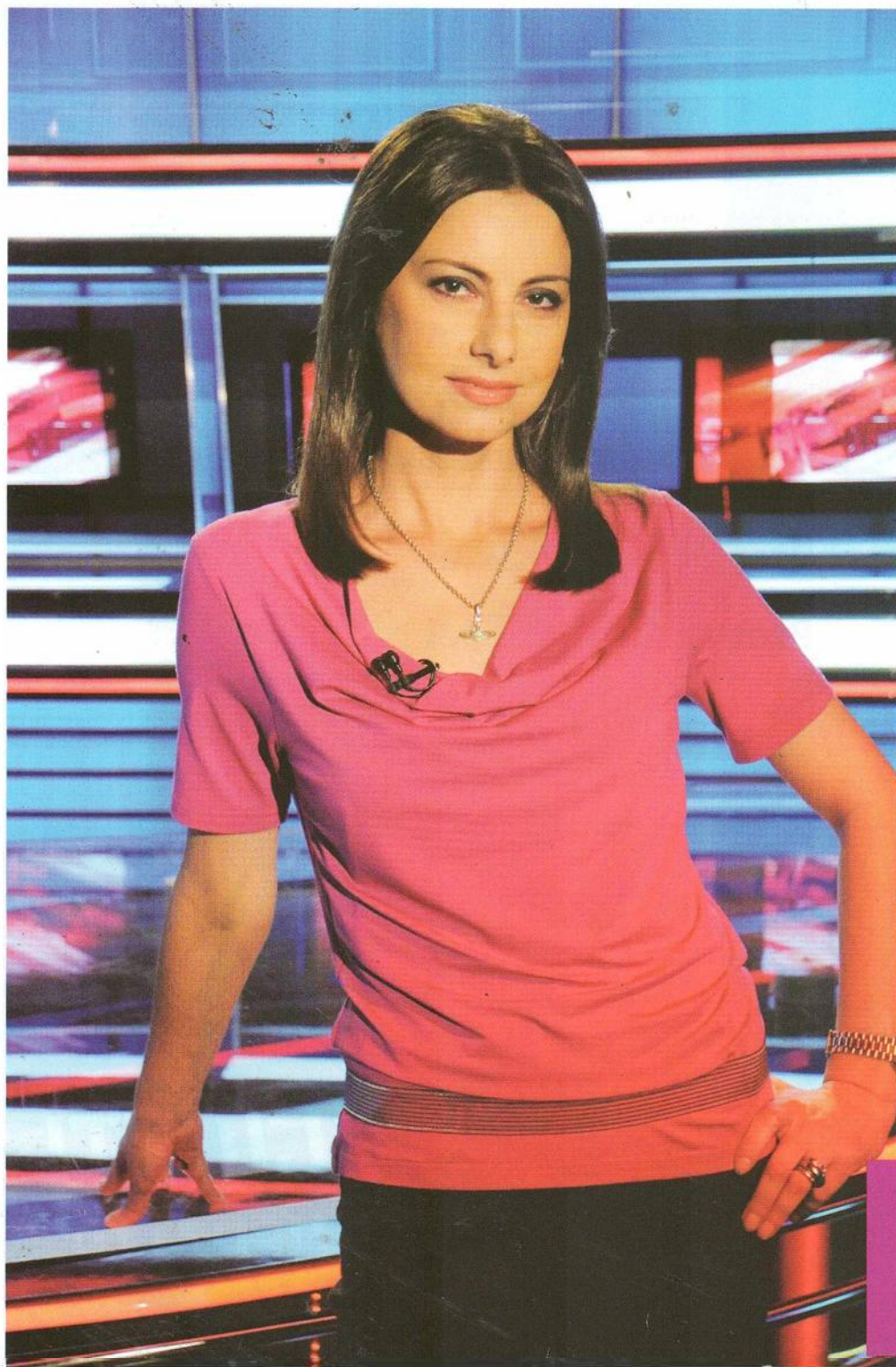
nume	prenume					F 5 -11
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ	
cod poștal	localitate			număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Livia Dilă a lăsat B1 TV pentru televiziunea națională, în urmă cu aproximativ jumătate de an. De la „6! Vine presa”, jurnalista a ajuns la TVR 2, unde prezintă „Ora de știri” și emisiunea „Prim Plan” pe TVR 1.

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr și arhiva TVR

Livia Dilă, la ora de știri despre sine

Cum a fost trecerea de la un post tv la altul?

– Doar în prima lună a fost un pic diferit, cât m-am acomodat cu locul. După aia lucrurile au intrat pe făgașul normal, că m-am trezit la un moment dat, după vreo câteva luni, spunând: Doamne, ce trece viața! Dar asta înseamnă că mi-e bine.

Care-i diferența dintre TVR și B1 TV?

– În primul rând, Televiziunea Română este mult mai mare. La lansarea grilei, m-am întâlnit cu niște cunoscuți, printre care Marina Almășan, Liana Stanciu, care e venită și ea de la B1 TV, Cristi Tabăra. De când eram în TVR, ne vedeam pentru prima dată. E ușor nefiresc,

„Întotdeauna am pus întrebările pe care am simțit că trebuie să le pun. N-am avut impresia că am fost cenzurată.”

la B1 ne vedeam aproape cu toții. Pe de altă parte, în emisiunile TVR vin tot timpul oameni potriviți, specialiști, nu tot felul de neaveniți, guralivi care își dau cu părerea despre orice subiect. Ceea ce face diferența este faptul că nu urmărim spectaculozitatea unui subiect, ci abordarea sa cât mai obiectivă și echilibrată. Dar nu pot spune că nu încercam și la B1 să fac emisiuni serioase, relevante. Când mi-am făcut actele, a trebuit să-mi fac analizele. Poftim, dacă vrei, și asta e o diferență!

■ Din punct de vedere jurnalistic, e vreo schimbare?

– Am stat la B1 atâta vreme deoarece am simțit că realizez niște lucruri. Era un feedback direct, prin mesaje pe care le primeam de la telespectatori. Dacă n-aș fi avut această certitudine – calitatea emisiunilor mele, n-aș fi rămas. Acum fac cam același lucru, doar că am mai multe modele. Am plecat de la B1 pentru că am simțit nevoia unei schimbări.

■ Conținutul este însă altul decât la B1 TV...

– Într-adevăr, la B1 formatul era diferit. Specificul emisiunii îți permitea să discuți pe diverse teme, de la social, la politic, economic și cultural. Acum vorbesc mai mult cu miniștri, la „Prim Plan”. La „Ora de știri” subiectele sunt variate.

■ E cu totul altceva...

– Da. Toată lumea știe că un politician se exprimă într-un limbaj de lemn. O singură dată s-a întâmplat ca un politician, respectiv ministrul Muncii, să-și schimbe discursul. L-am apreciat cu adevărat pentru felul în care s-a transformat în cursul acelei emisiuni. La început a ținut-o pe-a lui, dar când a văzut că ceilalți au un dialog normal, uman, s-a simțit probabil în minoritate și a devenit altul.

„Dacă aș lua un interviu special m-aș gândi la un om obișnuit, asta pentru că e ușor să pierzi legătura cu oamenii simpli, e ușor să pierzi contactul cu viața reală. Așa am cunoaște România mai bine”

■ Într-adevăr, politicienii au discursuri care țin la distanță interlocutorul. Simți vreo insatisfacție în asta?

– Toată frustrarea pe care o simți se acumulează în timp, dar, pe de altă parte, nu poți să-i zici: Domnule ministru, lăsați-o baltă! După un interviu cu un astfel de om, sunt un pic tulburată, iar apoi fac un bilanț, să văd ce mi-a ieșit, și ce nu. În general, presa preia informația, însă urmăresc toate interviurile pe care le fac alți jurnaliști cu personajul respectiv. Dacă a fost mai uman, sau a reușit să scoată mai mult de la el, e ceva, dacă nu, mă calmez. Înseamnă că mi-am făcut treaba.

■ Ai un ideal în carieră?

– Felul în care se face jurnalism de calitate în societățile așezate. Ca jurnalist, îmi doresc să fiu o persoană onestă, echilibrată. În materie de vocație, cred că aș fi fost mulțumită și dacă eram profesor. Cu toate că am profesat doar o scurtă perioadă, m-a bucurat faptul că sunt apreciată. Simțeam că elevii mă consideră deosebită și asta era important pentru mine. E o încărcătură emoțională plăcută, o împlinire. Altceva, ce să-mi doresc? Să fiu un star care peste câțiva ani intră într-un con de umbră? Să-ți faci bine treaba, asta contează.

■ O experiență neplăcută?

– Admir mulți jurnaliști din lumea presei scrise, însă uneori am fost dezamăgită să-i cunosc ca oameni. Am văzut o parte urâtă a lor. Nu sunt singurii. Unii oamenii își dau imediat masca jos când nu sunt în centrul atenției. Mi s-a întâmplat să am invitați niște politicieni într-o emisiune. Discursul obișnuit. Însă în pauza publicitară aproape că mi-au făcut curte! Am simțit un disconfort profund în acele momente. Imediat ce a început emisiunea, au intrat în haina lor obișnuită.

■ De la cele cu mască, la cele fără mască. Vorbește-ne despre oamenii apropiați, dragi ție. Despre fetița ta, Maria.

– Maria e în perioada de negație acum. Dacă-i spun că m-am supărat pe ea, și ea îmi zice același lucru. Mă duc la serviciu – îi zic. Și eu mă duc la serviciu! – îmi răspunde ea cu aceeași monedă. Sunt topită după ea...

■ Cum împarți toate lucrurile astea, familie, meserie?

– Nu e tot timpul ușor. Apropo de Maria, prima ei grijă e întotdeauna dacă sunt liberă. Uneori e atât de supărată că nu stau cât ar vrea cu ea, încât sunt momente când mă ignoră cu desăvârșire. Mă mai ajută mama mea, care se implică destul de mult. Citește și cărți de specialitate. Uite, mamă, am citit asta, apoi am aplicat. Să știi că Maria s-a calmat.

! O amintire haioasă cu Maria?

– A văzut o poză cu mine și tatăl ei la o nuntă, pe vremea când ea nu era, și m-a întrebat: Dar eu unde eram? Pe mine de ce nu m-ați luat? Lumea copiilor e de-a dreptul fantastică, dar nu o cunoști decât atunci când îi ai. Nu poți să faci exerciții de rol înainte de vreme. În perioada asta se întâmplă lucruri incredibile în mintea lor. M-am pupat odată cu soțul meu, iar ea a sărit ca arsă: că de ce m-a pupat pe mine, nu pe ea. Ți dai seama, nu era vorba de o excludere, pur și simplu era geloasă pe mine! Complexul lui Oedip... Trebuie să ai mereu grijă să simți că suntem trei, o familie...

! Te urmărește la televizor?

– Se uită. Într-o zi, din anumite motive nu a mai fost dat genericul de la *Ora de știri*. Ea se uita la tv și a fost atât de debusolată, încât a început să plângă. Până la urmă a luat problema în mâini. Cum adică nu se dă genericul, ce-i asta? Așa că a luat atitudine și a început prezentarea: *Doamnilor și domnilor, vă prezint Ora de știri!* Nu mai spun că, dacă eu reprezint pentru ea TVR 1 și TVR 2, ea este, bineînțeles, TVR 3! Desigur, habar n-are că acest post chiar există.

„Prima dată când am apărut la televizor, la jurnal, nu i-am zis nimic mamei. Nu eram sigură că experiența se va repeta a doua zi. Din fericire, s-a repetat.” Când și-au văzut fata pe sticlă, prima lor reacție a fost: „Ce-i asta? Ei știau că sunt profesoară...”

! Ți-e frică de ceva, Livia?

– În ultima vreme, mă gândesc tot mai mult la sănătatea părinților noștri. Au și ei o vârstă, încep să îmbătrânească, mai schiopătează câte unul. Misiunea noastră, a copiilor, a fost să învățăm. Părinții fac totul pentru noi. Între timp, am realizat și eu ce efort fac ei ca să ne fie nouă bine. Dar nu-i nimic nou, roata se întoarce.

! Ai vrea să schimbi ceva la tine?

– Aș vrea să fiu mai caldă. Nu sunt foarte atentă, sunt un om spontan, care e mai rapid în reacții. Dar soțul meu mă tolerează foarte bine. Ei, asta nu înseamnă că trebuie să-l duc la capătul toleranței! De multe ori, el știe mai bine ce-mi trebuie. Vin agitată de la serviciu și mă plîng că nu știu ce am. Ce am oare, ce-i cu mine? N-ai nimic – îmi spune el, ești doar obosită. Odihnește-te.

! Cum te-ai schimbat de-a lungul anilor?

– Știi ce-i interesant? Eu nu-mi aduc aminte cum eram la 20 de ani. Eram studentă în anul întâi și mergeam la bibliotecă. Aveam un sentiment de inferioritate în raport cu studenții mai mari, care știau mai multe decât mine. Am simțit nevoia să învăț, să fiu mai sigură pe mine. Iar acum mi-e bine, îmi place cum sunt. Cred că o femeie e împlinită după 30 de ani.

! Ai deja 30 de ani?

– A, nu! Eu am cât vreau să am, cifra nu contează.

Preț întreg:

~~67~~ lei

Preț redus:

33 lei

t...
TRITONIC

**COMANDĂ
ACUM**

și primești un
pachet cu două
romane
la **jumătate**
de preț!

talón de comandă

Vreau să comand pachetul la jumătate de preț

F 5 - 11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Preț întreg:

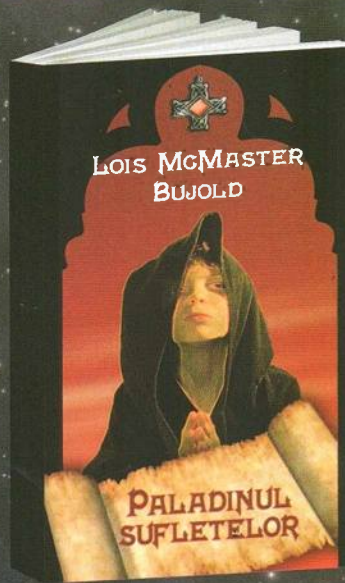
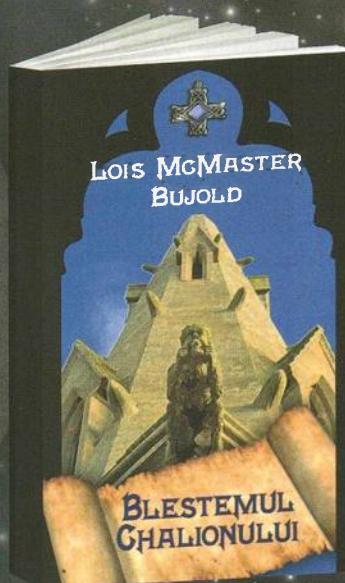
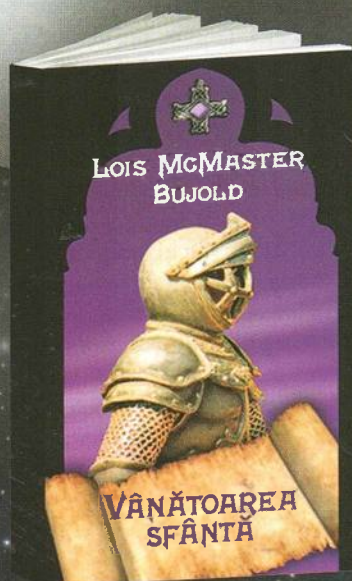
~~116~~ lei

Preț redus:

58 lei

**COMANDĂ
ACUM**

și primești un
pachet de **trei**
romane
la **jumătate**
de preț!

Trilogia Chalionului

talón de comandă

Vreau să comand pachetul la jumătate de preț

F 5 - 11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

t...
TRITONIC

De fiecare dată când o orânduire, un partid sau o gașcă politică se schimbă cu una nouă, dăm vina pe greaua moștenire. Din nefericire nu învățăm niciodată să ne asumăm istoria cu bune și cu relele ei, așa cum a fost... Noi îndrăznim! Iată cum se scria reportaj în anii '50.

de la primul număr

Mitrea Cocor

Odată cu primăvara, în satul Demieni au sosit niște oaspeți neobișnuiți. Au adus cu ei aparate nemaivăzute prin partea locului, mașinării complicate și grele, pline de butoane strălucitoare, de manivele cu rosturi de nepătruns. Le-au așezat la marginea satului, pe drumeagul de lângă islazul comunal, și au pornit cercetători pe câmpia largă, învăluită în aburul verde-gălbui al primelor fire de iarbă. Au străbătut de câteva ori locul, au privit albastrul cerului și siluetele roșiatice ale salcâmlor ce se profilează în zare. Pe urmă s'au sfătuit îndelung. În jurul lor, s'au adunat, curioase, câteva femei și o ceată de copii.

– Aici, după dâmbul acesta, trebuie să aducem plugurile și caii. Vreo treizeci de perechi de cai. Aici trebuiesc adunați oamenii care vor intra cu plugurile pe pământul moșierului – spuse unul dintre noii veniți, iar un altul întregi:

– Iar din fund, de după copaci, trebuie să vină boier Cristea cu docarul.

Femeile și copiii s'au uitat uimiți și bănuitori la necunoscuți. Și-au ciulit urechile cu mai mare luare aminte. În curând, însă, gândurile negre li s'au risipit. Soarele n'apucase să mai urce pe cer nici de o suliță, că în sat vecinele se

întrebau:

– Auzit-ai, Marie? Cică la noi, pe islaz, niște artiști de la București fac film.

Dar în ziua aceea filmarea nu a putut începe. Vremea s'a stricat. Aprilie s'a arătat anul acesta mai nestatornic chiar decât Martie cu babele sale capricioase. Zile întregi a plouat mărunț, stăruitor. Un vânt subțire se strecura în goană printre copaci și le legăna ramurile, pe care abia începuseră să mijească sfios primii muguri. Din când în când, perdeaua cenușie a norilor se rupea, lăsând să se vadă un petec de cer albastru. Atunci, regisorii, actorii, tehnicienii din echipa filmului *Mitrea Cocor*, care până atunci cercetaseră cu înfrigurare barometrul și telefonaseră – a câta oară? – la Institutul Meteorologic, se înviorau: „Astăzi trebuie neapărat să avem vreme bună”. Dar cerul se acoperea din nou în mantaua sa plumburie și echipa se posomora din nou.

Astăzi, însă, văzduhul s'a limpezit și soarele a apărut pe cer, strălucitor. Pe islazul dela Demieni e forfotă mare. Se face repetiția generală pentru una din cele mai impresionante scene ale filmului: momentul exproprierii moșierului Cristea. Țăranii din Demieni, angajați ca figuranți, așteaptă semnalul pentru a intra cu plugurile peste hotarul boieresc. Printre figuranți sunt amestecați actorii filmului. În față, stă o bătrânică. Cineva o strigă pe nume: „Ușo, Ușo, ia vină mai încoa!” Ușa pornește cu pas târăgănat și obosit spre cel ce o chemase. Acel care a văzut-o pe Maria Voluntaru în „Ziua cea Mare” sau în „D'ale Carnavalului” nici n'ar putea s'o recunoască sub trăsăturile bătrânicii aceleia, cu obrazul brăzdat adânc și cu privirea blândă. Actorii s'au contopit atât de desăvârșit cu masa țăranilor adevărați, încât este cu neputință să-i deosebești. Atât de mult seamănă cu ei la chip, la port, la vorbă, la gesturi.

Atențiune! Atențiune! Toată lumea pe locuri! – răsună comanda.

Țăranii și actorii se îndreaptă grăbiți spre punctul dinaintea stabilit. Murmurul glasurilor încetează. Se aud numai comenzile celor doi regisori: Atențiune! Începem!

... Din fund apare un docar. În docar, boierul Cristea-Trei-Nasuri (actorul Mazilu), îmbrăcat în haină de piele, cu pălăria trasă peste ochi și cu pușca pe umăr, vine grăbit să ceară socoteală „răzvrătiților”. Vine spumegând de mânie, hotărât să-i alunge, să-i înfri-coșeze. Din rândurile celor adunați iese însă dârz și liniștit Mitrea (Septimiu Sever):

– Poporul, spune el cu glas hotărât – a venit să ia în stăpânire pământul său, după lege.

– Înapoi, măgarule! – răcnește Trei-Nasuri, apucat de o furie turbafă.

Mitrea se stăpânește și spune răspicat:

– Pământul e al celor ce muncesc.

– Eu n'am muncit?

– Nu!

În momentul acesta, scena ajunge la o încordare culminantă. Ca o fiară încolțită, răcnind sălbatec, Cristea se ridică în docar, pune pușca la ochi și-l țintește pe Mitrea. Caii speriați se smucesc în hamuri, în timp ce văzduhul se umple de detunătura puștii. Mulțimea se repede spre Trei-Nasuri, amenințătoare. Glasul lui Mitrea se aude din nou:

– Nu venii să-ți cer socoteală nici pentru foame, nici pentru bățai, nici pentru batjocuri. Îți ceri singur pedeapsa, tu care te lauzi că ai muncit aici. Treci cu noi în rând la brăzdat!

Oamenii dela Malu Surpat, iobagii de până n'ai ieri, se strâng ca un clește în jurul lui Trei-Nasuri, silindu-l să pună mâna – pentru prima dată în viață – pe coarnele plugului și să brăzdeze un pământ, de pe care doar el culegea roadele, pământ îngrășat cu sângele și sudoarea lui Mitrea și a tovarășilor săi de obidă...

Scena se repetă de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, până ce umbrele viorii ale serii încep să plutească ușor deasupra câmpiei. Atunci, lucrul încetează și țăranii figuranți se îndreaptă în pâlcuri spre sat, frământând în

mintre ceea ce au văzut peste zi și întrebându-se unii pe alții:

– Măi frate, nu crezi că Trei-Nasuri ăsta seamănă cu Bujoiu „al nostru”?

Grija de căpetenie a colectivului, care și-a luat pe umerii săi sarcina nespuse de frumoasă, dar deosebit de grea, de a transpune pe ecran una dintre cele mai remarcabile opere ale literaturii noastre contemporane, romanul maestrului Mihail Sadoveanu, distins cu Medalia de Aur a Păcii, este adevărul vieții.

Filmul a ridicat colectivului artistic, condus de Marietta Sadova și Victor Iliu, o serie de probleme de creație artistică dintre cele mai importante. Locurile unde se petrece acțiunea sunt deosebit de variate și de multiple (filmul cuprinde treizeci exterioare și douăzeci interioare). Pentru a realiza acțiunea filmului și a o reda în toată adâncimea, se cerea colectivului o mare capacitate de concentrare a tuturor forțelor.

Pentru prima dată în istoria tinerei noastre cinematografii, filmul „Mitrea Cocor” a pus problema realizării unor scene de masă de mare amploare. Pentru filmarea scenelor de război – asemenea scene se filmează și ele acum pentru prima dată la noi în țară – regisorii au trebuit să organizeze nu numai o adevărată armată de figuranți, dar – cu ajutorul consilierilor militari – și desfășurarea a numeroase tancuri, autocamioane și avioane, declanșarea exploziilor etc.

Pentru a nu trata personagiile în mod schematic, pentru a-l face pe actor să ajungă la momente de retrăire, a trebuit să se desfășoare o lungă și stăruitoare muncă prealabilă filmării.

În cadrul acestei munci, colectivul a vizionat multe filme sovietice, care ridică probleme asemănătoare sau apropiate problemelor pe care le pune filmul „Mitrea Cocor”. Împreună cu echipa de machiori și sub conducerea consilierilor sovietici de specialitate s’a studiat înfățișarea personajelor la diferite vârste. Au avut loc prelegeri de estetică și s’au citit discuțiile apărute recent în presa sovietică referitoare la metoda lui Stanislavski.

Colectivul de conducere al filmului, în frunte cu cei doi regisori principali, s’a preocupat în permanență de creșterea și promovarea îndrăzneală de cadre noi pentru cinematografia noastră, pentru crearea condițiilor de afirmare a unor elemente tinere și talentate, ca de pildă Aurelia Sorescu, studentă încă la Institutul de Teatru, căreia i-a fost încredințat rolul Nastasiei.

* Primul număr dintr-o nouă serie
a revistei

Marea majoritate a interpreților n’au mai jucat niciodată în film. Munca cu aceștia, eforturile depuse pentru ca ei să dobândească un joc cât mai simplu și mai interiorizat au dovedit odată mai mult că, dacă actorul are talent și putere de dăruire, plusul de concentrare pe care i-l cere cinematografia îi îmbogățește mijloacele de expresie.

Septimiu Sever, interpretul lui Mitrea Cocor, ne vorbește despre influența binefăcătoare pe care o exercită asupra activității sale teatrale, munca de filmare. Între creația actorului de teatru și a celui de film – spune el – există o mare asemănare. Amândouă creațiile au la bază adevărul vieții și ținesc să înfățișeze acest adevăr într’un mod veridic.

Într’adevăr, cu prilejul filmării exterioarelor, interpreții filmului au avut prilejul să stea săptămâni întregi la țară. Ei au început să cunoască viața satului nostru, cu frământările și cu oamenii lui. Acest contact nemijlocit a contribuit în mod hotărâtor la creația fiecăruia.

Filmul „Mitrea Cocor” a pus și o serie de probleme, deosebit de însemnate, referitoare la munca operatorului. Studiind cu sârguință experiența artiștilor sovietici, operatorii noștri s’au străduit să facă din munca lor un instrument principal pentru valorificarea artistică a conținutului de idei al filmului.

... Figuranții au plecat demult. Aparatele au fost strânse. E noapte târziu, dar majoritatea celor din echipa *Mitrea Cocor* nu și-au încheiat ziua de muncă. Aplecați deasupra scenariului, regisorii se sfătuiesc îndelung, caută împreună soluții noi. Actorii își revăd rolurile. Operatorii schițează pe hârtie unghiurile în care urmează să fie filmate scenele următoare. Măine va fi din nou o zi grea și fiecare se pregătește să o întâmpine cum se cuvine. Fiecare simte apăsându-i pe umeri o mare și nobilă răspundere. Poporul le-a creat – prin lupta sa – condițiile ca ei să-și poată desfășura din plin talentul și forța creatoare, pentru ca ei să se poată număra mâine printre aceia care au contribuit la făurirea – și în țară la noi – a celei mai populare arte, arta cinematografică. Deaceia ei se simt răspunzători față de popor. Deaceia ei muncesc pasionat și fără odihnă pentru a pune în mâna poporului nostru o nouă armă artistică-ideologică. Pentru a face ca milioane de țărani muncitori din țara noastră să se recunoască în *Mitrea Cocor* și să regăsească în povestea acestui argat – care până mai ieri trudea disprețuit și oropsit pe moșia boierului, dar pe care astăzi partidul l-a trezit la viață – povestea propriei lor existențe.

Anul acesta am scăpat de erupție...

Luni 11 aprilie, ora 8.45 AM:

Un prieten, editor francez, privind cozile uriașe de la intrările în „Earls Court”, îmi povestește cu un aer liniștit și optimist că anul acesta am scăpat de vulcanul cu nume ciudat și astfel au reușit să ajungă toți partenerii lui din lume, la „London Book Fair”. „În 2010 era cam pustiu, doar gazdele britanice și noi, francezii care venisem prin tunel!” Noi privim cozile cu disperarea amintirilor epocii de aur și fugim la o cafea matinală...

NEW RUSSIAN WRITERS

Boris Akunin, invitatul Cafenelei Pen Club-ului britanic, povestește despre aventurile sale scriitoricești, înconjurat de mulțime de fani, în timp ce, mai în spate, în spațiul de lansări al standului Rusiei, se aniversează primul zbor în Cosmos al omului. Întâmplător sau nu, evenimentele au fost programate aproape în același timp. Lume puțină la Gagarin...

RUSSIA

NEW BOOKS • NEW IDEAS • NEW WRITERS
STAND W555

AISLE
V

AISLE
X

RUSSIA

RUSSIA

RUSSIA : A NEW CHA

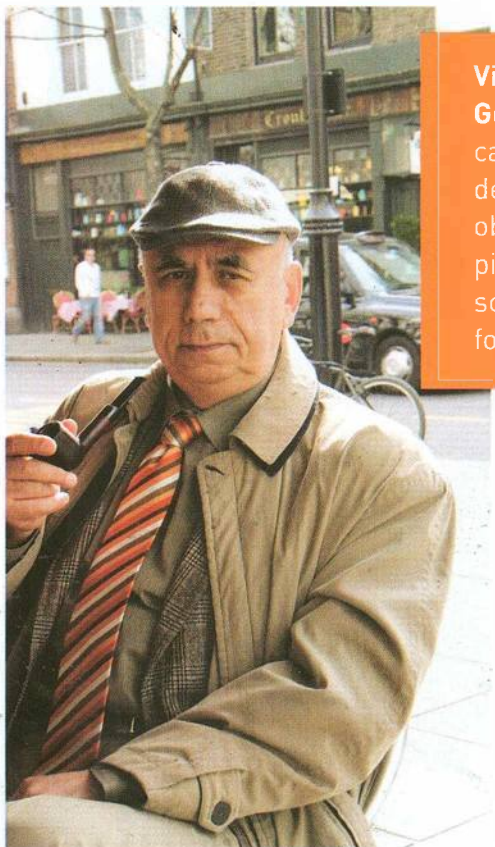

Made in United Kingdom

Nu cu multe zile în urmă, la 40-a ediție a *London Bookfair* și-a închis porțile la *Earl's Court*. Un târg foarte britanic, ce începe luna și se închide miercurea, un târg de business (vânzare de carte... uzată moral doar la câteva standuri!), un târg care încearcă să crească și să întreacă tomnaticul *Buchmesse* de la Frankfurt.

Aventura noastră la Londra a început luni foarte dimineață atunci când nu am reușit să avem răbdarea necesară de a sta la lungile și gălăgioasele cozi pentru acreditări, legitimații și acces. Așadar, am debutat cu un mic dejun britanic cu ouă, costiță și fasole pe terasa unui pub din apropiere.

Apoi a început sarabanda întâlnirilor, interviurilor și negocierilor.

Vi-l părăsc pe George Arion, care s-a delectat și cu obișnuita-i pipă și nu a scăpat de a fi fotografiat.

Cu ce am rămas eu din acest târg?

În primul rând, am remarcat zâmbetele optimiste și chiar satisfăcute ale editorilor. Pe la colțuri se șopteau sume fabuloase pentru avansurile noilor titluri. Un optimism nu chiar atât de nebun ca în primăvara lui 2008, dar măcar cuvântul criză părea uitat... N-am reușit să aflui care va fi marele bestseller al anului viitor, sorții și mai ales oamenii de la marketing par să nu fi decis, încă.

Apoi am remarcat țara aflată în *Focus Market* (adică invitatul de onoare, dar zis așa, mai british!), nimeni alta decât Rusia. Cu un stand uriaș personalizat cu *Russia: New Books, New Ideas, New Writers*. Foarte modern și... occidental. Ar mai fi de subliniat, cum zice buna și grațioasa limbă de lemn, că primul zbor în spațiul cosmic, cel al lui Gagarin, a fost sărbătorit în spațiul de conferințe al standului rus, simultan cu prezentarea-conferință (de aproape două ore!) a lui Boris Akunin, cel mai bine

vândut autor rus, vorbind cu o frumoasă pronunție britanică; autor apărut în România, la *Humanitas*, dacă nu mă înșel... Conferință organizată la nici zece metri distanță în spațiul cafenelei literare a Pen Club-ului britanic. Coincidență sau provocare? Aparent nu s-a plâns nimeni și zâmbetele au rămas pe chipurile tutu-

ror. Au mai povestit acolo, printre alții, Cory Doctorow, la fel de zăpăcit și simpatic ca întotdeauna, și Margie Orford, o autoare sud-africană de *crime*.

Am mai constatat apoi că și Polonia are un stand mare (tot cu mult NOU, adică *New books from Poland!*?) și că pe nici un panou al vreunui editor britanic nu apărea coperta vreunui roman nou venit din nord... Și, să nu uit, China, cu un stand destul de micuț, ca să nu zic modest. Unde sunt vremurile din octombrie 2010, când la Frankfurt acoperea aproape jumătate de pavilion? Deschiderea de atunci s-a mai temperat? Despre Frankfurt numai de

bine, dar după China anul trecut, în 2011 urmează Irlanda, ca invitat de onoare... Una mare, una mică... Greu de înțeles rațiunile pentru această alegere. Să fie cele economice, politice, climatice sau... *mystery & thriller*?

Și am gândit (într-o minunată paradigmă conspiraționistă neoașă!) că semnele astea prevestesc ceva: Estul contraatacă! Citisem undeva, în *Publisher's Weekly*, parcă, despre modelele sau tendințele în literatura *mystery & thriller* care nu țin mai mult de cinci sau șase ani. După Dan Brown din 2004 și thrillerurile istorice, cam acum un an și jumătate a început ofensiva nordului condusă... în lipsă, de Larsson... Să înțeleg că prin 2014-2015 Estul va fi pe val... Cam asta ar fi concluzia. Cel puțin se pare că Rusia și Polonia se pregătesc pentru acest moment.

Autorul SF și mai ales blogger-ul Cory Doctorow este întotdeauna un show-man inventiv. Mă gândeam dacă autorii români ar putea aborda o asemenea ipostază cu naturalețe sau nu?...

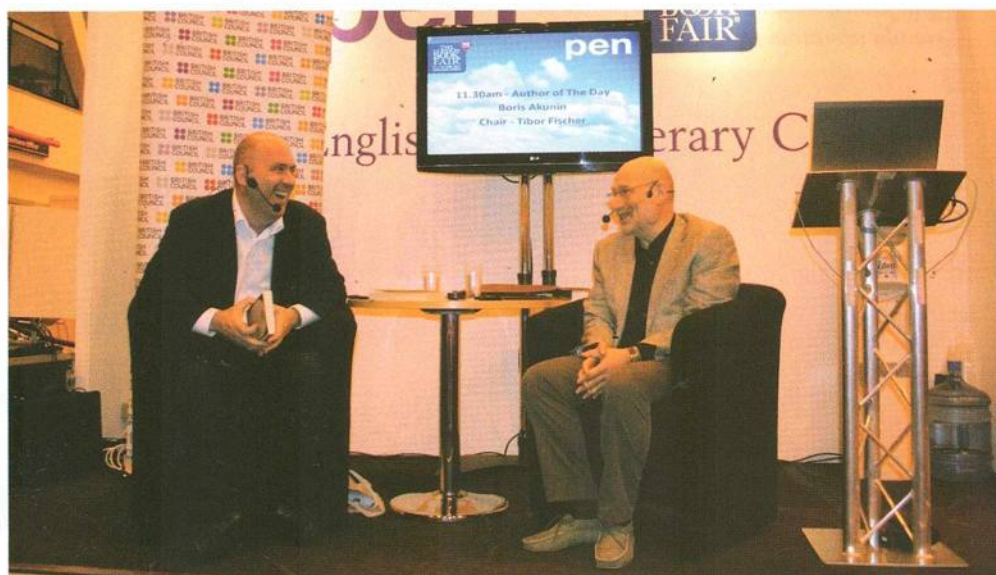
Maestrul Dinescu ne-a încântat live cu arta sa într-ale gătitului, ocazie la care nu a uitat să-și promoveze faimosul vin. (A declarat că nu folosește niciodată apa pentru gătit!) Din nefericire, printre numeroșii invitați erau foarte mulți români... Ne bucurăm, dar parcă acțiunea, vorbită în engleză, se adresa tuturor, nu doar compatrioților. Mă întreb de ce au lipsit britanicii? Erau prea ocupați cu negocierea noilor titluri? Oricum, felicitări, o acțiune de promovare foarte gustoasă!

Noi, românii, cu Stelian Tănase și *Tanti Varvara* pe englezește, cu Dinescu gătind live ca avanpremieră pentru viitoarea lui carte de bucate sau cu tripleta polițistă de la *ProFusion Crime* așteptată în noiembrie pe piața britanică – George Arion (*Atac în bibliotecă*), Oana Stoica-Mujea (*Indicii anatomice*) și, cu voia domniilor voastre, subsemnatul (*Ucideți generalul*), facem și noi pași mici, pentru a ne alătura valului în formare... Greu de spus dacă vom

reuși să impunem autori sau titluri care să poarte sigla de bestseller... Oricum, momentul nu trebuie ratat, tovarășii! În fond, tot Estul ne salvează, nu credeți?... Și dacă nu credeți, treaba voastră...

Să nu uităm două lucruri:

Se aude că anii viitori la Londra, țara... în focuri, pardon, în focus, va fi Turcia! Agenții lor (literari, desigur!) cam mișunau peste tot... Nu cumva tot cam din Est?...

Boris Akunin scrie pe blog din plăcere zilnic între 5 și 7 după amiaza. E ora la care oricum nu mai poate face nimic altceva, a declarat pe fotoliul Pen Club Cafe. Plin de umor britanic, autorul rus a avut parte de un lung șir de cititori care i-au cerut autografe...

Nermin Mollaoglu: 400 de titluri vândute în 4 ani!

Literatura din Turcia este foarte cunoscută și datorită agenției tale. Ce crezi despre piața de carte? Crește? Criza s-a terminat? A existat și în Turcia? Ești optimistă? Ce crezi despre războiul dintre cartea pe hârtie și e-book?

– Nu suntem numai noi. Ministerul turc al Culturii are o strategie în acest sens. Totuși, e adevărat că am vândut 400 de titluri în 4 ani. Avem din ce în ce mai multe contracte în fiecare an. Nu sunt convinsă că piața turcă a fost atinsă prea tare de criză. Cred că ne descurcăm. Despre e-book-uri e prea devreme să vorbim pe piața noastră. Dar îmi place să citesc e-book-uri și sunt de partea lor.

Ai intenția să vinzi autori străini sau chiar români pe piața de carte turcă?

– Jumătate din veniturile noastre sunt generate de autorii străini, agențiile sau editurile pe care le reprezentăm în Turcia.

Când va fi Turcia Focus Market? Care sunt principalele tale obiective pentru perioada următoare?

Pe Nermin am cunoscut-o, evident, tot la un târg de carte, acum câțiva ani. Kalem, agenția ei literară, era la începuturi. Apoi ne-am revăzut la Istanbul. Apoi iar Frankfurt, Londra și tot așa... Niciodată nu se oprește, nicăieri nu lipsește. Un zâmbet prietenesc și imediat afli o nouă poveste despre o carte a unui autor turc. Este o forță. Am reușit să-i fur câteva minute pentru un scurt interviu.

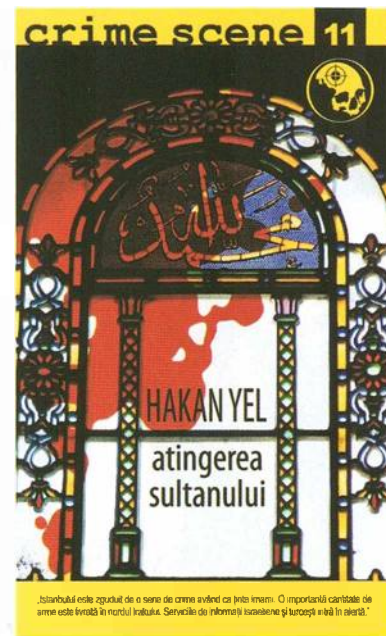
– În 2013. Nu s-a anunțat încă. Obiectivul principal? Simplu: cât mai multe cărți pe piața americană și britanică.

Mai ai timp și de viață personală?

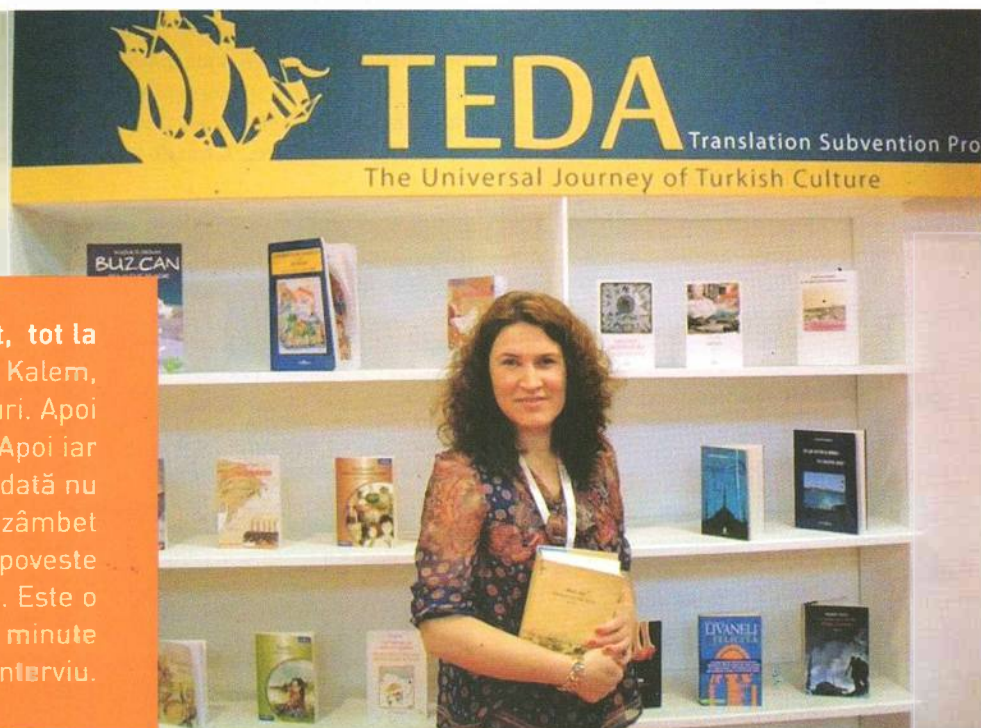
– Da, și chiar citesc în timpul meu liber multe cărți pe care nu trebuie să le vând.

Așadar, Londra a fost un succes?

– Un succes uriaș. De exemplu, nu am mai primit întrebări de tipul: Ce limbi se vorbesc în Turcia? Editorii străini încep să cunoască țara mea mulțumită acestor târguri de carte...

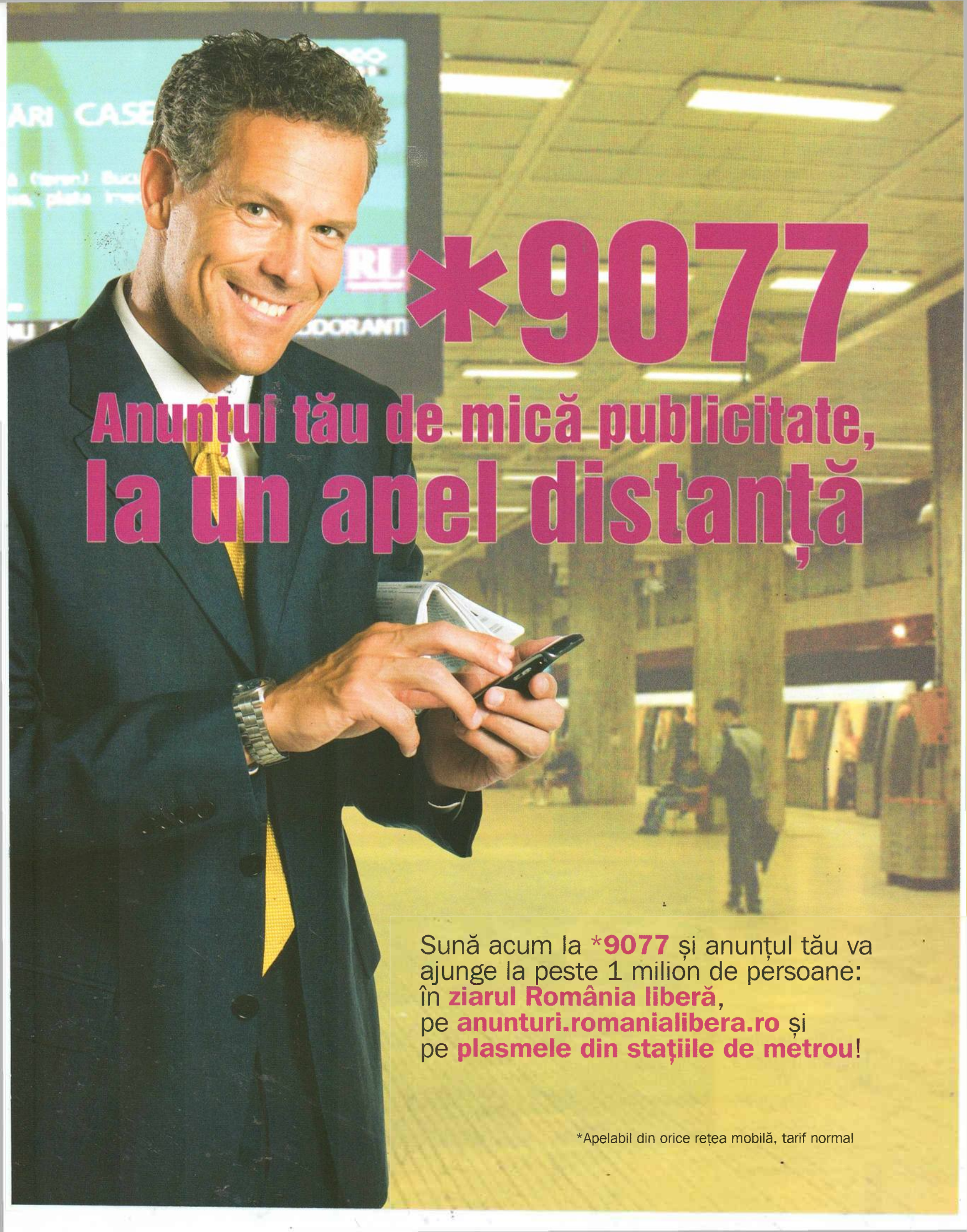

La „Crime Scene Publishing” a apărut, prin mijlocirea Agenției „Kalem”, romanul „Atingerea Sultanului”, semnat de Hakan Yel, în 2009.

NU UITAȚI

Târgul de carte Bookfest va avea loc între 25 și 29 mai (și nu în iunie, ca anii trecuți!), tot la Romexpo în București. O lună mai târziu surpriză de la Romanian Crime Writers Club: Mystery & Thriller Festival – books & films, la Palatul Șuțu (Muzeul de istorie al municipiului București), între 23 și 26 iunie.

A man in a dark suit and yellow tie is smiling and looking at a mobile phone. He is standing in a subway station, with blurred figures of other people in the background. The station has a high ceiling with fluorescent lights and concrete pillars. In the background, there are signs for 'ARI CASE' and 'DOORANTI'.

*9077

Anunțul tău de mică publicitate,
la un apel distanță

Sună acum la ***9077** și anunțul tău va
ajunge la peste 1 milion de persoane:
în **ziarul România liberă**,
pe **anunturi.romanialibera.ro** și
pe **plasmele din stațiile de metrou!**

*Apelabil din orice rețea mobilă, tarif normal

Bucureștenii – și nu numai – vor avea privilegiul să asculte pe viu marile orchestre, marii soliști și marii dirijori ai lumii, la „Festivalul Enescu”.

text Corina Anghel

Marile orchestre ale lumii

„Staatskapelle Berlin”, orchestra Operei de Stat din Berlin, dirijată, de la pian, de Daniel Barenboim

Bucureștiul va deveni, în luna septembrie, capitala mondială a muzicii clasice, grație Festivalului și Concursului Internațional George Enescu. Afișul celei de-a XX-a ediții aduce, în deja tradiționala serie *Mari orchestre ale lumii*, deopotrivă, mari dirijori și mari soliști. Numite „ansambluri-ceas”, pentru finețea și exactitatea interpretării *Wiener Philharmoniker*, *London Symphony Orchestra*, *Academia Santa Cecilia di Roma*, *Staatskapelle Berlin*, *The Mariinsky Theatre Symphony Orchestra*, *Orchestre National de France* sunt așteptate de mii de melomani. Iar prezența dirijorilor Daniel Barenboim, Zubin Mehta, Valéry Gergiev, Antonio Pappano, Horia Andreescu, Guenady Rojdestvensky, Franz

Welser Möst reprezintă promisiunea unor adevărate regaluri pe scena Sălii Palatului. Numele și creația lui Enescu vor fi celebrate cu *Simfonia I*, sub

bagheta lui Christian Badea, *Simfonia a III-a* cu Valéry Gergiev și încheind cu *Simfonia concertantă pentru violoncel și orchestră*, în interpretarea lui Han-Na Chang, alături de dirijorul Daniele Gatti.

Valéry Gergiev,
bagheta magică a
„Mariinsky Theatre
Symphony
Orchestra”

Istoria Presei, în Congres

Cea de-a IV-a ediție a lucrărilor Congresului Național de Istorie a Presei, beneficiind de participare internațională, a fost găzduit de Universitatea Ovidius din Constanța. La congres a fost conferit pentru prima oară Premiul național pentru jurnalism Nicolae Sever Cărpinișan, de către Asociația Română de Istorie a Presei, la 111 ani de la nașterea jurnalistului, în prezența fiicei, prof. dr. Letiția Oprean. Juriul a decis ca Marian Moșneagu, jurnalist, doctor în științe militare, să primească acest premiu.

La adunarea generală a ARIP au avut loc alegeri, în urma cărora președinția Asociației a fost atribuită profesorului dr. Ilie Rad, din Cluj Napoca. Pentru problemele de metodologie a cercetării a fost ales, ca prim-vicepreședinte, Marian Petcu, conferențiar, Universitatea din București. Adunarea generală a decis ca a V-a ediție a Congresului Național de Istorie a presei să fie găzduită de Universitatea de Stat din Moldova, Chișinău, în aprilie 2012.

Cu ocazia congresului au fost lansate mai multe lucrări de specialitate, printre care *Documentarea în jurnalism*, coord. Ilie Rad; *Ctitorii spirituale dobrogene. Universitatea Ovidius din Constanța*, de Aurelia Lăpușan și Victor Ciupină; *Limbaul imaginii filmate*, de Ion Bucheru și Marina Roman și *Istoriografia română și cenzura comunistă*, de Ion Zănea și altele. La eveniment a fost lansat și noul număr al *Revistei române de istorie a presei*, nr. 9/2011.

[A.G.]

Cum m-am vindecat de nefericire

Dacă tot avem probleme cu fericirea, în sensul că am obosit așteptând-o să vină, așa, de undeva, din afară, psihologul Gigi Ghinea ne oferă o soluție simplă și rapidă. Cartea *Cum m-am vindecat de nefericire*, apărută, recent, la editura IBU Publishing, ne călăuzește, cu blândețe, iubire și... umor, spre interioarele ființei noastre, adevăratele responsabile cu fericirea. De acolo vine starea de bine, ca fundal al existenței. Și, chiar dacă pare greu de crezut, ea poate fi învățată. „Cu un minim efort conștient, timp de patru săptămâni, pentru că, apoi, totul vine de la sine”, ne asigură autoarea: „Fericirea se învață! Ca și șofatul sau oricăr altă deprindere zilnică, îmi îngădui să afirm că fericirea despre care vorbesc este ca spălătul pe dinți!”

Sigur că nu vă dezvăluim rețeta acestei stări de grație, ea se află în carte. Pe înțelesul și la îndemâna oricui și, mai ales, transmisă cu drag. Dintre-o experiență personală, o căutare pătimașă, așa spune, a vindecării de nefericire. Ca psiholog, dar și ca om obisnuit, Gigi Ghinea împărtășește cu noi bucuria „trezirii”: „Cartea este o mărturisire a unei experiențe personale, este o exprimare sinceră a ființei, liberă de toate măștile unor roluri sociale sau profesionale. Împărtășesc această experiență a trezirii mele ca pe un dar celor care au nevoie de el. Totul se întâmplă din iubire. Iubirea de oameni, de semenii mei”.

[L.P.]

Un saxofon românesc pentru Europa

17 milioane de europeni vor putea asculta concertul de jazz *Twin Thoughts* ce va avea loc luni, 16 mai, la Sala Izvor a Teatrului Bulandra. Saxofonistul Cristian Soleanu și Trio Dumi își vor interpreta propriile piese, într-un stil contemporan, ușor de perceput de către publicul larg, în cadrul unui spectacol inclus în agenda *Uniunii Europene de Radio (UER)*, ca parte a *Stagiunii Euroradio de Jazz*. Euroradio este departamentul UER dedicat muzicii clasice și de jazz, ascultat zilnic de 17 milioane de melomani. Considerat în prezent cel mai bun saxofonist de jazz rezident în România, Cristian Soleanu este membru al *Big Bandului Radio* și profesor de jazz la *Universitatea Națională de Muzică* din București. A colaborat cu nume de prestigiu din jazz-ul românesc și internațional, în proiecte diverse, de la concerte, turnee în România și în străinătate, la înregistrări și muzică de film. Trio Dumi, alcătuit din George Dumitriu (România), Mattia Magatelli (Italia) și Kristijan Krajncan (Slovenia), a fost înființată în urmă cu 5 ani, iar în prezent este foarte activă pe scenele din Olanda, dar și în Italia, Statele Unite ale Americii, Germania, Austria, Elveția. Evenimentul produs de Radio România Muzical va putea fi ascultat la nivel european în 27 mai 2011, iar Radio România Muzical va difuza înregistrarea sub forma unei emisiuni-concert în 22 mai, de la ora 18:10.

[C.A.]

text Andrei Ichim

Paul

Un ET pentru fanboys

Regizor: **Greg Mottola**
Actori: **Simon Pegg, Nick Frost**
Durata: **112 minute**
Big Talk Productions

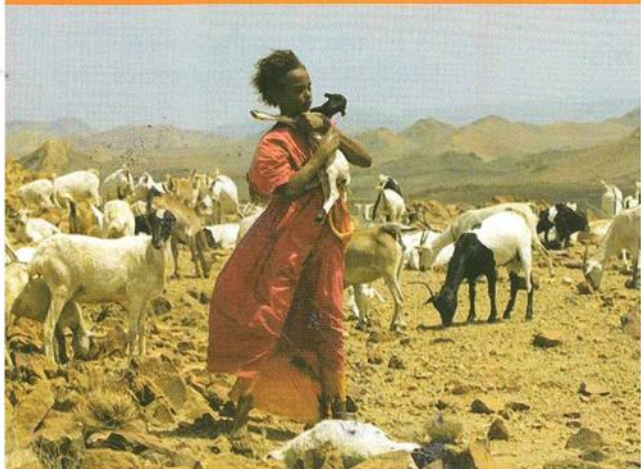

Dacă ați văzut *Shaun of the Dead* sau *Hot Fuzz*, filmele lui Simon Pegg și Nick Frost, aveți idee în mare cam despre ce e vorba. Parodii sau comedii cu referințe comice la filmele de gen. Dacă în celelalte două râdeam de peliculele cu zombies sau de acțiunile unor polițai prea zeloși, acum ne distrăm cu un extraterestru foarte amuzant. Vocea extraterestrului Paul este Seth Rogen, pe care l-ați văzut în *Superbad* sau *Knocked Up*. Ceea ce este diferit la *Paul*, față de precedentele comedii, este că acum avem un fel de combinație între cei mai buni regizori și actori de comedie din SUA și UK. Și asta se vede, filmul fiind ușor americanizat. Ceea ce nu e neapărat un lucru rău. Dacă sunteți amatori de SF, *Star Trek*, *Star Wars* sau *ET* și vreți să vedeți unele mituri legate de omuleții verzi și Area 51, într-o manieră comică, nimic nu ar trebui să vă oprească în a vedea *Paul*.

Recomandare: „Burke and Hare”, un film în care joacă Simon Pegg și Andy Sorkin, cel care l-a interpretat pe Golum în „Stăpânul inelelor”. Pe lângă asta, Simon Pegg are un rol într-o bandă desenată, „The Boys”. Incredibil.

Floarea deșertului

Circumcizia feminină

Regizor: **Sherry Horman**
Actori: **Lyia Kebede**
Durata: **124 de minute**
„Desert Flower”
Filmproduction

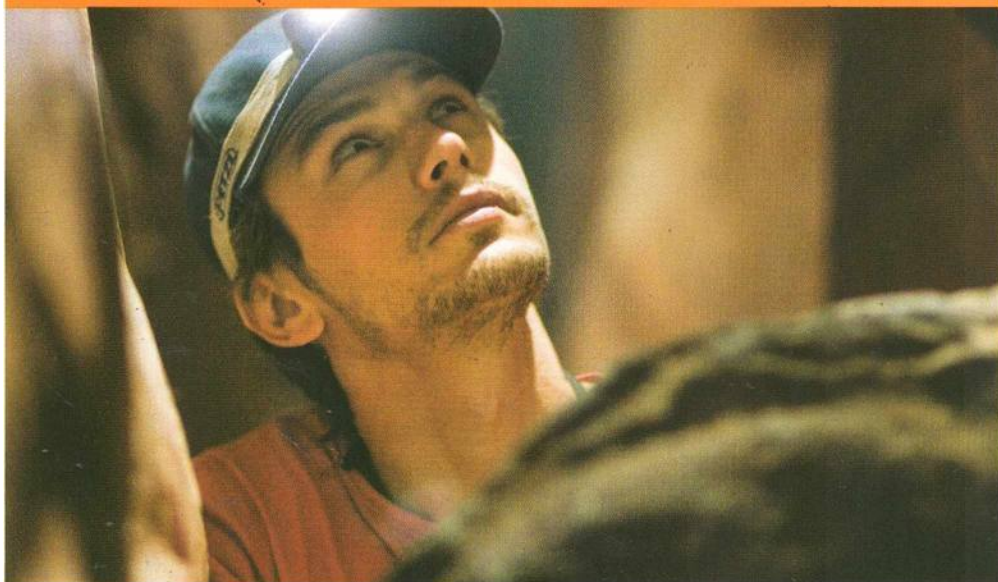
Recomandare: „Desert Flower”, cartea scrisă de Waries Dirie și care stă la baza acestei ecranizări. Din păcate, o puteți găsi doar în limba engleză.

Câteodată se întâmplă ca ideile dintr-un film să fie mai importante decât calitățile sale artistice. Deși pelicula poate fi neșlefuită, poți ajunge, prin intermediul ideii care o susține, să empatizezi cu acea situație sau personaj.

Este și cazul lui *Desert Flower*. Poate nu strălucește în privința jocului actoricesc sau al imaginii, dar ajungi să ții la Waries Dirie, a cărei poveste o aflăm din film. Waries este o fată de culoare provenită dintr-o familie de nomazi din Somalia, care ajunge top model la New York. Ea are șansa să fie prima femeie care vorbește în fața Națiunilor Unite despre circumcizia feminină, un obicei ancestral în lumea din care vine și care are drept consecință dispariția plăcerii din timpul actului sexual. Doar așa pot fi considerate femeile pure. Știam despre acest tip de mutilare, dar până să văd filmul nu am putut înțelege cu adevărat. Poate nici acum nu înțeleg problema pe de-a întregul, dar am ajuns să empatizez văzând situațiile prin care Waries a trecut. Tot filmul reprezintă o pendulare de imagini între Somalia și Occident. Nu toate amintirile ei legate de deșertul natal sunt negative, deși în mare parte sunt problematice. Actrița din rolul principal are o inocență și o frumusețe care ajută extrem de mult la conturarea personajului.

127 de ore

Briceag elvețian multifuncțional

Regizor: **Danny Boyle**
Actori: **James Franco**
Durata: **97 de minute**
Cloud Eight Films

Recomandare: „Buried”, filmul despre care am vorbit și în recenzie. Un film superior lui „127 de ore”.

Tipul ăsta de film, cu un singur actor, este deosebit de riscant. Privitorul se poate plictisi ușor. Doar că aici nu avem de-a face cu o poveste romantică gen Robinson Crusoe, naufragiat pe o insulă, ci de un subiect mult mai dramatic. Un tânăr se plimbă cu bicicleta prin deșert, iar la un moment dat se împiedică, un bolovan îi prinde mâna și rămâne blocat. 127 de ore. Și astfel, filmul vorbește despre supraviețuire și despre cât poți să faci ca să rămâi în viață. Personajul nostru are o cameră video la el și se înregistrează. Filmul alternează imaginile de pe camera de amator cu cea profesională și cu amintirile lui. În *127 de ore* ai toată gama de emoții umane: uimire, disperare, bucurie, frustrare, angoasă, durere, melancolie. Ajungi să-l cunoști atât de bine pe Aron Ralston, ceea ce este extraordinar. Când am spus briceag elvețian, mă gândeam la varietatea de mijloace artistice puse în slujba caracterizării acestui personaj. De asta nici nu te plictisești. Poate și pentru că povestea este inspirată din fapte reale. Interesant este că mai există un film, apărut cam în aceeași perioadă, *Buried*, cu o poveste asemănătoare. Cu diferența că acesta este un film nemaipomenit, un thriller spectaculos, realizat de un regizor spaniol fără pedigreeul lui Danny Boyle.

Cât curaj trebuie să ai ca să „înghesui” „Furtuna” lui Shakespeare într-un colț de cameră? Probabil, mult. Dar și mai multă imaginație și, mai ales, înțelegerea exactă a piesei. Calități de care un regizor de talia lui Victor Ioan Frunză nu duce lipsă...

Furtuna

Shakespeare, jucat într-o „sufragerie magică”

text Radu Pocovnicu
foto Adriana Grand și arhiva TNB

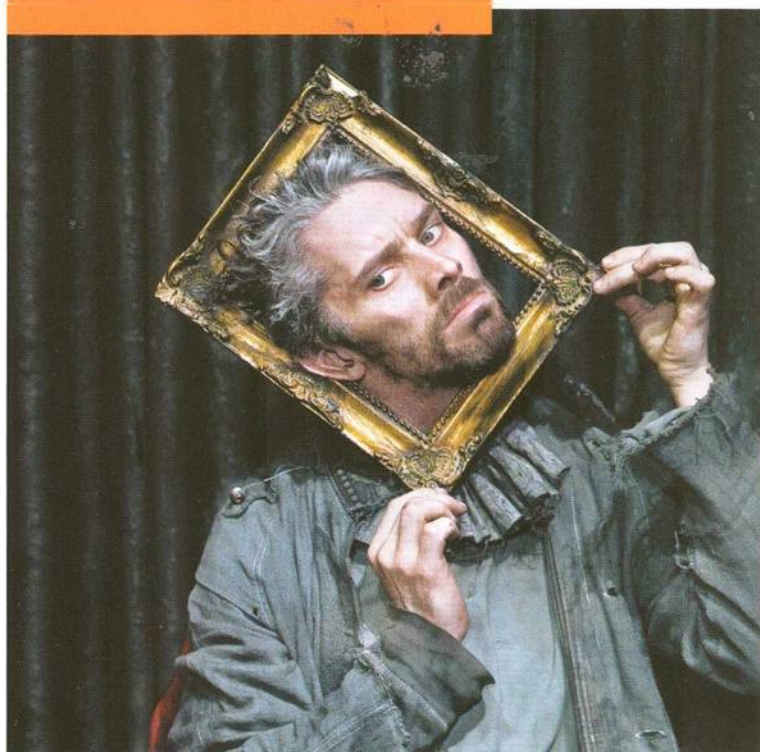
Spectacolul a fost montat în această stagiune la Centrul Cultural pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu” și are loc într-un spațiu care este investit miraculos de către Victor Ioan Frunză și scenografa Adriana Grand. În piesa lui Shakespeare, Prospero, ducele de Milan, este detronat de către fratele său uzurpator, Antonio. Prospero și fiica lui, Miranda, sunt trimiși departe, pe o insulă locuită doar de două spirite, Ariel și Caliban. Nimic nu rămâne nerăsplătit în viață, iar, peste ani, Prospero provoacă o furtună care aduce naufragiul vasului în care se află fratele său. Direcția pe care mărșează Frunză, și care face din montarea sa o comedie savuroasă, este felul în care percep dușmanii săi realitatea, transformată de vrăjile sale. Sau cum spune regizorul chiar în caietul său program: „Când vechii cartografi ajungeau la capătul lumii, obișnuiau să spună: De aici încolo sunt Dragoni. Furtuna este o comedie venită din tărâmul dragonilor, în care Sacrul este camuflat în Profan.”

Cu siguranță, însă, cea mai mare realizare a lui Victor Ioan Frunză este distribuția a patru actori în rolurile a 15 personaje! Fapt care îi ține într-o stare alertă continuă, fizică și psihică. Se vede asta în special la sfârșitul spectacolului, în holul de la intrarea în sală, unde pe câteva canapele stau în neorânduială câteva vrafuri de haine. Ca și cum ar fi avut loc o adevărată furtună...

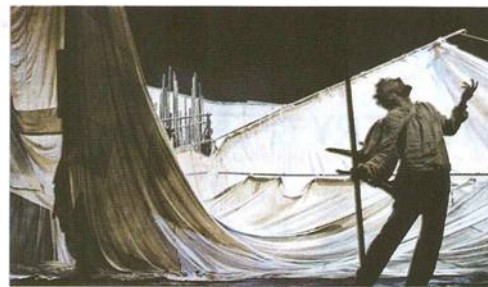
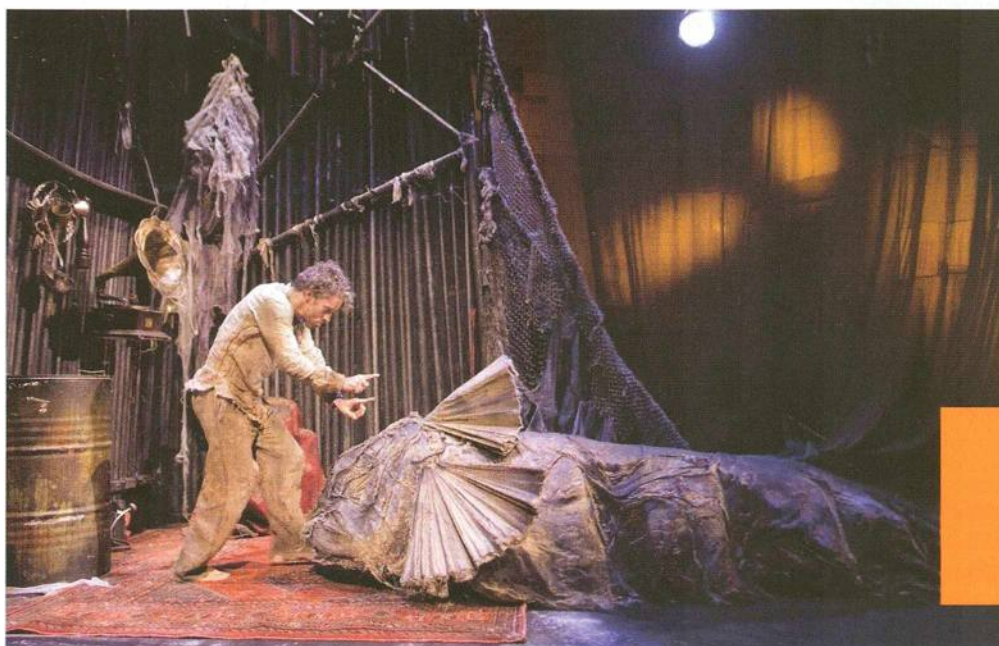
„Furtuna”, de
William
Shakespeare
Regia: Victor
Ioan Frunză
Cu: George
Costin, Ioana
Barbu...
Centrul Cultural
pentru UNESCO

Cu toate că Teatrul Național din București e împânzit de schele, pregătindu-se să fie recondiționat, înăuntru sclipesc uneori mici giuvaeruri. Așa s-a întâmplat recent, când James Thierree, nepotul lui Charlie Chaplin, a susținut o serie de trei reprezentații a celei mai noi creații ale sale, „Raoul”.

Raoul

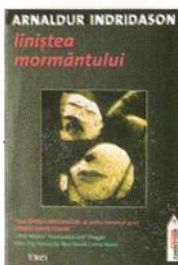
**Raoul, de
James
Thierree
Cu James
Thierrée
Teatrul: TNB**

Actor, regizor, dansator și acrobat, „Copilul minune al lumii spectacolului”, James Thierree a deschis ochii în lumea circului, debutând în acest domeniu la vârsta de patru ani. După ce a triumfat cu *Raoul* pe scene prestigioase ale lumii, ca *Brooklyn Academy of Music* din New York sau *Barbican*, din Londra, James a sosit și în România, prezența la București fiind un adevărat eveniment și în același timp o premieră pentru Europa Centrală și de Est. Inspirat din lumea circului, *Raoul* te face să-ți auzi bătăile inimii. Totul vibrează în jurul actorului, aerul din jurul lui se încarcă de energie, emoțiile cresc, spectatorii aplaudă, izbucnesc în urale. Cam asta e atmosfera. Fără să folosească cuvinte, Thierree oferă un exemplu de virtuozitate și transmite o stare care, la sfârșitul spectacolului, te lasă mut de uimire. Genul e compozit, îmbinând muzica de cameră cu iluzionismul, dansul, pantomima și teatrul. Povestea este aceea a unui om confruntat cu propria sa halucinație. Renunțând la limbajul articular, dar articulând o lume proprie, un nebun, sau un rege, singur și enigmatic, trăiește într-un turn construit de el însuși, izolându-se de demonii lumii. Dar ai săi?... Singur în mijlocul unui decor complex în metamorfoză perpetuă, care pune în mișcare toate mașinăriile teatrale, James creează o lume onirică și fermecată. Un artist care se exprimă cu toată ființa sa, într-o tradiție care consacră actoria prin perfecționare fizică și mișcare, James Thierree are o expresivitate corporală incredibilă.

**James Thierree, un artist
desăvârșit, duce numele lui
Charlie Chaplin mai departe.**

MYSTERY & THRILLER

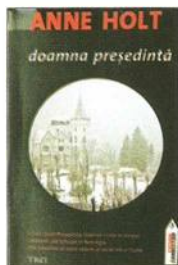

LINIȘTEA MORMÂNTULUI

Autor Arnaldur Indridason, Trei, 334 pagini, 13 x 20 cm.

O intrigă polițistă, un roman ce scoate la iveală

o Islandă aflată în curs de modernizare, dar bântuită încă de spiritul superstițiilor și de claustrarea într-un mediu patriarhal. Un roman care te forțează să descoperi o lume necunoscută nouă până acum... De citit.

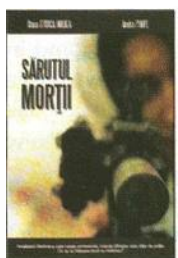

DOAMNA PREȘEDINTĂ

Autor Anne Holt, Trei, 444 pagini, 13 x 20 cm.

În 2005 Helen Lardahl Bentley este aleasă prima femeie președinte a SUA.

Este răpită în prima noapte a primei vizite oficiale peste hotare, tocmai în Norvegia. FBI-ul și Poliția norvegiană colaborează cu sincopă. O criză mondială se profilează la orizont... De citit neapărat!

SĂRUTUL MORȚII

Autori Oana Stoica-Mujea și Andra Pavel, Tritonic, 432 pagini, 14x 21cm.

Un thriller captivant, feminin și feminist, plin de suspans... Anastasia Marinescu și Iolanda Știreanu se întâlnesc sau nu? Un roman scris la două mâini nu e o treabă ușoară și, totuși, cele două autoare par să se fi descurcat de minune, chiar dacă Andra Pavel este abia la debut...

Top 10 FLACĂRA

1. Nu-i ușor să spui adio, autor Raymond Chandler, Nemira.
2. Fortăreața nebunilor, autor George Arion, Crime Scene.
3. Doamna președintă, autor Anne Holt, Trei.
4. Crima de la Jubileu, autor Lucia Verona, Crime Scene.
5. Ucideți generalul, autor Bogdan Hrib, Crime Scene.
6. Sărutul morții, autori Oana Stoica-Mujea și Andra Pavel, Tritonic.
7. Prin urechile acului, autor Ken Follett, Rao.
8. Sânge blestemat, seria InterCrime 2, Crime Scene.
9. Epitaf pentru un spion, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
10. Furor, autor Markus C. Schulte von Drach, Rao.

NON - FICTION

MISTERELE TEMPLIERILOR

Editor Oddvar Olsen, Nemira, 250 pagini, 13 x 20 cm.

Cu subtitlul: „Sfântul Graal și societățile secrete”. Cine au fost de fapt cavalerii templieri și care e moștenirea lor? Istoricul Oddvar Olsen a invitat o serie de experți să dezlege misterul. Pentru pasionați!

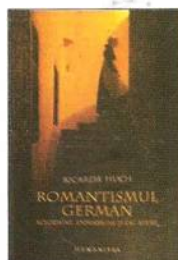

CĂDEREA CONSTANTINO-POLULUI

Autor Steven Runciman, Nemira, 384 pagini, 14,5 x 21 cm.

Un volum de istorie cu mare ținută scris de un specialist de marcă.

„Cartea este nu numai savant construită, dar și frumos scrisă” (Alexandru Elian)

ROMANTISMUL GERMAN
ECLOZIUNE, EXPANSIUNE ȘI DECĂDERE

Autor Richarda Huch, Humanitas, 562 pagini, 17 x 24 cm.

„Cu douăzeci și cinci de ani în urmă Richarda Huch a scris o carte care corespunde mai degrabă situației intelectuale din Germania de azi decât celei din 1899.” (Thomas Mann 1924)

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. O viață, autor Gerałd Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. Cum se scrie un best-seller, autor Monica Ramirez, Tritonic.
4. Dă-mi banii tăi, autor Gabriel Brănescu, Tritonic.
5. Civilizația în tranziție, autor C.G. Jung, Trei.
6. Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi, autor Monica Ramirez, Tritonic.
7. Căderea Constantinopolului, autor Steven Runciman, Nemira.
8. Coincidență sau hazard, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
9. Documentarea în jurnalism, coord. Ilie Rad, Tritonic.
10. Amurgul zeilor, autor Erich von Däniken, Lifestyle.

Înainte de a fi autorul romanelor din ciclul „Cireșarii”, care i-au încântat pe sute de mii de tineri din România și din străinătate, Constantin Chiriță a scris cărți de glorificare a regimului comunist. Toate fiind, inevitabil, fals-sărbătorești și neplauzibile.

Oameni mereu surâzători

O asemenea carte, intitulată *Oameni din orașul nostru*, i-a apărut în 1951, la o editură cu un nume sugestiv: Editura Confederației Generale a Muncii. În cuprinsul ei găsim povestiri despre oameni mereu surâzători, ca niște manechine, și despre faptele lor de muncă mereu exemplare. Între ei și partidul comunist al cărui nume oficial era în timpul stalinismului Partidul Muncitoresc Român, există o dragoste fierbinte, o lună de miere, prelungită la nesfârșit:

„La 13 August 1950, muncitorii, tehnicienii și funcționarii uzinei «Sovromtractor» au trimis o telegramă fulger secretarului general al CC al PMR, tovarășului Gheorghiu-Dej. Telegrama anunța o seamă de victorii în producție. Printre ele și construirea tractorului 5.000.

În aceeași zi muncitorii de la «Sovromtractor» au primit o telegramă prin care CC al PMR îi felicita cu toată căldura pentru victoriile obținute.

Telegrama era semnată în numele CC al PMR de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.”

Orașul menționat în titlul cărții este Brașov, căruia, în mod abuziv și grotesc, i s-a schimbat în 1950 numele în acela de Orașul Stalin. Conducerea PMR a luat această inițiativă din servilism față de dictatorul de la Moscova. Dar, ca de obicei, a prezentat-o în fața opiniei publice ca pe o idee venită din rândurile clarvăzătoarelor clase muncitoare:

„Cei care se întâlnesc cu Feher Iosif îl salută cu respect, cu mândrie. Omulețul acesta întinerit nu este numai vestitul strungar ceferist, aproape mereu frunțas în producție... El este și unul dintre primii muncitori ai Complexului

CFR Brașov, care propuseseră cu câteva zile înainte schimbarea numelui orașului Brașov în Orașul Stalin.”

Lipsa de măsură în eroizarea comuniștilor favorizează scrierea unor pasaje de un irezistibil comic involuntar. Iată un exemplu:

„Unde era munca mai grea acolo apăreau comuniștii. Trandafirescu Ilie se oprise la turnătorie.”

Când scria aceste rânduri, Constantin Chiriță nu știa că peste jumătate de secol se va înființa o instituție care se va ocupa de cazurile celor atrași de turnătorie: CNSAS.

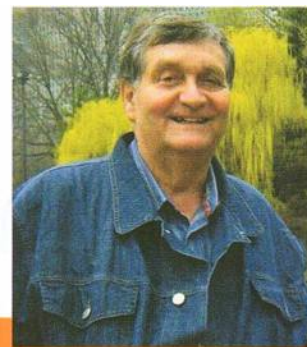
Epigrame fără umor

Volumul de „epigrame vesele și... triste” *Țepi* de Iordan Aioanei cuprinde de fapt doar epigrame triste. Autorul compune pe bandă rulantă catrene care au ritm, rimă, dar nu și umor. După fiecare „epigramă” (constatativă, ternă, lipsită de orice surpriză), cititorul este tentat să întrebe: ce-i de râs în asta?

„În arșița aprinsă-a verii/ Desigur ca să mă corupă –/ În semiobscuritatea serii/ Își flutură-o... minijupă?”;

„Cu sânni voluptuoși în seară/ Un trup de vis ca o comoară/ Îți iese-n cale ca să-l ai:/ Dar se vinde bine pe... parai!”;

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

„Aleșii nu mai fac nimic,/ Nici măcar nu dau din «clanță»./ Pentru ei a ajuns un tic:/ Se gândesc doar la vacanță.”

Etc.

Flagrant inadecvate sunt epitafulurile. Iordan Aioanei face glume neizbutite pe seama unor morți. Fiind neizbutite, ele sună ca niște răutăți nelalocul lor:

„A fost pe-un post de mare mahăr./ S-a luat cu lumea în răsăr...”

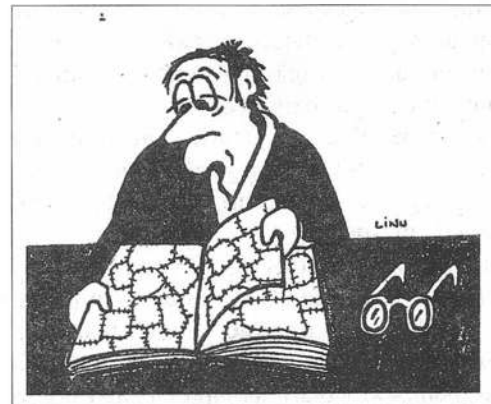
(„răsăr” nu rimează deloc cu „mahăr”!, n.n.)/

Din viață pleacă pe un dric/ Din care n-a luat nimic...”;

„Muri subit, așa deodată (atenție și la pleonasm!, n.n.)/

Lumea răsuflă ușurată:/ Dar ai aflat de ce, mă rog!/ Că am scăpat de-un pisălog!”

Oare chiar așa reacționează lumea, răsuflă ușurată când moare un pisălog? Este greu de crezut că un păcat atât de mic provoacă antipatii așa de mari. Iordan Aioanei ne agasează și el cu epigramele lui lipsite de umor, dar nimeni nu-i dorește – Doamne ferește! – să dispară de pe fața pământului.

Internet. Social media. Vieți virtuale și interacțiuni. Bloguri. Oameni care devin cunoscuți pentru că au ceva de zis. Până acum am vorbit cu bloggeri cu un discurs bine orientat, „nișat”, cum s-ar spune: Chinezu, Manafu, Bobby Voicu. Haideți să vedem și o pată de culoare. La propriu, și la figurat: Miruna Siminel, autoarea blogului siblondelegandesc.ro

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Și blondele gândesc. Fără glumă!

„Blogul meu nu arată așa grozav, tehnic vorbind, dar n-am mizat niciodată pe asta. Nu prin asta vreau să atrag.”

Prima întrebare: de unde numele blogului? „Așa mi-a venit, pur și simplu. Nu l-am premeditat. Nici când l-am făcut n-am urmărit ceva anume. La început, nu prea știam ce e ăla blog. Mie îmi place să scriu, dar ascundeam lucrurile astea să nu le găsească prietenul meu de atunci. Era ceva ce poate el ar fi interpretat greșit, sau nu ar fi înțeles. La un moment dat m-am mutat de pe *my documents* pe blog. A fost ceva spontan. N-am citit cum să-ți faci un blog de succes. Primesc și azi e-mailuri de la diverse persoane care mă întrebă ce să facă pentru a avea un blog cu care să rupă gura târgului. Le-am zis: fiți voi înșivă. Atât. Ideile trebuie să vină dinăuntrul tău, pentru că pe blog nu poți să joci teatru. Ești acolo live, nonstop. Am postat recent niște filmulețe cu mine pentru o campanie și am primit comentarii de la cititori de-ai mei fideli care mi-au spus că nu sunt eu acolo. Gura ta zice niște cuvinte, dar ochii altceva – așa mi-au zis și, într-adevăr, au dreptate. M-au mirosit.”

Miruna a ajuns în București în urmă cu trei ani. Făcea facultatea de stomatologie la Cluj, când un eveniment la care a participat în Capitală a aprins o scânteie în sufletul ei. „Am simțit că trebuie să mă mut aici. Mi s-a părut că, dincolo de agitație, praf și pițipoance, în București sunt și lucruri faine și oameni cu cap. Când s-a întâmplat minunea, am devenit foarte zen, eram drăguță cu toată lumea, dar, între timp, mama zice că mi s-a urcat la cap. După trei ani de București, aș vrea să fac niște schimbări în viața mea, simt că am început să robotesc. Ajung acasă și iar mă apuc de calculator. Vreau mai mult timp liber, vreau să mă duc să-mi văd finuța mai des.”

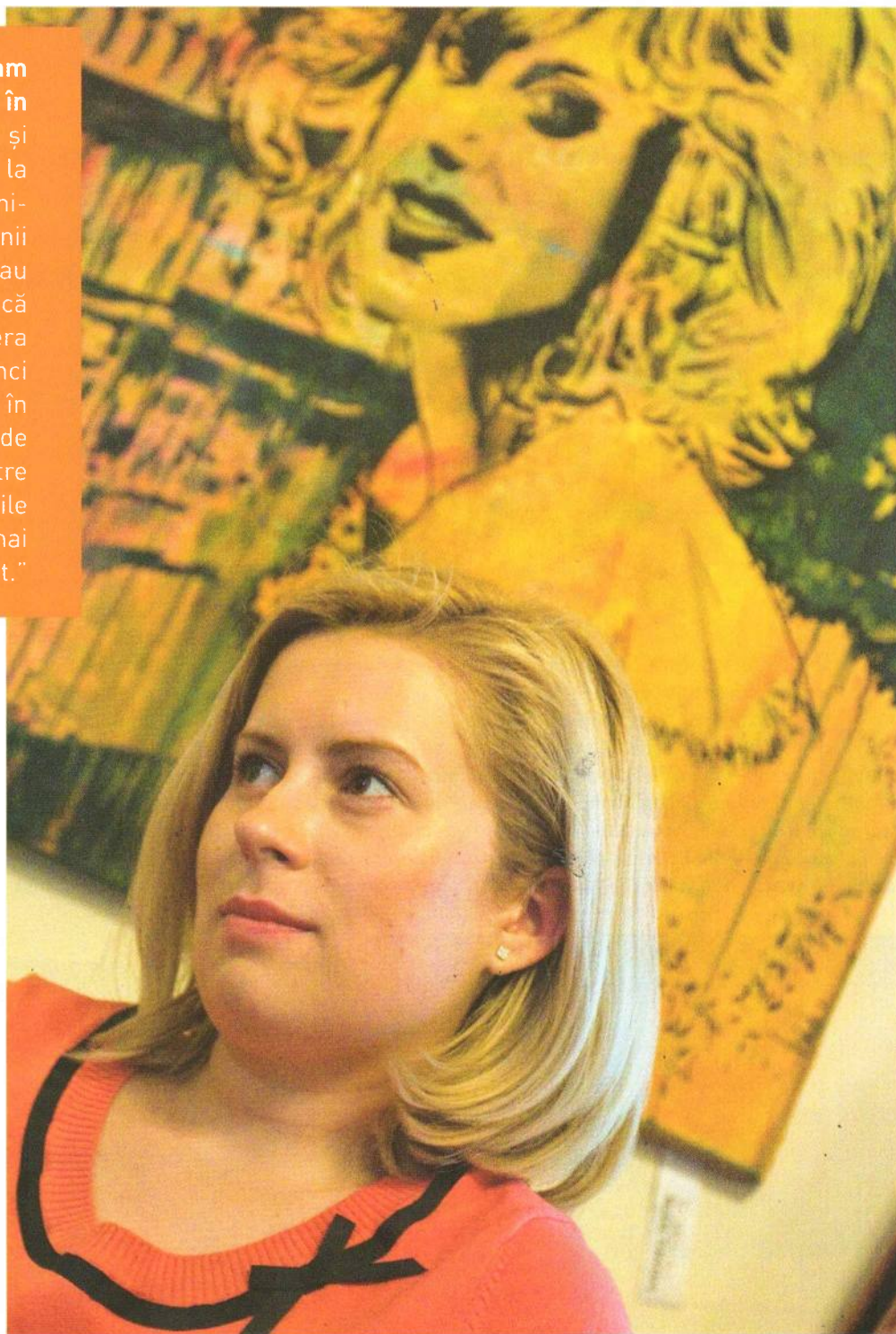
Ce câștigi din acest blog? „Foarte multe. Toți acei oameni pe care i-am întâlnit, jobul

(n.r. – este Beauty Editor la revista *Elle*)... Dacă nu era blogul, degeaba ziceam eu că-s o fată deșteaptă și scriu și bine, cine m-ar fi crezut? A fost un CV puternic. Pe vremea când eram pe blogspot, mi-am regăsit un văr cu care nu mă mai văzusem de la 12 ani! Și, nu în ultimul rând, faptul că pot să-mi aștern gândurile și să am parte de interacțiune. Mie îmi place să scriu. Îmi dai ceașca asta de cafea și scriu trei pagini despre ea. Ceea ce e foarte tare e că am câștigat și niște bani din scris. Prin clasa a VII-a eram disperată după Eminescu, mergeam pe la olimpiade, dar tata mi-a zis: Da, e draguț, dar n-o să-ți dea de mâncare Luceafărul. Și acum, uite, câștig din scris!”

„Oamenii cred foarte mult în cuvintele pe care le scrii. Sunt momente când trebuie să am mare grijă ce vorbesc. Am scris la un moment dat că, într-o relație, nu e bine să ai așteptări. După o perioadă au avut loc niște evenimente în viața mea și m-am răzgândit. Ce s-a întâmplat? Una dintre cititoarele mele mi-a scris: Băi, fetițo, hotărăște-te! Din cauza blogului meu cu așteptările, se despărțise de prietenul ei. Descurcă-te acum! Trebuie să fii atent cum direcționezi entuziasmul, să anticipezi impactul articolelor tale. Pentru că, dacă e negativ, renunți. Morala este că trebuie să ai mare grijă ce postezi pe blog, unii oameni s-ar putea să înțeleagă altceva. Uneori am senzația că îi alimentez pe ceilalți, și nu mai rămâne nimic pentru mine.”

„Sunt și niște riscuri, apropo de cât de mult poți posta pe blog. Nu pot să scriu nervoasă pe un șef, de exemplu. E frustrant, într-un fel, de multe ori încerc să zic ce vreau eu, dar să nu fie așa evident.” Unde se adună lucrurile astea, frustrante? „Nici nu vreau să mă gândesc! Bucuriile sper să se adune. Am scris un post, ceva cu caca, cu pișu. Mi-au închis apa o săptămână din cauza unor probleme în vecini și mi-am făcut atâția nervi că am început să plâng. Eram depășită. Am sunat la administrație, la poliție, la pompieri, nici un rezultat. Eu voiam să mă spăl. Nu voiam mărgelile și gădilici în talpă, ci doar un lucru simplu: să mă spăl și să trag apa la WC! Atunci cred că am scris un pic mai mult decât trebuia. Cineva mi-a atras atenția că poate data viitoare mă gândesc de două ori înainte, că a fost un pic cam dur.

„Când eram nouă în blogosferă și mergeam la diferite evenimente, domnii își dădeau coate, pentru că on-line-ul era pe atunci populat în general de bărbați. Între timp, lucrurile s-au mai schimbat.”

Adevărul e că nu poți să scrii chiar ce îți trece prin cap. Pe de altă parte, dacă am o convingere, merg până în pânzele albe. Poate mă înșel, dar îmi asum chestia asta. Acum vreau să scriu ceva despre alăptat. Pentru că în ziua de azi sunt multe femei care refuză să-și hrănească natural puii. Însă eu cred că e dreptul fiecărui prunc să mănânce țâță de la mama lui...”

„Mereu am zis că stomatologia e planul B, chiar și când am dat la facultate. Dacă aș mai face o facultate, tot medicina aș urma-o. Dar cu atitudinea asta de acum, nu ca pe un război cu o informație seacă. Facultatea mi-a deschis mintea la propriu, mi-a deschis gustul pentru

citit. Eu în perioada studenției am început să citesc, să fiu curioasă ce volume are mama în bibliotecă, ce cărți are tata pe noptieră. Am copilărit pe asfalt, iar când eram la școala primară lipseam uneori pentru că voiam să mă uit la desene. Și ai mei mă lăsau...”

„Culoarea mea naturală e șaten închis. Într-o vară am mers la mare, am stat vreo trei săptămâni, iar soarele mi-a deschis culoarea părului, și am zis să fac o nebunie. Eram în vacanță, nu avea cine să rădă de mine și m-am vopsit blond. Rezultatul? Când am văzut ce a ieșit, mi-am zis: asta-s eu! Putem să trăim împreună!”

În căutarea unei noi identități, Citroën a relansat numele DS și prezintă publicului automobile restilizate, dedicate celor care apreciază rafinamentul francez.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Întoarcerea zeiței

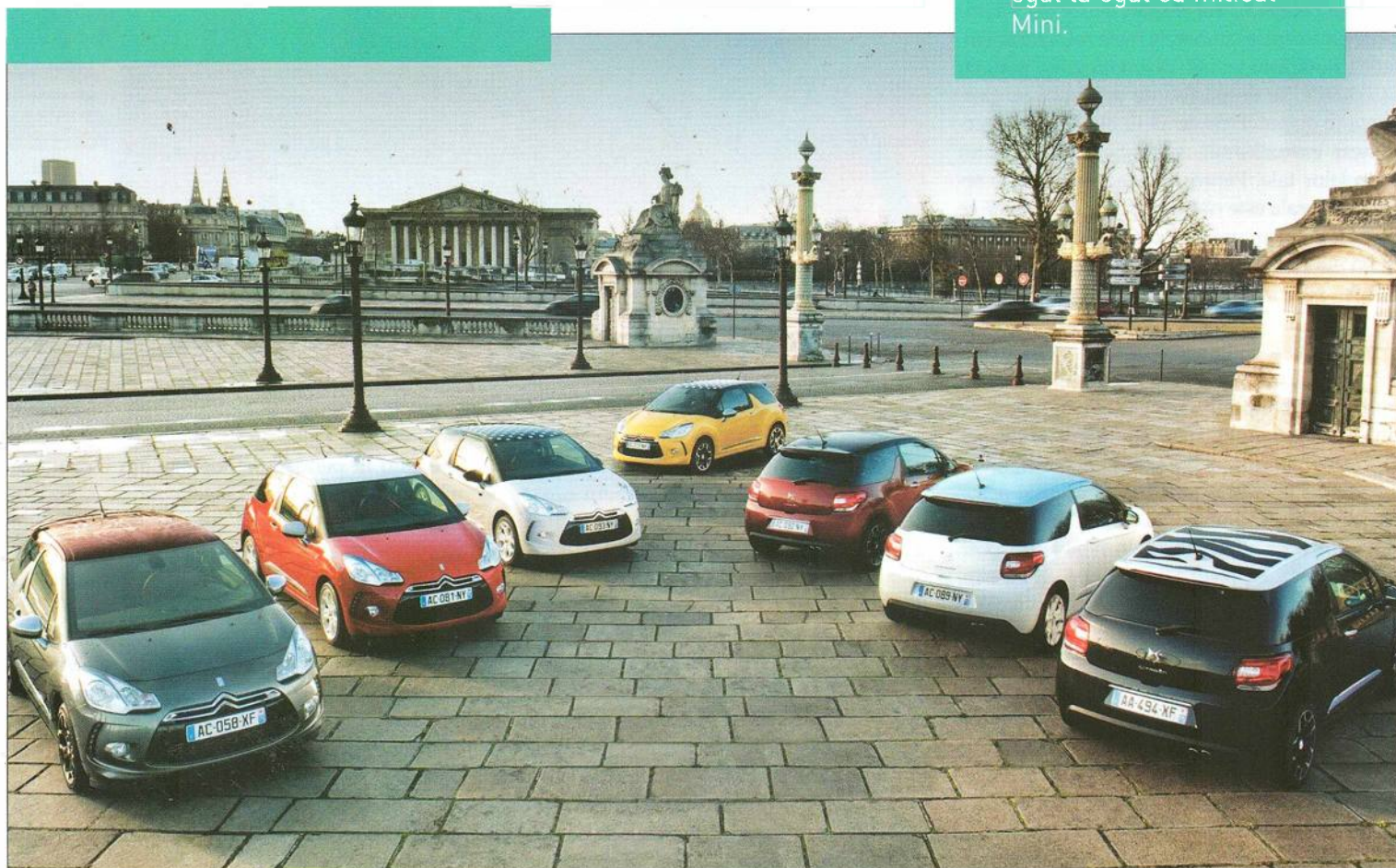
Citroën DS (în franceză cele două litere se citesc asemeni cuvântului *Déesse* – Zeiță) este un automobil lansat de producătorul francez în 1955. Produsă timp de 20 de ani, Zeița a uimit și încântat prin design-ul futurist și inovațiile tehnologice înglobate (suspensia hidraulică e doar una dintre ele).

Și, cum reînvierea unor nume celebre este la modă (vezi *Mini*, *VW Beetle*, *Fiat 500*),

Citroën a considerat că ar fi de bun augur să readucă în prim-plan *DS* și toate caracteristicile care l-au făcut celebru. De această dată, *DS* nu mai este un singur model ci mai degrabă o siglă sub care se nasc mașini memorabile.

Citroën DS3 este un coupé cu două portiere derivat din modelul *C3* care țintește publicul tânăr, dispus să plătească în plus pe un habitacul premium și un exterior sportiv personalizabil. În prezentările de marketing se înfruntă direct cu *Mini* și îl privește de sus prin conceptul anti-retro. În realitate, însă,

Mașina are un șarm aparte și se bate de la egal la egal cu miticul *Mini*.

avem de-a face cu două mașini care ținesc același public, împart o serie de motoare (o consecință a colaborării PSA-BMW), dar au personalități complet diferite. Francezii mizează pe dorința de a fi altfel și pe cele 38 de combinații de culori posibile între caroserie și plafon la care se adaugă o mulțime de modele de jante. Interiorul este foarte atractiv și de bună calitate, dar nu are caracterul unic al lui *Mini* și nici ergonomia germană.

Motoarele disponibile sunt atât diesel cât și pe benzină și acoperă atent o plajă de puteri ce începe de la 95 CP și se termină la 200 CP cu *DS3 Racing*. Prețurile debutează la 15.500 de euro și ajung până la 30.000 de euro pentru varianta *Racing*. Prețuri măricele pentru *Citroën*, dar corecte pentru *DS*.

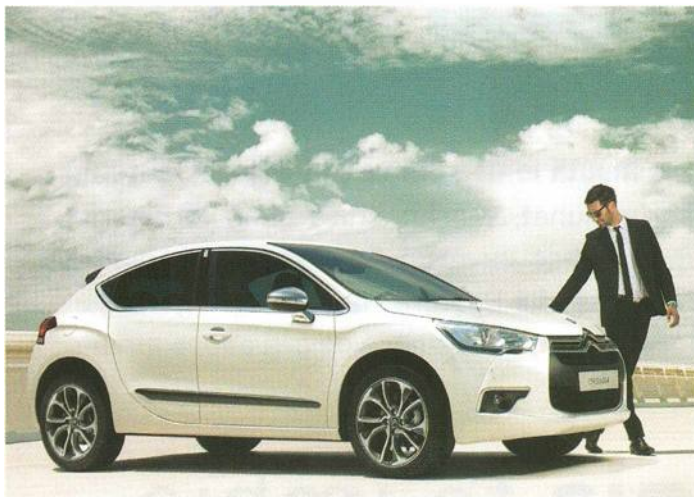
Construit cu grijă, luxos atât la exterior, cât și la interior, *DS4* încântă prin atenția acordată detaliilor, de la inserțiile de crom și până la materialele premium din habitacul – precum scaunele din piele de cea mai bună calitate. Parbrizul panoramic îmbunătățește vizibilitatea tuturor pasagerilor și iluminează cabina construită în jurul șoferului.

Combinând designul unui coupé cu funcționalitatea unor uși 2+2, *DS4* oferă trei scaune individuale în spate, un portbagaj de 370 de litri și numeroase compartimente de stocare inteligente.

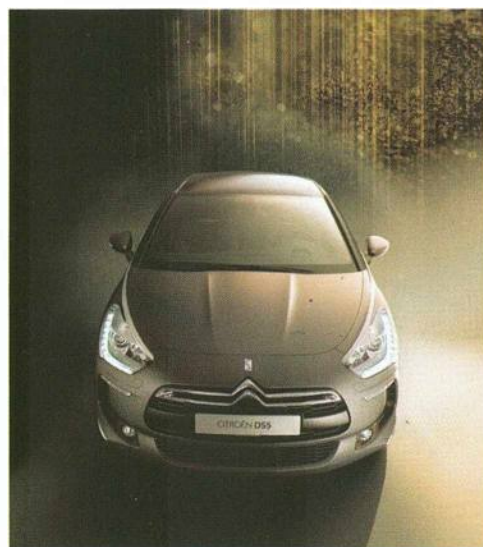
Derivat din compacta *C4*, acest nou *DS* abordează un stil ceva mai matur decât fratele mai mic și îndreaptă cumpărătorii spre o alegere înțeleaptă: o gardă la sol mai înaltă fără a sacrifica aspectul estetic. Rezultatul este titlul de *Cea mai frumoasă mașină a anului* aleasă de mai mult de 60.000 de persoane din 62 de țări! Premiul a fost acordat în cadrul ceremoniei oficiale a celei de-a 26-a ediții a Festivalului Internațional al Automobilului.

Citroën DS4 va beneficia la lansarea din a doua jumătate a acestui an de cinci motoare Euro 5. Cele două motoare diesel sunt dotate cu filtru de particule și oferă 110 CP (1,6 litri) și respectiv 160 CP (2 litri). Cele trei motorizări pe benzină – Vti 120, THP 155 și noul THP 200 – sunt dezvoltate în colaborare cu *BMW*. Noul motor THP 200, bazat pe motorul de 1.6 litri, oferă 200 CP în condițiile unor emisii de doar 149 g CO₂/km. Toate motoarele sunt disponibile atât cu cutii de viteze manuale, cât și cu cutii de viteze automate în șase rapoarte.

Interiorul lui *C5* este o plăcere pentru simțuri și rafinamentul său nu poate fi regăsit decât în cazul unor mașini mult mai scumpe.

DS 4 a câștigat titlul de **Cea mai frumoasă mașină** a anului, fiind votată de mai mult de 60.000 de persoane din 62 de țări!

Citroën DS5, ce urmează a fi lansat spre sfârșitul lui 2011, reprezintă o nouă fază a dezvoltării liniei *DS*. El a fost prezentat publicului larg în avanpremieră la salonul auto de la Shanghai din luna aprilie. Noutatea majoră este aceea că, de această dată, *DS*-ul nu se mai bazează pe un model deja existent și se îndepărtează serios de formele actualului *C5*. Dar ceea ce a surprins pe toată lumea a fost faptul că francezii au respectat formele inițiale ale Zeiței și, sfidând trendul actual, au lansat un hatchback și nu o berlină. Or, un astfel de demers s-a soldat cu eșecuri dureroase în ultimii ani atât pentru *Renault VelSatis* cât și pentru *Seat Toledo*.

DS5 este fără îndoială un model inovator ce se potrivește perfect filosofiei *Créative Technologie* a mărcii și se caracterizează prin alegeri curajoase în ceea ce privește stilul, arhitectura, senzațiile și rafinamentul.

Caroseria îndrăznească este o sculptură aerodinamică și care atrage în mod natural privirile, iar interiorul este o combinație luxoasă de modern și clasic desăvârșită pentru a îmbina plăcerea la volan și confortul pasagerilor.

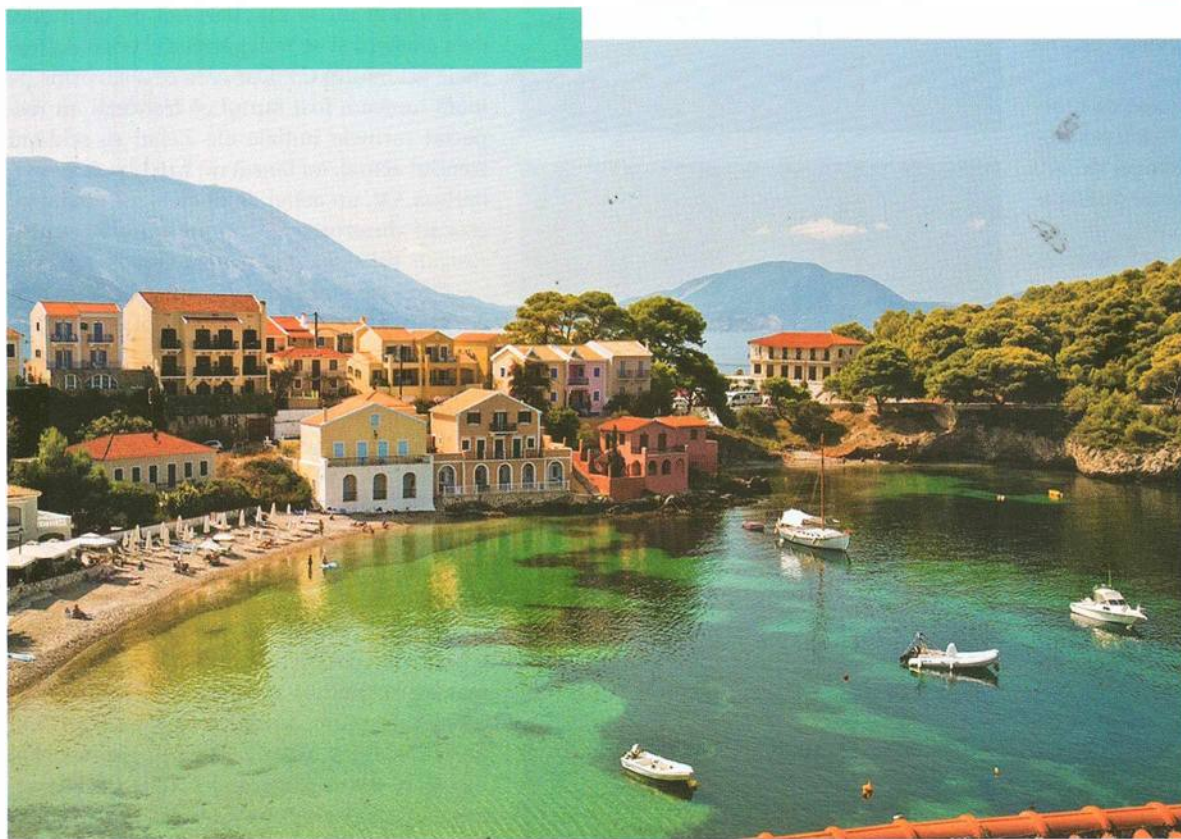
DS5 este echipat cu cele mai inovatoare tehnologii *Citroën*, incluzând un sistem automat de schimbare a intensității farurilor în funcție de trafic. Modelul *DS5* va fi primul vehicul *Citroën* dotat cu tehnologia *Hybrid4* diesel, ce oferă performanțe (200 CP și tracțiune integrală) și senzații noi la volan (putere electrică în oraș, accelerație suplimentară) cu emisii de CO₂ de doar 99 g/km.

Plasat în clasa *executive* compactă, *DS5* este o declarație de forță din partea lui *Citroën*. Succesul său este în strânsă legătură cu cel al fraților mai mici. Dacă *DS3* și *DS4* se vor dovedi niște mașini de încredere și vor avea succes, atunci există șanse ca un cumpărător să opteze pentru *DS5* în locul unui *Mercedes C-Clase* sau *Audi A4*. Altfel, *Citroën* va intra în istorie cu un nou model superb, dar fără noroc...

Kefalonia, cea mai mare insulă ionică din vestul Greciei, este un tărâm de vis. Un peisaj minunat, o arhitectură plină de istorie, situri arheologice și multe plaje cu nisip fin. Este locul unde a poposit eroul Odiseei, unde se află Peștera Nimfelor și legendarul izvor Perapigadi. Ce modalitate mai frumoasă de a-ți aduce aminte de o poveste? Doar o vacanță...

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Kefalonia te îmbrie pe Insula lui Ulysse

Într-un istm, mărginit de chiparoși și de pini, vei găsi o varietate de plaje, de la unele mai puțin întinse, cu o atmosferă familială, la plaje pline de cafele. Iar nisipul are culori variate: alb, roșu, ocru.

D

Deoarece insula a fost devastată de cutremurul din 1953, cele mai multe clădiri sunt destul de noi. Este una dintre părțile cele mai prospere și cosmopolite ale Greciei, datorită spiritului comercial al locuitorilor ei, care navighează în astfel de scopuri în jurul lumii. În 2001, filmările producției *Căpitanul Corelli Mandolin* au avut loc aici.

Plaja Sami este cunoscută pentru particularitățile sale deosebite: marea turcoaz, pietrele albe, munții așezați în formă de cerc în jurul unui mic golf.

Plaja Myrtos este preferata turiștilor care vin aici pentru băi de soare. Trebuie să ai la tine o cremă cu un grad mare de protecție, pentru că pietrele albe devin în plină vară fierbinți.

Dacă preferi plajele mai liniștite, poți alege Xi, aflată la sud de Peninsula Lixouri, întinsă și deloc aglomerată.

O altă atracție este excursia cu barca pe insula Ithaca din apropiere (costă numai 35 de euro de persoană). Odată ce ai ajuns aici poți vizita Vathy, principalul oraș, un mic port asemănător marilor porturi grecești, cu toate facilitățile destinate turiștilor. În piața principală te poți bucura de o băutură rece sau de o cafea și poți să admiri golful care se întinde în fața ta. Vei descoperi locurile descrise în *Odissea*, iar imaginația ta se va îndrepta spre lumea homerică.

Golful Ayios Andreas se pretinde a fi locul unde Ulysse a debarcat pentru a-i alunga pe curtezanii Penelopei. Fântâna Arethusă, unde păstorul Eumaios își adăpa animalele, se află la aproximativ 7 km sud de Vathy și este cunoscută sub numele de izvorul Perapigadi. În Peștera Louizou vei descoperi ciobul de ceramică purtând inscripția „promisiunea mea lui Odysseus (Ulysse)”.

După toate aceste plimbări, trebuie să-ți încarci bateriile cu deliciile culinare locale, cea mai bună alegere fiind plăcinta cu carne, disponibilă în toate restaurantele. Dacă ajungi în capitala Argostoli, nu rata magazinul cu produse de panificație de pe strada principală, de unde poți cumpăra plăcinte mici, rotunde, umplute cu brânză. Sau cafe-neaua de la intrarea în fortăreața venețiană din Kastro, umbrită de copaci, unde proprietarii, foarte prietenoși, vând prăjituri de casă delicioase. Taverna Dionysos din satul Poros oferă o vedere spectaculoasă asupra Insulei Ithaca și asupra portului. Plăcintele merg de minune cu frappé, ieftin și revigorant, cu ouzo (rachiul grecesc cu aromă de anason) sau cu berea *Mythos*.

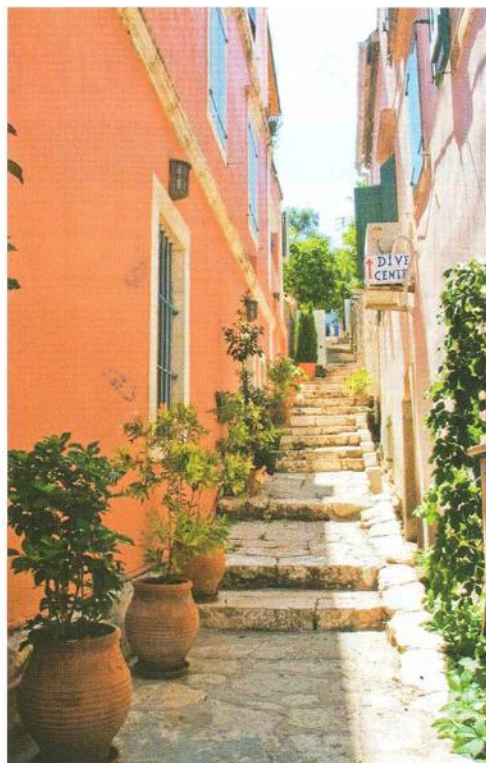
Lacul subteran Melissani e o minune a naturii – te poți plimba cu barca pe apele turcoaz, limpezi, pe sub o stâncă, în timp ce razele soarelui se joacă pe toată întinderea acvatică.

Oferte turistice

Europa Travel,
www.europatravel.ro,
tel. 021.311.55.20

Vila Eleni – de la 69 de euro – 299 RON/pers., transport cu autocar, 6 nopți cazare, asistență turistică.

Hotel Ocean View 2* – de la 99 de euro + 299 RON/pers., transport cu autocar, 6 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică.

„Allhambra” nu este vestitul palat din Granada din care se văd vârfurile înzăpezite din Sierra Nevada, ci un restaurant din Capitală, situat la etajul zece al unei clădiri de pe malul Dâmboviței. Atmosfera plăcută, amplasarea centrală, mâncarea și mai ales terasa în aer liber, care oferă o priveliște plăcută asupra Bucureștiului, fac din „Allhambra” o atracție căreia puțini îi rezistă.

text și foto Alice-Claudia
Gherman

Allhambra, restaurantul de la etajul 10

Șalău pe pat de legume, ruladă de somon pe armonie de salată, ambele mândria casei „Allhambra”.

De 15 ani, restaurantul *Allhambra* reprezintă un adevărat magnet pentru bucureșteni. Pentru mulți dintre cei care i-au trecut pragul, *Allhambra* a însemnat un soi de cetate misterioasă, greu accesibilă, un restaurant cu circuit închis, unde doar inițiații aveau acces. Aceasta fiindcă localul se află în clădirea *SIF Muntenia*, unde intrarea dinspre mănăstirea Radu Vodă este ușor mascată de ușile înalte, sobre, care par mereu închise, iar amplasarea localului la etajul zece îl face dificil de găsit. Nu imposibil, însă! Odată descoperit – la propriu, dar și la figurat – *Allhambra* îți rămâne în minte drept un locșor intim, unde vrei să revii. De ce? Fiindcă terasa în aer liber oferă, pe vreme bună, o panoramă de 360 de grade asupra Bucureștiului. Apoi, un alt avantaj constă în faptul că, în perioadele reci ale anului, poți să te refugiezi la căldură fie în cafeneaua cu 40 de locuri oferind, de asemenea, o priveliște minunată asupra orașului, fie în salonul de 150 de locuri, unde se află restaurantul propriu-zis. Afară de perspectiva oferită de *Allhambra*, meniul pus la punct de bucătarul-șef Lucian Bica te învâluie în aromele amețitoare ale preparatelor românești tradiționale precum șalăul de Dunăre pe pat de legume stropit cu vin alb, pastramă de oaie coaptă în mămăligă cu frunze de busuioc și fășii de brânză, tocăniță strămoșească de vițel, cotlet de berbecuț pe varză roșie, caramelizată (specialitatea casei *Allhambra*), mușchi de vită în unt stins cu vin alături de peste 60 de sortimente de vin românești și străine. Pe lângă preparatele românești tradiționale din pește (pastrăv de la Pojorâta la grătar cu sos de lămâie, saramură de crap din Dobrogea cu mămăliguță), în meniul *Allhambra* intră și așa-numitul Pește de fitze pentru cuconași și domnițe: somon la grătar cu sos *Allhambra*, file de șalău meuniere cu sos de capere. La desert? Merită să încerci clătitele surpriză (supranumite după cum ți-o fi norocul) sau prăjitura casei *Allhambra*.

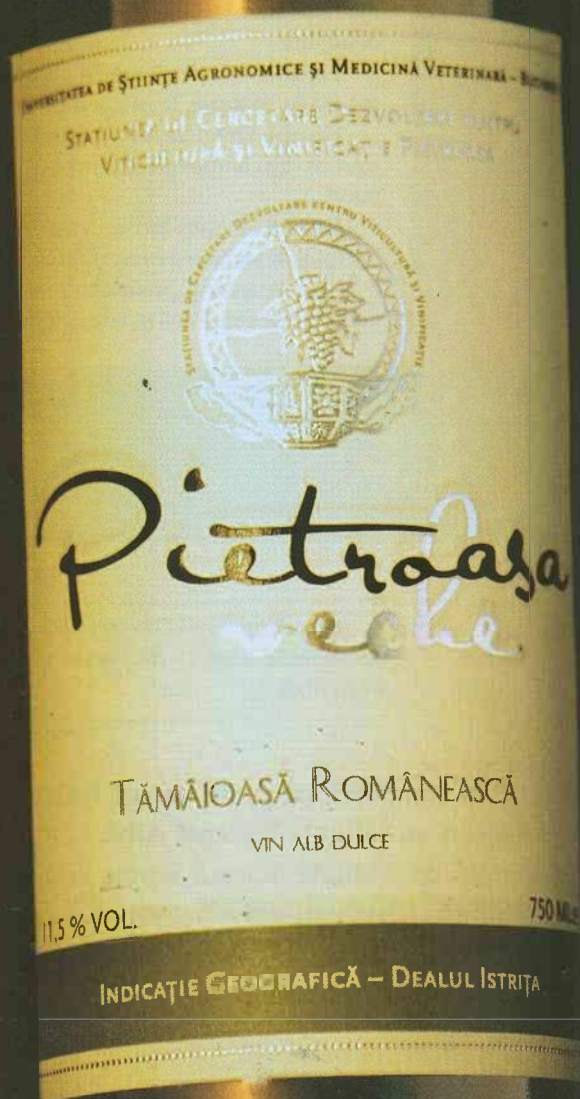
Și, dacă nimerești la ceas de seară, trupa *Exclusiv* (solistă Bianca Anghel-Sârbu) te va face să reascuți cele mai frumoase melodii din perioada interbelică și până astăzi.

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

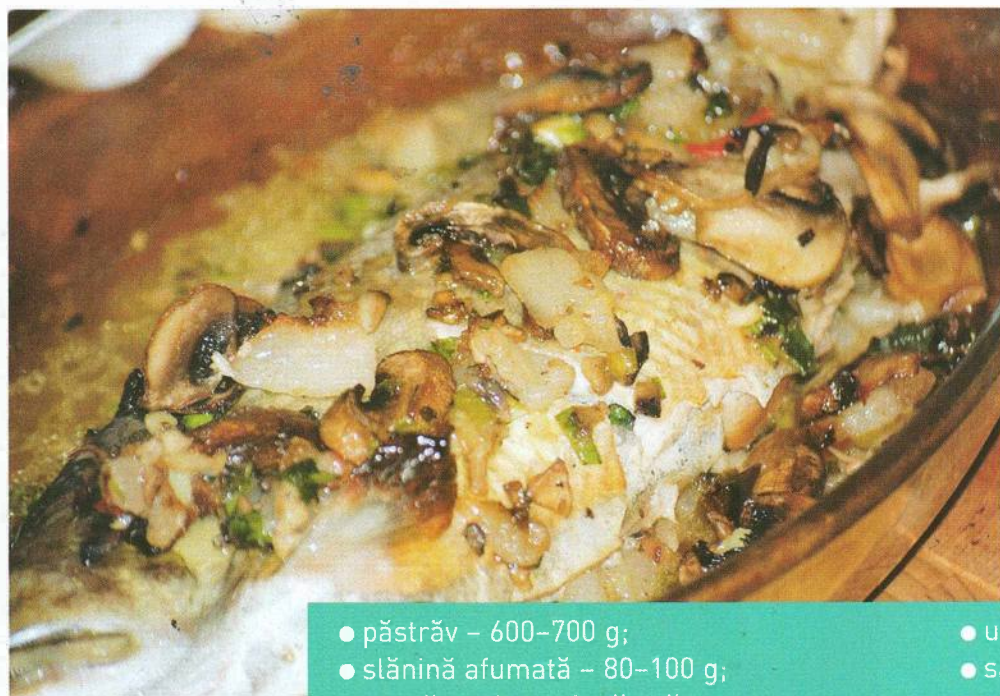

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Păstrăv umplut la cuptor

- păstrăv – 600–700 g;
- slănină afumată – 80–100 g;
- ceapă verde – o legătură;
- ciuperci – vreo 5–6 bucăți;
- un strop de ardei iute;
- sare;
- piper.

Pasul 1. Speli și cureți peștele foarte bine. După care îi dai drumul într-o cratiță cu lapte, să se îndulcească.

Pasul 2. Iei o bucată de slănă afumată. Lângă ea, „priponești” câteva ciuperci, în scop de umplură și decorațiuni exterioare pentru păstrăv. Toci mărunț ceapă verde, ciuperci și slănă și ardeiul iute.

Pasul 3. Călești vreme de vreo zece minute toate cele, în tigaie, la foc mediu.

Pasul 4. Dregi de sare și umpli pește cu trei sferturi din compoziție. Îl „închizi” cu niște scobitori.

Pasul 5. Îl așezi într-un vas termorezistent, cu restul de legume și cu alte felii de ciuperci, apoi îl bagi în cuptorul preîncălzit, vreme de vreo jumătate de oră. Până se rumenește.

Un vin regal
pentru un pește
deosebit.

Rețetele lui Viorel Copolovici le puteți degusta la restaurantul Kopel's – str. Sirenelor 87, rezervări la 021.410.61.02.

Păstrăvul are cea mai elegantă carne dintre peștii de apă dulce așa că de obicei îmi place să-l asociez cu rafinata Fetească Albă. Gătit în felul acesta cere un vin mai energic, cu aciditate ridicată, arome intense florale, dar și cu o atingere de baric – fumé-ul din vin potrivindu-se perfect cu slăninuța. Căutând gustul potrivit, iată că am descris deja o Fetească Regală din gama V de la Recas, un vin democrat la preț, dar cu rotunjimi și complexități regale.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

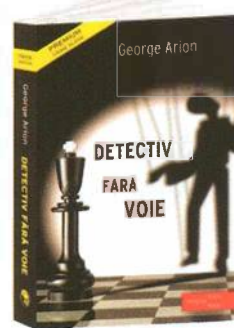
Ofertă specială

Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul **pe un an** se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primește romanul
"DETECTIV FĂRĂ VOIE",
de GEORGE ARION,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA t... TRITONIC

FLACĂRA TALON de ABONARE

F 5-11

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, scteor 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Cum să fii mai inteligent

puzzle-uri care te antrenează
să îți schimbi felul

în care gândești: **RAPID (RA)**
CREATIV (CR)
LOGIC (LO)
VIZUAL (VI)
TACTIC (TA)
LATERAL (LA)

OFERTA SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei

talon de comandă

Vreau să comand edițiile

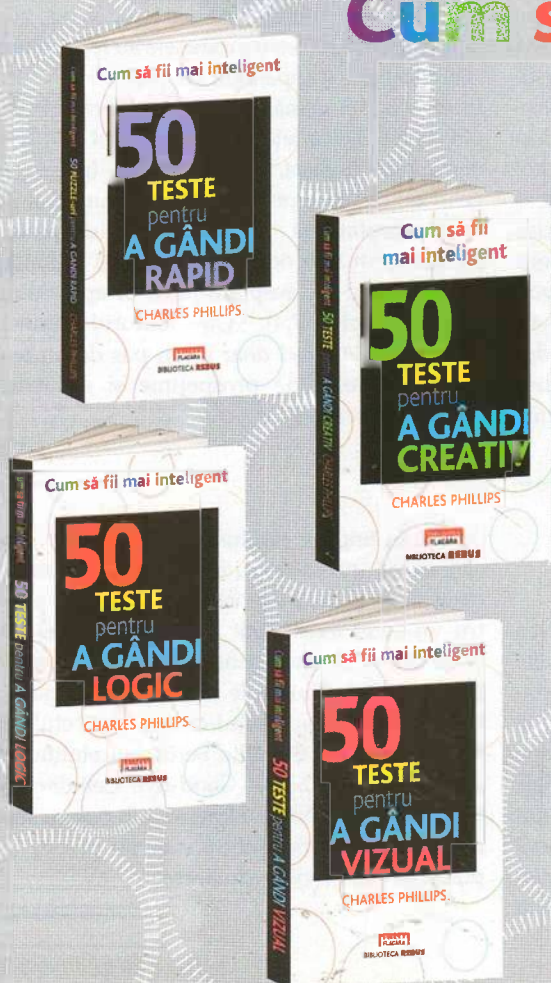
☐ RA ☐ CR ☐ LO ☐ VI

F 5-11

nume prenume
strada nr. bl. sc. ap. sector / județ
cod poștal localitate număr de telefon

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură.

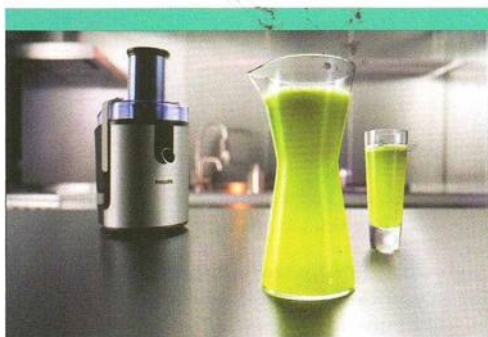
Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Dincolo de nevoia omului modern de a fi în pas cu ultimele cuceriri în materie de tehnologie, condiții în care achiziția unui produs poate fi doar un simplu moft, există și gadgeturi care ne îmbunătățesc viața. Un storcător de fructe, un kit de întreținere, sau un produs cosmetic, sunt exemplele despre care vă vom vorbi mai pe larg.

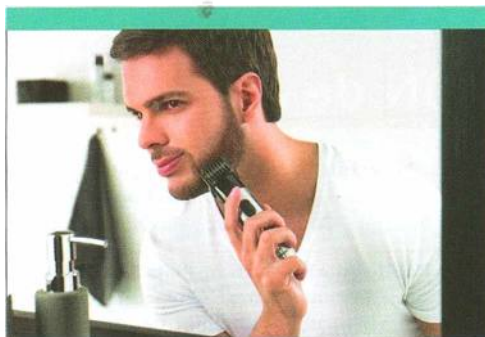
text Andrei Ioan Dimulescu

Storcătorul potrivit

Să pregătești un suc proaspăt este simplu, însă numai dacă ai storcătorul potrivit: unul care nu doar să extragă ușor sucul din produsele pe care le alegi, dar care să fie manevrabil și lesne de curățat. Philips îți prezintă câteva storcătoare de fructe ideale, modelele HR1861, HR1858 (alb și negru). Cu un motor puternic și filtru cu micro-sită, aceste storcătoare extrag cu până la 70% mai mult suc decât alte storcătoare. Au un tub de alimentare mare, XL, astfel că nu mai trebuie să feliți sau să tai în prealabil fructele și legumele. Toate componentele storcătoarelor sunt lavabile în mașina de spălat vase. Ce ar putea fi mai ușor?

Kit de îngrijire

Conceput special pentru a te ajuta să creezi o multitudine de stiluri cu maximă precizie, noul kit de îngrijire multifuncțional Philips QG3270 are mai multe dispozitive interschimbabile. Dispozitivul de tundere de dimensiune normală pentru păr și barbă, folosit fără pieptene, te ajută să obții și să menții „barba de trei zile”, un look foarte masculin și modern. Pieptenele pentru păr, ca și cel pentru barbă și mustață, are 9 poziții, pentru flexibilitate și precizie în menținerea unei lungimi uniforme a firului de păr. Dispozitivul de tundere precisă te ajută să finizezi și să întreții liniile tunsorii sau ale bărbii. Retușurile finale ale bărbii le poți face cu ajutorul miniaparaturii de bărbierit inclus în set. Pentru îndepărtarea părului nedorit, kitul este completat de dispozitivul de tundere pentru nas, urechi și sprâncene, care funcționează ușor și sigur, fără durere.

Gama DermatoCLEAN

Produsele din această gamă se adresează tuturor nevoilor pielii și răspund exigențelor femeii moderne. Pentru a asigura cel mai ridicat grad de compatibilitate cu orice tip de piele, nici un produs nu conține parfum, alcool, coloranți și săpun. Toate produsele au fost testate clinic și sunt compatibile cu pielea sensibilă. Produsele din gamă țin cont de diferențele de pH dintre pielea feței și cea a ochilor. Laptele demachiant delicat, loțiunea tonică (pH 5) și gelul de curățare revitalizant (pH între 6 și 7) sunt adaptate la valoarea pH-ului pielii. Demachiantul de ochi Waterproof și loțiunea micelară 3-in-1 corespund celui al aparatului lacrimal (pH 7.4). Cu ajutorul gamei DermatoCLEAN ești doar la un pas de un ten care strălucește de prospețime și sănătate. Așadar, masca jos!

Fitness Club

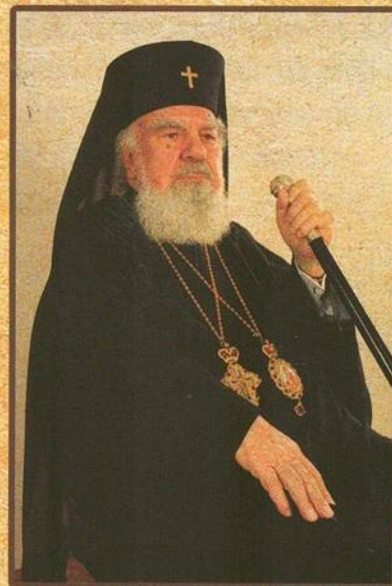
Începând cu luna mai, se lansează Nivea Fitness Club (www.nivea.ro/NIVEAFitnessClub), un site cu programe individuale de fitness concepute de Sarah Maxwell, sfaturi de nutriție și sfaturi pentru îngrijirea pielii. Pentru a scăpa de kilogramele în plus și pentru a avea o piele mai fermă și mai frumoasă este nevoie de puțin efort, dar și de un stil de viață sănătos. Tocmai de aceea, Nivea vine în ajutorul tău cu un plan de fitness și sfaturi de nutriție pentru o siluetă

de vis. În timp ce produsele de îngrijire Nivea acționează din exterior, la nivelul pielii, exercițiile fizice și dieta acționează din interior pentru un efect îndelungat și susținut. Nivea vă oferă câteva produse pentru o piele mai fermă, fără celulită: Loțiunea de corp pentru fermitate Nivea Q10 Plus, Gelul-cremă anticelulitic Nivea Good-Bye Cellulite, Serul anticelulitic cu efect în 10 Zile Nivea Good-Bye Cellulite 10 DAYS. Accesați Nivea Fitness Club pentru sfaturi pentru nutriție, pentru exerciții pe care le puteți face la serviciu sau acasă.

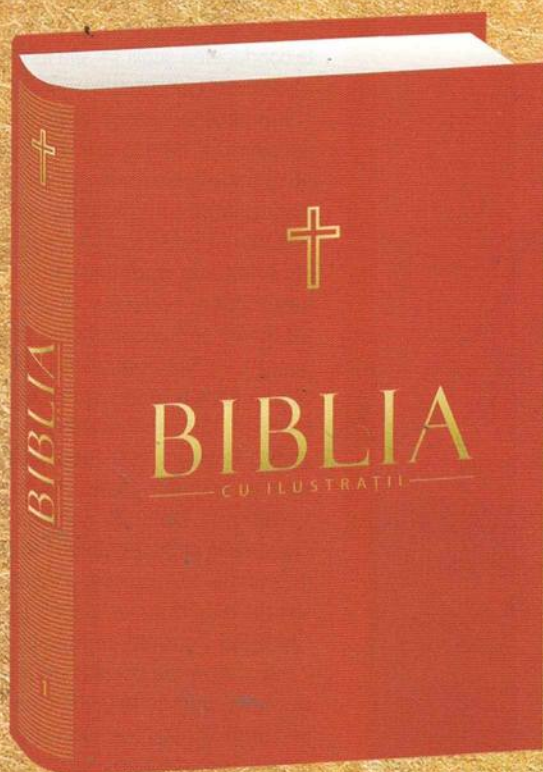
BIBLIA

ÎNGRIJITĂ DE
MITROPOLITUL

BARTOLOMEU
VALERIU ANANIA

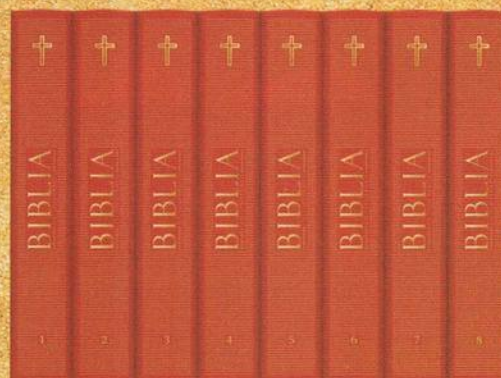

- ∞ TEXTUL INTEGRAL AL SFINTEI SCRIPTURI
- ∞ 400 DE ILUSTRAȚII
- ∞ 50 DE HĂRȚI ALE LOCURILOR SFINTE
- ∞ IMAGINI CU MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA

DIN 18 APRILIE
ÎN FIECARE LUNI
ÎMPREUNĂ CU

JURNALUL ȘI
NATIONAL LITERA®

Cartea se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentele Jurnalul Național + Biblia, Jurnalul Național + carte BPT + Biblia și Jurnalul Național Totul Inclus (abonamente valabile începând cu luna mai). Pentru detalii suplimentare și sugestii, puteți suna la 021-318.20.28. Comandă acum muzica, filmele și cărțile tale preferate pe shop.jurnalul.ro!

Anul 2011 reprezintă un motiv de mândrie pentru medicii veterinari din România fiind declarat Anul Mondial al Medicinii Veterinare și, în același timp, anul de aniversare a 150 de ani de la înființarea oficială a Școlii de Medicină Veterinară. Prof. univ. dr. Gabriel Predoi, decanul FMV din București, a adus un omagiu celor care au înființat instituția pe care o conduce.

Generația 2011 își prețuiește înaintașii

„În numele nostru, al celor ce slujim în acești ani aniversari de la nivelul pupitrului universitar nobila profesie de medic veterinar, aducem un omagiu înaintașilor noștri, a căror strădanie și exemplu ne însoțesc pentru continua strălucire a învățământului universitar medical veterinar din România”. – prof. dr. Gabriel Predoi, decanul FMV București.

„În acele memorabile zile, doctorul Carol Davila sublinia că *Medicina este una și de aceea trebuie riguros aplicată la om, pe animale și pe plante pentru a obține în viitor echilibrul natural al biosferei*. Este onorant să remarcăm că, la data înființării (1861), Școala de Medicină Veterinară din București a fost prima instituție de profil din Balcani și printre primele din Europa, după ce Claude Bourgelat înființase în 1761 Școala Superioară de Medicină Veterinară din Lyon și în 1765 pe cea din Alfort. Actuala clădire principală a facultății, nominalizată ca patrimoniu național, a fost finalizată și inaugurată în anul 1887, când la conducerea școlii se afla Ion Popescu, cel care a patronat construcția edificiului.

În decursul istoriei sale, instituția noastră a cunoscut, în domeniul învățământului, perioade de glorie universitară, create de mari personalități științifice și didactice, astfel că reprezintă aprecierea de *Alma Mater* a învățământului medical veterinar, după înființarea celorlalte facultăți surori (Arad, Timișoara, Cluj-Napoca, Iași). Dintre marile personalități care au slujit facultatea noastră la finele secolului XIX și începutul secolului XX s-a remarcat Alexandru Locusteanu (1848–1922), ca fiind cea mai reprezentativă figură a Corpului Veterinar, adevărată personificare a corpului profesoral timp de peste o jumătate de secol. Al. Locusteanu a fost primul Președinte al Societății de Medicină Veterinară, președinte al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, membru corespondent al Societății Centrale de Medicină Veterinară din Paris și membru onorific al Colegiului Veterinar din Paris. Împreună cu Nicolae Filip au înființat, pe lângă Școala Superioară de Medicină Veterinară, primul Institut de Zootehnie, în 1895”, a precizat prof. dr. Gabriel Predoi, decanul FMV

București, cu ocazia marcării a 150 de ani de învățământ veterinar românesc.

„Suntem datori să aducem recunoștință cadrelor didactice și studenților, din perioadele 1952–1953 și 1986–1990, când printr-o unitate de voință și luptă, au salvat facultatea de la dislocarea ei (chiar temporară). Astfel: în 1952–1953, facultatea a fost mutată parțial pe platforma Băneasa și a fost readusă ca urmare a motivațiilor corecte și stăruitoare ale profesorului emerit, membru corespondent al Academiei Române, Doctor H.C. al Universității din Leipzig – Vasile Gheție, ale Decanului din acei ani – prof. dr. H.C. Niculescu Alexandru și ale dr. Șuțeanu Emil, tânăr asistent. În 1986–1990, facultatea a fost dispersată la Institutul Pasteur (Giulești) și platforma Institutului Agronomic Nicolae Bălcescu, din cauza intențiilor dictatoriale de a demola clădirile facultății în vederea atribuirii spațiilor unor obiective de servitute pentru *Casa poporului*. În acest caz, merită respectul nostru un grup de cadre didactice precum prof. dr. Miclăuș Ioan, prof. dr. Șuțeanu Emil, prof. dr. Marinescu Marin, care *in corpore* au știut să motiveze retrocedarea clădirii lor – patrimoniu național – și redarea lor învățământului medical veterinar”, a mai spus prof. Gabriel Predoi.

Decanul FMV București a menționat apoi o serie întreagă de acțiuni care au făcut posibilă continuarea medicinei veterinare românești la standarde europene. Astfel, după anul 1990 a urmat o perioadă de refacere, reconstrucție a clădirilor, astfel că în momentele actuale lucrările se desfășoară în ritm alert (chiar în condițiile unei crize globale), prefigurând una dintre cele mai moderne facultăți de Medicină Veterinară din Europa: refacerea pavilionului de Anatomie Comparată, a celui de Anatomie Patologică, construcția din temelii a celui mai modern spital de animale mici, cu posibilitatea de internare și cazare, construcția unei biobaze, refacerea rețelei de apă și canalizare din campus, construcția stației de epurare a apelor reziduale – vitală pentru unități cu mediu toxiinfecțios, precum și investițiile prevăzute pentru următorii doi ani (al doilea cămin studențesc, un amfiteatru modern). Toate acestea din urmă vor întregi spațiile moderne ale FMVB.

„În paralel cu preocupările pentru asigurarea bazei materiale prin spații necesare procesului de învățământ, un obiectiv important îl constituie modernizarea procesului de învățământ pentru studenți, prin proiectul POSDRU de educație universitară la nivel european în domeniul medicinei veterinare, proiect cofinanțat de Fondul Social

Facultatea de Medicină Veterinară București, prin servicii clinice, asigură asistență tehnică de specialitate pentru animale de interes economic, de companie și exotice, având programe de consultație, tratamente, intervenții operatorii și servicii.

European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013. Obiectivul general al proiectului vizează creșterea relevanței și compatibilității programelor de studii universitare de licență în raport cu cerințele pieței muncii și cu schimbările induse de societatea cunoașterii, prin dezvoltarea de noi curricule și ameliorarea cadrului intern de asigurare a calității în instituții de învățământ superior de medicină veterinară; se are în vedere facilitarea procesului de inserție pe piața muncii a studenților din învățământul medical veterinar prin organizarea de programe de stagii inovatoare de pregătire practică cu suport TIC, în cadrul inițiativelor de diversificare a parteneriatelor interinstituționale.

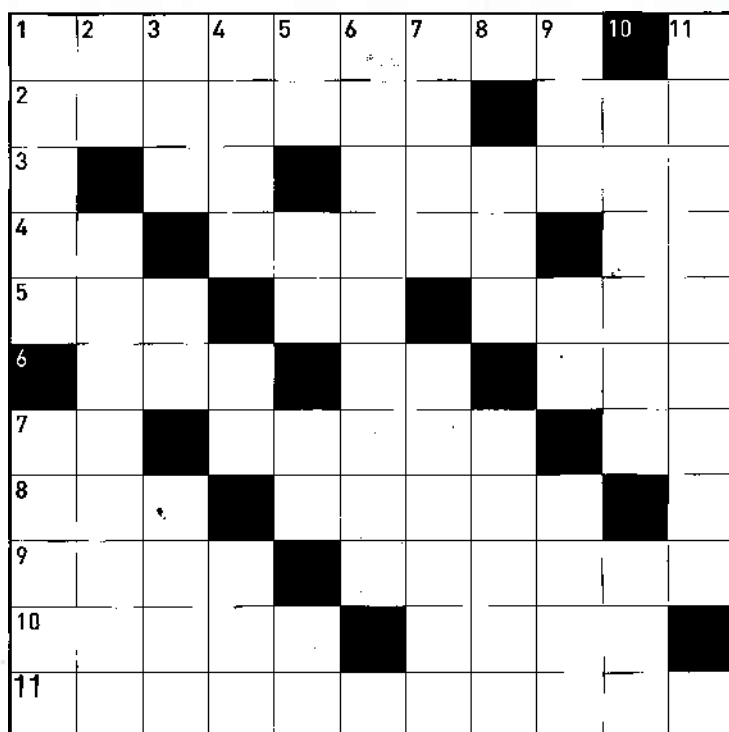
Spiritul progresist al celor care au slujit Facultatea de Medicină Veterinară din București de-a lungul timpului le-a adus prestigioasa recunoaștere, în anul 2002, de a fi inclusă pe lista facultăților de medicină veterinară europene acreditate de E.A.E.V.E., organismul mandatat oficial de Comisia Comunității Europene pentru dezvoltarea învățământului medical veterinar.

Începând cu anul universitar 2004–2005, alături de specializarea Medicină Veterinară, funcționează și specializarea Controlul și Expertiza Produselor Alimentare, cu o durată a studiilor de 4 ani, care pregătește ingineri specialiști în domeniul *Siguranța Alimentelor și Sănătate Publică*.

În afară de aceste forme de pregătire și de facilitățile asigurate pentru studenți, Facultatea de Medicină Veterinară București oferă oportunități și programe de rezidențiat pentru studii postuniversitare care conduc la obținerea titlului de *Doctor în științe medicale și/sau de Master of Science*, a ținut să precizeze profesorul G. Predoi.

careu realizat de Dan Popa

Sub magia televiziunii – Oreste Teodorescu

ORIZONTAL: 1) Oraș unde, la 14 iulie 1975, s-a născut jurnalistul român Oreste Alexandru Scarlat Teodorescu. 2) A ateriza pe apă – Obiect zburător neidentificat (presc.). 3) Ren! – Părerii. 4) În temă! – Dormitor (pop.) – Munte! 5) Aceea – Scurtă întrebare – A ține mult la cineva. 6) „... lui Oreste”, cunoscută emisiune realizată de jurnalistul român (neart.) – În prag! – Epoci. 7) Cer! – A însufleți – Ieșire! 8) Pungaș – Neplăcută la pipăit. 9) Dovadă de îngâmfare – Una făcând parte dintr-o comunitate. 10) Contrariat – Posesiune otomană. 11) Acord total.

VERTICAL: 1) Om de televiziune român alături de care Oreste a realizat emisiunile „Noaptea târziu” și „Noaptea

devreme” (Mircea) – Cunoscut actor, regizor și producător român care l-a distribuit pe Oreste în peliculele „Și caii sunt verzi pe pereți” și „WebSiteStory” (Dan). 2) În lume! – Aparat care transformă vibrațiile sonore în oscilații electrice. 3) Firmament – În haos! – A mărunți. 4) A mișca greu – Afirmație – Calapod. 5) În frig! – Unealtă de cusut – Natriu (simb.) – Tei! 6) Formă de cunoaștere inițiativă de care, alături de istoria religiilor, orientalism, șamanism, este pasionat Oreste Teodorescu. 7) Unealtă agricolă – Măsuri ale intensității curentului electric. 8) Aci – Pregătit de tragere. 9) Atom cu sarcină electrică – În duet! – Cu greu. 10) Animale sălbatice rumegătoare – Bot de porc. 11) Revistă al cărei redactor-șef este Oreste Teodorescu.

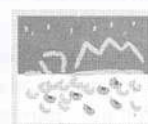
Artă și bani

Samantha l-a convins pe Art Mobley, proprietarul galeriei de artă din Manhattan unde lucrează, să încerce o nouă politică de stabilire a prețurilor.

Puteți descoperi această politică și afla cât ar trebui să coste această pictură, recent achiziționată, a lui Toulouse-Lautrec?

Picasso
16.000.000 \$

Van Gogh
22.000.000 \$

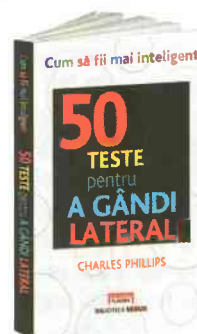
Matisse
13.000.000 \$

Toulouse-Lautrec?

cum să
gândim
INDICIU

Conform acestei politici a Samanthei privind piața obiectelor de artă, nici un artist nu valorează mai mult de 26.000.000 de dolari.

avion cursa charter cu plecare din Bucuresti

7 motive sa alegi Malta!

1

Marea de un albastru ireal si
renumele de cea mai limpa de si
cristalina apa din bazinul Mediteranei!

2

Tara care adaposteste asa-numita
pictura a secolului XVII: "Taierea Capului
Sf. Ioan Botezatorul", de Caravaggio!

3

Cel mai mic stat din Mediterana,
si totusi aici se afla cel mai mare port
natural din bazinul Marii Mediteranei!

4

7000 de ani de civilizatie si arhitectura:
Templele Megalitice de la Hagar Qim!

5

Cea mai fortificata capitala
din lume: Valletta!

6

Tara producatoare a celor mai spectaculoase
focuri de artificii la sol din lume!

7

Mdina - o cetate medievala perfect conservata si inca locuita!

Str. Pitar Mos 29, Et.1, Ap.23, sect.1, Bucuresti
021/318.59.93, 318.59.92; 0722.626.903; maltaltd@malta.ro

CATENA

Vă invit în Card Club

**Posesorii cardului de fidelitate beneficiază
de reduceri speciale între 5% și 22%**

**Farmacia
inimii**

www.catena.ro

*Pentru mai multe detalii întrebați în farmacii. Reducerile oferite în baza cardului de fidelitate nu se cumulează cu alte oferte speciale existente în farmacii.